

บทที่ 2

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอิตเตฮีด

2.1 ความหมายของเตาฮีด

2.1.1 ความหมายของเตาฮีดเชิงภาษาศาสตร์

คำว่า เตาฮีด (تَوْحِيدًا) เป็นภาษาอาหรับมาจากรากศัพท์ของคำว่า وَحَدَ (อ่านว่า วะฮะดะ) (อ่านว่า ยูวะฮิด) (อ่านว่า ยูวะฮิด) หมายถึง ความเป็นเอกะ หรือการยืนยันในความ เป็นหนึ่งเดียว โดยเฉพาะ “ฮำ” (ح) ถูกเพิ่มจากอักษร “ฮำ” มาเป็นสองพยัญชนะในคำเดียวกัน เป็น “วะฮะดะ” คำภาษาอาหรับว่า “วะฮะดะ อัจชะยะ เตาฮิดัน” ก็จะทำให้ความหมายว่า ทำให้สิ่ง หนึ่งนั้นเป็นหนึ่งเดียว หรือว่าขาดสิ่งหนึ่งในความเป็นเอกะ (al-Fairuz Abadi, 1996: 414)

ดังคำรัสของอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿ أَجْعَلُ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴾

(5: ص)

ความว่า: “เขาได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียว กระนั้นหรือ? แท้จริงนี่เป็นเรื่องประหลาดจริงๆ”

(ศอด: 5)

และคำว่า التَّوْحِيدُ (อ่านว่า อิตเตฮิด) ในภาษาอาหรับที่มีอักษรอิลฟีกับลามอยู่ นำหน้าจะหมายถึงศรัทธาว่าอัลลอฮ์ ﷻ คือผู้ทรงเอกะโดยไม่มีการตั้งภาคีใดๆร่วมทั้งสิ้น (Ibrahim Mustafā , 1977: 1016)

อบูกอเสม อัดตัยมี¹ (Abu Qasim al-Taimiy, 1999: 1/332) กล่าวว่า: “ชาว อาหรับกล่าวว่า คำว่า وَحِدًا ، وَاحِدًا ، وَأَحَدٌ ، وَاحِدًا มีความหมายเหมือนกันคือ ความเป็นหนึ่ง ดังนั้น อัลลอฮ์ ﷻ คือผู้ทรงเอกะ กล่าวคือเป็นหนึ่งเดียวที่ไม่มีภาคีในทุกรูปแบบและในทุก สถานการณ์”

อัศสะฟารินีย² (al-Safariniy, 2002: 1/22) กล่าวว่า: “เตาฮีด คือการขาดไปถึง ความเป็นหนึ่งของอัลลอฮ์ ﷻ มิใช่ทำให้อัลลอฮ์ ﷻ เป็นหนึ่ง ดังนั้นความหมายของเตาฮีดต่ออัลลอฮ์ ﷻ คือการขาดไปถึงความเป็นหนึ่งเดียวของอัลลอฮ์ ﷻ มิใช่การทำให้อัลลอฮ์ ﷻ เป็นหนึ่ง เพราะความเป็น

¹ ท่านอิสมาแอล เป็น มุฮัมมัด เป็น อาลี อัลศบาหานีย ถูกฆานานามว่า กิวามุสสุนนะฮฺ หมายถึงผู้ที่ปกป้องสุนนะฮฺ เกิดเมื่อ ฮ.ศ. 475 เสียชีวิต เมื่อปีฮ.ศ. 535 (al-Zerkly, 1992 : 1/323)

² ท่านมุฮัมมัด เป็น อะหมัด เป็น สาลิม อัศสะฟารินีย เกิดเมื่อ ฮ.ศ. 1114 เสียชีวิตเมื่อ ฮ.ศ. 1188 (al-Zerkly, 1992 : 1/323)

หนึ่งของอัลลอฮ์³เป็นคุณลักษณะเฉพาะของพระองค์ มิใช่ใครมาทำให้เป็นหนึ่งได้” พระองค์ทรงเป็นหนึ่งตั้งแต่ดั้งเดิมและจะเป็นหนึ่งตลอดไป

อัลอุษัยมีน³(al-Uṣaimīn, 1996: 39)ได้ให้ความหมายทางภาษาศาสตร์ของเตาฮีดว่า:
 “เตาฮีดหมายถึงการให้ความเป็นเอกะ และการให้ความเป็นเอกะนี้จะไม่เกิดขึ้นนอกจากจะต้องมีปฏิเสธและยืนยันหยัดด้วยกันกล่าวคือ การปฏิเสธในอำนาจทั้งหมดที่นอกเหนือจากผู้ทรงเอกะ และยืนยันหยัดในอำนาจของผู้ทรงเอกะเท่านั้น ดังเช่นที่เรากล่าวไว้ว่า : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพสักคีนอกจากพระองค์อัลลอฮ์³ เท่านั้นแล้วเกิดการปฏิเสธการเคารพสักคีนต่อผู้อื่นที่นอกเหนือจากพระองค์อัลลอฮ์³ผู้ทรงสูงส่งและยืนยันหยัดในการเคารพสักคีนต่อพระองค์อัลลอฮ์³เพียงองค์เดียวเท่านั้น”

เมื่อคำว่าเตาฮีดถูกเชื่อมโยงเข้ากับอัลลอฮ์³ที่เรียกว่า“เตาฮีดดูลลอฮ์”จะให้ความหมายว่าการตระหนักถึง หรือการดำรงรักษาไว้ซึ่งเอกภาพของอัลลอฮ์³ในทุกแง่มุมของชีวิตมนุษย์ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม (บิลาล ฟิลิปส์, 2547: 17)

ดังนั้นคำว่าเตาฮีดในเชิงภาษาศาสตร์ ซึ่งโดยรวมแล้วแสดงถึงความเป็นหนึ่งเดียว เอกะโดดเดี่ยวของพระองค์ และปฏิเสธการมีส่วนร่วมของผู้อื่น (Ibn Manzūr, 1995: 15/233)

2.1.2 ความหมายของเตาฮีดเชิงวิชาการ

ความหมายของเตาฮีดนั้นมีมากมายและแตกต่างกันตามทัศนะนักวิชาการแต่ละกลุ่ม ให้ความหมายสำหรับแนวทางของอะฮ์ลิสสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ได้ให้ความหมายของเตาฮีดดังต่อไปนี้

อิบน์คุซัยมะฮ์⁴ (Ibn Khuzaimah, 1994: 2/701) ให้ความหมายของคำว่าเตาฮีดคือ คำกล่าวที่ว่า: لا إِلَهَ إِلَّا اللهُ (อ่านว่า ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์) หมายถึงไม่มีผู้ใดที่คู่ควรแก่การอิบาดะฮ์อย่างแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์³ คำกล่าวของท่านสอดคล้องกับ ฮะดีษของท่านเราะสูล³ ที่กล่าวว่า:

((يَخْرُجُ مِنَ النَّارِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ، وَفِي قَلْبِهِ وَزُنْ شَعِيرَةٌ مِنْ))

((حَبِيرٌ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 44)

ความว่า: “เขาจะออกจากนรกผู้ที่กล่าวปฏิญาณว่าลาอิลาฮะอิลลัลลอฮ์ (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์) และปรากฏว่าในหัวใจของเขา มีความดี (การศรัทธา) แม้น้ำหนักเท่าเมล็ดข้าวฟ่าง”

(บันทึกโดย al- Bukhariy ,n.d.: 44)

³ มุหัมมัด บิน คอลิฮ์ บิน มุหัมมัด บิน อัลอุษัยมีนอัตตะมีมียี เกิดเมื่อปี ฮ.ศ. 1347 เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ. 1421. (al-Zirikly, 2002: 3/240)

⁴ มุฮัมมัด บิน อิสฮาก บิน คุซัยมะฮ์ บิน มุฮัมมัด บิน คอลิฮ์ บิน บักร์ อันนัยสาบุรีย เกิดเมื่อปี ฮ. ศ.223 เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ. 311. (al-Zirikly, 2002 : 6/29)

อัลอัศเกาะลานี⁵ (al-Asqalani, n.d.: 13/345) ให้ความหมายเตาฮีดว่า: “คือการรู้จักอัลลอฮ์ ﷻ ว่าพระองค์ผู้ทรงเอกะ”

อูปกอเส็ม อัตตัยมี (Abu Qasim al-Taimi, 1999: 1/306) ให้ความหมายเตาฮีดคือ “การให้ความเป็นเอกะต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงผู้เดียวโดยไม่มีภาคีหรือเสมือนผู้ใดในความเป็นองค์ของพระองค์และคุณลักษณะของพระองค์”

อัซสะฟารินี (al-Safarini, 2002: 1/6) ให้ความหมายของเตาฮีดว่า: “เตาฮีดคือการให้ความเป็นหนึ่งเดียวของอัลลอฮ์ ﷻ ด้วยการอิบาคะฮ์พร้อมกับยึดมั่นความเป็นหนึ่งเดียวของพระองค์ในความเป็นตัวตนของพระองค์ คุณลักษณะของพระองค์และการกระทำต่างๆของพระองค์”

อัลอุซัยมีน (al-Usimin, 1999: 1/8) ให้ความหมายของเตาฮีดว่า: “เตาฮีดหมายถึงการให้ความเป็นเอกะแก่อัลลอฮ์ ﷻ ด้วยกับคุณลักษณะเฉพาะของพระองค์ในเรื่องของ อรรูบียะฮ์ อัลอูลูฮียะฮ์ และอัลอัสมอ์วัศซิฟาต”

จากความหมายของเตาฮีดที่กล่าวมาข้างต้น แม้จะมีความหมายแตกต่างกันในเรื่องของสำนวนแต่มีความหมายเดียวกันคือ การศรัทธาว่าอัลลอฮ์ ﷻ คือผู้ทรงเอกะ โดยไม่มีภาคีใดๆร่วมในอำนาจการบริหารจัดการของพระองค์ที่มีต่อสรรพสิ่งทั้งหมด และไม่มีสิ่งใดเสมือนหรือคล้ายคลึงกับตัวตน หรือคุณลักษณะของพระองค์ อีกทั้งไม่มีสิ่งใดที่คู่ควรหรือเหมาะสมที่จะได้รับการเคารพบูชาในฐานะพระเจ้านอกจากพระองค์เท่านั้น

นี่คือความหมายทางวิชาการของคำว่า “เตาฮีด” ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความหมายทางภาษาจะเห็นได้ว่าความหมายทางวิชาการจะมีความหมายเฉพาะเจาะจงกว่าความหมายทางภาษา ซึ่ง ผู้วิจัยเห็นว่าความหมายของเตาฮีดที่เหมาะสมมากที่สุดต้องครอบคลุมถึงเตาฮีดทั้ง 3 ประเภทคือ เตาฮีดอรรูบียะฮ์ เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮ์ และเตาฮีดอัลอัสมอ์วัศซิฟาต โดยที่ทั้ง 3 ด้านเกี่ยวพันกันอยู่ไม่สามารถจะแยกจากกันได้

2.2 การจำแนกประเภทเตาฮีด

บรรดาอุละมาอ์ได้แบ่งประเภทของเตาฮีดโดยมีความแตกต่างกัน บางกลุ่มได้แบ่งเตาฮีดออกเป็น 2 ประเภท และบางกลุ่มได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ซึ่งการแบ่งประเภทของเตาฮีดแม้จะมีความแตกต่างกันแต่มีความหมายเดียวกัน คือการเข้าใจและรู้จักอัลลอฮ์ ﷻ อย่างลึกซึ้ง อันเนื่องจากรื่องการแบ่งประเภทของเตาฮีดไม่ได้มีตัวบทจากอัลกุรอานและอัลฮะดีษระบุไว้อย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าเนื้อหาและความหมายของประเภทของเตาฮีดได้ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานและอัลฮะดีษ มากมายก็ตาม

2.2.1 กลุ่มอุละมาอ์ที่แบ่งออกเป็น 2 ประเภท

ตามทัศนะของอุละมาอ์ที่แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เตาฮีดอัลมะอริฟะฮ์ วัลอิษบาด และเตาฮีดอฎฎะฮ์ วัลกอบศุด หรือ เตาฮีดอัลเกอ์วาลี และเตาฮีดอัลอะมะลียะฮ์ เป็นการแบ่ง

⁵ ท่านคืออะฮมัด บิน อะลี บิน มุฮัมมัด บินสะญูร อัลกันนานี เกิดเมื่อปี ฮ.ศ. 773 เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ. 852. (al-Zirikly, 2002 : 6/29)

ของอุละมาอ์ สะลัฟมันฮะญี⁶ และเป็นทัศนะที่สนับสนุนโดย อิบน์กัอยยิม และ อิบน์ตัยมียะฮฺ (al-Tamīmī, 1999: 38-39)

2.2.2 กลุ่มอุละมาอ์ที่แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

ตามทัศนะของอุละมาอ์สะลัฟส่วนใหญ่แบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ 1. เตฮาฮิด อัรรูบียะฮฺ 2. เตฮาฮิดอัลลุลูฮียะฮฺ 3. เตฮาฮิดอัลอัสมาอ์วัตศิฟาท เป็นทัศนะของอิมามอบูหะนีฟะฮฺ , อิมามอัชชาฟีอี, อัลกอฎี อิบญุสุบ, อิบน์บัฏฏอฮฺ, อัลอักบรี, อิบน์มันดะฮฺ, อิบน์ญะร็ีร์, อัลญะาะบะรี (al-Abbād, 1997: 34-45) และเชคมุหัมมัด บิน อับดุลวะฮฮาบ

2.2.3 สาเหตุของการแบ่งประเภทของเตฮาฮิดที่แตกต่างกัน ในบรรดาอุละมาอ์สะลัฟ เนื่องจากสาเหตุ 2 ประการ

1. เกิดจากมุมมองที่แตกต่างกัน

กล่าวคือ การแบ่งเตฮาฮิดเป็น 2 ประเภท มองจากความเป็นบ่าวที่จำเป็นต้องปฏิบัติ และเคารพสักการะต่อพระองค์ คือเตฮาฮิด อัลมะอริฟะฮฺ วัลอิษบาต หรือ เตฮาฮิดอัลญะาะลับ วัลกอศด ส่วนการแบ่งเตฮาฮิดเป็น 3 ประเภท มองจากความเป็นพระเจ้าของอัลลอฮ์ﷻที่บ่าวทั้งหลายจำเป็นต้องเคารพสักการะต่อพระองค์ คือเตฮาฮิดอัรรูบียะฮฺ เตฮาฮิดอัลลุลูฮียะฮฺ เตฮาฮิดอัลอัสมาอ์วัตศิฟาท

2. เกิดจากการใช้สำนวนที่แตกต่างกัน

กล่าวคือ มีการใช้สำนวนที่แตกต่างกันในความหมายที่เหมือนกันเช่น บางท่านใช้คำว่าเตฮาฮิดอัรรูบียะฮฺ บางท่านใช้คำว่าเตฮาฮิดอัลเคาะบะรียะฮฺ เพราะคือ สิ่งที่เราต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์อัลลอฮ์ﷻโดยอาศัยความรู้ที่มีในอัลกุรอานและอัลฮะดีษ

อย่างไรก็ตามถึงแม้บรรดาอุละมาอ์จะแบ่งประเภทของเตฮาฮิดมีความแตกต่างกันแต่อยู่ในความหมายเดียวกันมิได้ขัดแย้งกันแต่อย่างใดทั้งนี้ถือว่าทัศนะทั้งสองถูกต้องตามหลักฐานที่ปรากฏในอัลกุรอานและอัลฮะดีษ

และมีอุละมาอ์บางท่านได้แบ่งประเภทของเตฮาฮิดออกเหมือนแนวทางของสะลัฟแต่มีความแตกต่างกันในด้านเนื้อหาและความหมายเช่น

แนวทางของอะชาอีเราะฮฺ แนวทางของอัลมาตุรีตียะฮฺเหมือนกันคือ แบ่งเตฮาฮิดออกเป็น 3 ประเภท คือ เตฮาฮิดซาต, เตฮาฮิดอัฟอาล, เตฮาฮิดศิฟาท.

และแนวทางของมูตะชิละฮฺกับเคาะวาริจญ์ ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทเช่นกันแต่มีความหมายต่างกันชัดเจนกับแนวทางสุนนะฮฺสะลัฟ คือ 1. อัลลอฮ์ﷻทรงไม่ซับซ้อน 2. อัลลอฮ์ﷻทรงเป็นมาตั้งแต่เดิม 3. อัลลอฮ์ﷻทรงเป็นหนึ่งเดียวในเรื่องเกี่ยวกับคิฟะฮฺที่เหมาะสมกับพระองค์ (Qādī al-Jabbār, n.d.: 1/241)

และแนวทางของญะฮะมียะฮฺไม่มีการแบ่งเตฮาฮิดแต่อย่างใดแต่มีการเชื่อว่าเตฮาฮิดมี 3 ประเภท เหมือนกับความเชื่อของนัศรอเนียยะฮฺที่ว่าพระเจ้ามี 3 องค์

⁶ อุละมาอ์ สะลัฟมันฮะญี หมายถึง ผู้รู้หรือนักวิชาการอิสลาม ซึ่งเกิดในยุคหลังจาก 300 ปีแรก ที่เจริญรอยตามแนวทางของท่านเราะฮูลุﷺ และเศาะฮาบะฮฺในการอธิบายหลักอะกิดะฮฺและเตฮาฮิดในยุค 300 ปีแรก

2.3 ความหมายของเตาฮีดอรรูปูบียะฮ

2.3.1 ความหมายของเตาฮีดอรรูปูบียะฮเชิงภาษาศาสตร์

คำว่า รูปูบียะฮ (**رُبُوبِيَّةٌ**) เป็นคำภาษาอาหรับมีรากศัพท์มาจากคำว่า ร็อบบะ (**رَبٌّ**) เป็นอาการนามที่มีความหมายเป็นประธาน (al-Aṣfahāniy, 1999:199)

อัลอันบารี⁷(al-Anbārī) ให้ความหมายคำว่า ร็อบบุน (**رَبٌّ**) ออกเป็น 3 ประการคือ

1. อัลมาลิก (**الْمَالِكُ**) หมายถึง ผู้ครอบครอง ผู้เป็นเจ้าของ
2. อัศสัยยิด อัลมุฏออ (**السَّيِّدُ الْمُطَّاعُ**) หมายถึง เจ้านายที่ต้องเชื่อฟัง
3. อัลมุศลิส (**المُصْلِحُ**) หมายถึง ผู้ปรับปรุงแก้ไข (Khalid Muḥammad Nūr, 1995: 215)

คำว่า ร็อบบุน (**رَبٌّ**) ยังมีความหมายรวมถึงดังต่อไปนี้

- 1.อัลมาลิก (**الْمَالِكُ**) หมายถึง ผู้ครอบครอง ผู้เป็นเจ้าของ
- 2.อัศสัยยิด (**السَّيِّدُ**) หมายถึง เจ้านาย
- 3.อัลมุดับบิร (**المُدَبِّرُ**) หมายถึง ผู้บริหารจัดการ
- 4.อัลมูร็อบบีย (**المُرَبِّبُ**) หมายถึง ผู้อบรมดูแล
- 5.อัลมุนอิม (**المُنْعِمُ**) หมายถึง ผู้ประทานความโปรดปราน ผู้เกื้อกูล (ibn Manzūr, 1995: 1/546)

และคำว่า ร็อบบุน ยังมีความหมายถึง อัลมุศลิสลิซซัยฮ์ หมายถึง ผู้ปรับปรุงแก้ไขสิ่งนั้นๆ (ibn Fāris, 1991: 2/381)

อัญญาซะบะรี (al-Tabarī, 1997: 92)กล่าวว่า: “บางที่อาจมีความหมายนอกเหนือจากความหมายดังกล่าวแต่ก็ไม่พ้นจะทวนกลับไปสู่ความหมายทั้งสาม (ผู้ครอบครองเจ้านายที่ได้รับการรักดี และปรับปรุงแก้ไข)”

อัลมุกริซีย⁸ (al-Mukrizī, 2003: 31) ได้ให้ความหมายของคำว่า ร็อบบุน คือ “ผู้ทรงสร้างป่าวของพระองค์ผู้ทรงให้การเลี้ยงดูอบรมและประทานสิ่งดีๆต่างๆไม่ว่าการสร้างหรือการประทานสิ่งยังชีพ หรือการให้ปลอดภัยและรอดพ้นจากภัยต่างๆและการประทานสิ่งดีๆทั้งโลกนี้และโลกหน้า”

ความหมายทั้งหมดข้างต้นจะพาดพิงถึงอัลลอฮ **ﷻ** เพียงองค์เดียวเท่านั้นเชค अबดุลวะฮฮาบ กล่าวว่า: “เมื่อมีคนถามว่าผู้ใดคือพระเจ้าของท่าน? ท่านจงตอบว่า (**رَبِّي**) พระเจ้าของ

⁷ ท่านคือ มุหัมหมัด เป็น อัลกอเซ็ม เป็น มุหัมมัด เป็น บัซซาร เป็น อัลอันบารีย เกิดเมื่อปี ฮ.ศ. 271 เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ. 328 (al-Zereky, 1992 : 6/334)

⁸ ท่านคืออะหมัด เป็น อาลี เป็น अबดุลกอเดร ออบบาส อัลหุสัยนีย อัลอุบัยดีย อัลมุกริซีย เกิดเมื่อ ฮ.ศ. 766 เสียชีวิต ฮ.ศ.845 (al-Zereky, 1992 : 1/ 117)

ฉันทคือผู้ทรงดูแลฉันและสรรพสิ่งทุกอย่างด้วยความโปรดปรานของพระองค์” (Ibn‘Abdulwahhab, 1992: 5)

2.3.2. ความหมายของเตาฮีดอรรูปูบียะฮฺ เชิงวิชาการ

อัลอุษัยมีน (al-Uṣaimīn, 1999: 1/9-10) ได้ให้ความหมายของเตาฮีดอรรูปูบียะฮฺ (الرُّبُوبِيَّةُ) หมายถึง: “การให้ความเป็นหนึ่งเดียวต่ออัลลอฮฺﷻ ด้วยการเป็นผู้ทรงสร้าง เป็นผู้ทรงครอบครองและเป็นผู้ทรงบริหาร”

อัลหะกะมี (al-Hakamī, 1999: 1/55) ได้ให้ความหมายของเตาฮีดอรรูปูบียะฮฺ หมายถึง: “การยอมรับอย่างแน่นอนว่าอัลลอฮฺﷻคือพระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงอภิบาลทุกสรรพสิ่ง พระองค์คือผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงให้กำเนิดชีวิตและผู้ทรงให้ตาย ผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพ โดยไม่มีหุ้นส่วนใดๆ ร่วมกับพระองค์ในการเป็นพระเจ้า ไม่มีสิ่งที่พึ่งพาใดๆ นอกจากพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถขัดขวางความประสงค์ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถกำหนดิเตียนการบัญชาการของพระองค์ ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบหรือเสมอเหมือนพระองค์ และจะไม่มีผู้ใดขัดแย้งกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์”

และพระองค์คือผู้ทรงให้คุณและให้โทษ เป็นผู้เดียวที่ทรงตอบรับคำวิงวอนของปวงบ่าวในยามเดือดร้อน ทุกกิจการงานทั้งหลายเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น ความดีทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ผู้ทรงอนุภาพเหนือทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์โดยไม่มีการตั้งภาคีใดๆ ในการเป็นพระเจ้าของพระองค์ (Sulaiman, 2000: 1/17)

เตาฮีดอรรูปูบียะฮฺจากความหมายข้างต้นเป็นการยืนยันถึงความเป็นหนึ่งเดียวของอัลลอฮฺﷻในฐานะพระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงอภิบาล ผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงบริหารทุกสรรพสิ่ง พระองค์คือผู้ทรงให้และทรงยับยั้งทุกสิ่งทุกอย่าง ด้วยความสามารถของพระองค์โดยไม่มีผู้ใดมีความสามารถหรือเทียบเท่า หรือหุ้นส่วนใดๆ กับพระองค์ อิบน์ตุย์มียะฮฺกล่าวว่า: การให้เอกภาพแก่พระผู้เป็นเจ้าคือสิ่งที่แน่นอนด้วยหนทางของศาสนา ธรรมชาติของมนุษย์ ความจำเป็นของสติปัญญา ความแน่นอนของคำอ้าง การเห็นพ้องกันของประชาชาติและอื่นๆ จากบรรดาหลักฐาน

2.3.3 หลักฐานต่างๆ จากอัลกุรอานและอัลหะดีษที่บ่งชี้ถึงเตาฮีดอรรูปูบียะฮฺ

2.3.3.1 หลักฐานจากอัลกุรอาน

จากการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่าจำนวนอายะฮฺที่พูดถึงเกี่ยวกับเตาฮีดอรรูปูบียะฮฺมีจำนวนมากมายในอัลกุรอาน ผู้วิจัยได้หยิบยกมาเพียงบางส่วน

1. อัลลอฮฺﷻคือ พระผู้เป็นเจ้าแห่งสากลโลก ดังที่อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

(الفاتحة: 2)

ความว่า: “การสรรเสริญทั้งหลายนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก”

(อัลฟาติฮะฮฺ: 2)

2. อัลลอฮ์ﷻคือ ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งหลาย ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า
 ﴿هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي
 السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

(الحشر: 24)

ความว่า: “พระองค์คือ อัลลอฮ์ ผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงให้บังเกิด ผู้ทรง
 ทำให้เป็นรูปร่าง สำหรับพระองค์คือพระนามทั้งหลายอันสวยงาม
 ไพเราะ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินต่างแซ่ซ้องสดุดี
 พระองค์ และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ”

(อัลฮัซร: 24)

3. อัลลอฮ์ﷻคือผู้ทรงเป็นกรรมสิทธิ์ในการครอบครองบริหารจัดการสิ่งที่ถูกสร้าง
 ทั้งหมด ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ
 فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا﴾

(الفرقان: 2)

ความว่า: “สำหรับพระองค์ เป็นผู้ครอบครองบรรดาชั้นฟ้าและ
 แผ่นดิน และพระองค์จะไม่ตั้งผู้ใดเป็นพระบุตร และสำหรับ
 พระองค์นั้น ไม่มีหุ้นส่วนร่วมกับพระองค์ในการครองอำนาจ และ
 พระองค์ทรงให้บังเกิดทุกสิ่ง แล้วทรงกำหนดมันให้เป็นไปตามกฎ
 สภาวะ”

(อัลฟรกอ: 2)

4. อัลลอฮ์ﷻคือผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพให้แก่พวกเจ้า ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ﴾

(الذاريات: 58)

ความว่า: “แท้จริงอัลลอฮ์ คือผู้ประทานปัจจัยยังชีพอันมากมาย
 ผู้ทรงพลัง ผู้ทรงมั่นคง”

(อัซซารียาต: 58)

5. อัลลอฮ์ﷻคือผู้ทรงให้มีชีวิตและความตาย ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ
 الْعَفُورُ﴾

(الملك: 2)

ความว่า: “พระผู้ทรงให้มีความตายและให้มีความเป็น เพื่อจะทดสอบพวกเจ้าว่า ผู้ใดบ้างในหมู่พวกเจ้าที่มีผลงานดียิ่ง และพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงให้อภัยเสมอ”

(อัลมุลก: 2)

นอกจากอายะฮ์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นยังมีอายะฮ์อื่นๆอีกมากมายที่กล่าวเกี่ยวกับเตาฮีดฮ์อรรูบูบียะฮ์แต่ไม่ได้นำเสนอ

ดังนั้นความหมายของเตาฮีดฮ์อรรูบูบียะฮ์เป็นการอธิบายถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของอัลลอฮ์ﷻ ทั้งสิ้นจากความหมายที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และเช่นเดียวกันเตาฮีดฮ์อรรูบูบียะฮ์เป็นสิ่งที่ยอมรับจากสัญญาติญาณของมนุษย์โดยกำเนิดแต่การยอมรับในเตาฮีดฮ์อรรูบูบียะฮ์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้พวกเขาเหล่านั้นเป็นมุสลิมได้อย่างแท้จริงเพราะพวกเขายังคงตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ﷻควบคู่กับพระองค์และจนกว่าพวกเขาจะศรัทธาต่อเตาฮีดฮ์อัลลูลฮียะฮ์

อัลลอฮ์ﷻได้ตรัสถึง การยอมรับของพวกเขาเกี่ยวกับเตาฮีดฮ์อรรูบูบียะฮ์ดังต่อไปนี้

﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ﴾

(الزخرف: 87)

ความว่า: “และถ้าพวกเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกเขาแน่นอน พวกเขาจะกล่าวว่าอัลลอฮ์ แล้วทำไมเล่าพวกเขาจึงหันเหออกไปทางอื่น”

(อซซุครุฟ: 87)

และอัลลอฮ์ﷻตรัสอีกว่า

﴿قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْ مَنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَمِيتِ وَيُخْرِجُ الْمَمِيتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدْبِرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ﴾

(يونس: 31)

ความว่า: “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ใครเป็นผู้ประทานปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้าและแผ่นดินแก่พวกท่าน หรือใครเป็นเจ้าของการได้ยินและการมองเห็น และใครเป็นผู้ให้มีชีวิตหลังจากการตาย และเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิตมา และใครเป็นผู้บริหารกิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวกันว่า อัลลอฮ์ ดังนั้นจงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านไม่ยำเกรงหรือ”

(ยูนุส: 31)

2.3.3.2 หลักฐานจากอัลอะดีษ

นอกจากอายะฮ์อัลกุรอานได้กล่าวถึงเตาฮีดอรรูปูบียะฮ์แล้วยังมีกล่าวไว้ในอัลอะดีษ เช่นกัน ดังอะดีษต่อไปนี้

1. จากอิบนุ อับบาส ได้รายงานจากท่านเราะสูลﷺ กล่าวว่า

((اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ... اللَّهُمَّ لَكَ أَسَلَمْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أُنَبِّتُ... فَاعْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ، وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ، أَنْتَ إِلَهِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 7499)

ความว่า: “โอ้อัลลอฮ์ﷻ สำหรับพระองค์เท่านั้นควรแก่การสรรเสริญ พระองค์คือแสงสว่างแห่งฟากฟ้า พื้นแผ่นดิน และสำหรับพระองค์เท่านั้นที่ควรแก่การสรรเสริญ พระองค์คือผู้พิทักษ์และปกป้องฟากฟ้า แผ่นดิน และสำหรับพระองค์เท่านั้นที่ควรแก่การสรรเสริญพระองค์คือผู้อภิบาลฟากฟ้าและแผ่นดินและผู้ให้อาศัยอยู่กับมัน โอ้อัลลอฮ์ﷻ สำหรับพระองค์เท่านั้นที่ฉันยอมจำนน ด้วยกับพระองค์เท่านั้นที่ฉันศรัทธาและสำหรับพระองค์เท่านั้นที่ฉันขอมอบหมายและยังพระองค์เท่านั้นที่ฉันกลับไป... ดังนั้นพระองค์โปรดอภัยโทษให้แก่ฉันสิ่งที่คุณได้ทำผ่านมาแล้วและสิ่งที่คุณจะทำขึ้นภายภาคหน้าและสิ่งที่คุณซ่อนเร้นและสิ่งที่คุณเปิดเผย พระองค์คือพระเจ้าของฉันไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์”

(บันทึกโดย al- Bukhārī, n.d.: 7499)

2. จากอิบนุ อับบาส กล่าวว่า: ท่านเราะสูลﷺ ได้สั่งเสียแก่เขาโดยท่านกล่าวว่า

((يَا غَلَامُ إِنِّي أَعَلِمْتُكَ كَلِمَاتٍ، أَحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظَكَ، أَحْفَظِ اللَّهَ تَجِدُ اللَّهَ تَجِدُهُ تَجَاهَكَ، إِذَا سَأَلْتَ فَاسْأَلِ اللَّهَ، وَإِذَا اسْتَعْنَيْتَ فَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَاعْلَمْ أَنَّ الْأُمَّةَ لَوِ اجْتَمَعَتْ عَلَى أَنْ يَنْفَعُوكَ بِشَيْءٍ لَمْ يَنْفَعُوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ لَكَ، وَلَوْ اجْتَمَعُوا عَلَى أَنْ يَضُرُّوكَ بِشَيْءٍ لَمْ يَضُرُّوكَ إِلَّا بِشَيْءٍ قَدْ كَتَبَهُ اللَّهُ عَلَيْكَ، زُفِعَتِ الْأَقْلَامُ وَجَفَّتِ الصُّحُفُ))

(أخرجه الترمذي، 1975: 2516)

ความว่า: “โอ้เด็กน้อยแท้จริงฉันจะสอนเจ้าให้ทราบถึงคำพูดต่างๆ เจ้าจงดูแลรักษาปกป้องอัลลอฮฺﷻพระองค์จะทรงดูแลรักษาปกป้องเจ้า และเจ้าจงดูแลรักษาปกป้องอัลลอฮฺﷻเจ้าจะพบว่าพระองค์ทรงทำให้ท่านมีเกียรติมีความรุ่งโรจน์ เมื่อเจ้าจะขอตั้งนั้นจงขอต่ออัลลอฮฺﷻ และเมื่อเจ้าขอความช่วยเหลือตั้งนั้นจงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮฺﷻ และพึงรู้เถิดว่าถ้าหากประชาชาตินั้นตกลงร่วมมือกันที่จะทำประโยชน์ให้แก่เจ้าด้วยสิ่งใดๆพวกเขาจะไม่สามารถให้ประโยชน์แก่เจ้าได้เว้นแต่ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺﷻทรงกำหนดไว้แล้วให้แก่เจ้า และถ้าหากพวกเขาตกลงร่วมมือกันที่จะทำร้ายเจ้าด้วยสิ่งใดๆพวกเขาจะไม่สามารถทำร้ายเจ้าได้ เว้นแต่ด้วยสิ่งที่อัลลอฮฺﷻทรงกำหนดให้เกิดกับเจ้า ปากกาถูกยกแล้วและบันทึกก็แห้งแล้ว”

(บันทึกโดย al-Tirmidhī, 1975: 2516)

3. ท่านอียาฏ บิน อิมาร ได้รายงานจากท่านเราะสูลﷺกล่าวไว้ในชะติษกุศลีว่า
 ((وَأَيُّ خَلْقٍ عِبَادِي خُفَاءَ كُلِّهِمْ، وَإِنَّهُمْ أَتَمُّهُمْ الشَّيَاطِينَ

فَأَجْتَلَتْهُمْ عَنْ دِينِهِمْ))

(أخرجه مسلم، د.ت.: 2865)

ความว่า: “แท้จริงข้า (อัลลอฮฺ) ได้สร้างบ่าวของข้าทั้งหมดบนพื้นฐานแห่งความบริสุทธิ์ (ยอมรับในศาสนาแห่งอัลลอฮฺ) และชัยฏอนได้ปกปิดพวกเขาจากศาสนา”

(บันทึกโดย Muslim, n.d.: 2865)

2.4 ความหมายของเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ

2.4.1 ความหมายของเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ เชิงภาษาศาสตร์

คำว่า (أَلُوْهُيَّةٌ) เป็นคำที่มาจากภาษาอาหรับมีรากศัพท์มาจากคำว่า “อะลิฮะ” (أَلِي) เป็นอาการนามที่มีความหมายว่าเคารพสักการะ เป็นคำที่พาดพิงถึงคำว่า “อิลาฮฺน” (إِلٰه) พหูพจน์ของคำว่า อาลิฮะตุณ (أَلِهَاتٌ) คำว่า อิลาฮฺนอยู่ในมาตราฟิอาลุน (فِعَالٌ) ให้ความหมายเป็น มัฟอูลุน เป็นกรรม ดังนั้นคำว่า อิลาฮฺน จึงหมายถึง มะอ์ลูลุฮฺน (مَوْءُولٌ) ซึ่งให้ความหมาย มะอูบุดุน (مَعْبُودٌ) คือ สิ่งที่ถูกเคารพสักการะ และทุกๆสิ่งที่ถูกนำมาสักการะบูชา ก็คือ อิลาฮฺน (พระเจ้า) สำหรับผู้นั้น ดังนั้นคำว่า อิลาฮฺน เป็นชื่อที่ถูกใช้เรียกกับทุกๆสิ่งที่ถูกสักการะบูชา (al-Fairūz Abadi, 1996: 1603) ดังนั้นเตาฮีด อัลอูลูฮียะฮฺ หมายถึงเอกภาพแห่งพระองค์อัลลอฮฺﷻในด้านการเคารพภักดีต่อพระองค์

2.4.2 ความหมายของเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ เจริงวิชาการ

เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ หมายถึง การให้เอกภาพต่ออัลลอฮฺﷻด้วยการกระทำของบ่าว ซึ่งชอบด้วยบัญญัติศาสนา โดยอยู่บนพื้นฐานของการเคารพภักดี หรือการกราบไหว้ที่บริสุทธิ์ใจ ทั้งภายนอกและภายในกล่าวคือ การแสดงออก และเจตจำนงที่ครอบคลุมถึงความยำเกรง ความหวัง การวิงวอนขอพร การมอบหมาย การยอมจำนนตน (al-Fauzān, 1999: 47)

อัสสะอดียฺ (al-Sa‘adiy, 2002: 40) ได้ให้ความหมายเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ คือ “การให้ความเป็นหนึ่งเดียวแก่อัลลอฮฺﷻด้วยการทำอิบาดะฮฺ และท่านอุษัยมีนได้ให้ความหมายเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ เช่นเดียวกับอัสสะอดี” (al-Uthimīn, 1999: 1/14)

อัลคัมัยยิส (al-Khumaiyis, n.d.: 327) ได้ให้ความหมายของเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺคือ “การรู้และการยอมรับว่าพระองค์อัลลอฮฺﷻนั้นเป็นที่เคารพภักดีของสิ่งถูกสร้างทั้งหลาย พร้อมทั้งเอกภาพและบริสุทธิ์ใจในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์อัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียวเท่านั้น”

เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าเตาฮีดอัลอิบาดะฮฺหมายถึง การเคารพภักดี เนื่องจากบ่าวจะต้องเป็นผู้ที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียวเท่านั้น

อิบนุตัยมียะฮฺ (ibn Taimiyah, n.d.: 39-40) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ เพราะว่าการทำอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺﷻองค์เดียวคือเป้าหมายอันสูงสุด ซึ่งเป็นสิ่งที่รักโปรดปรานสำหรับพระองค์ และจะเป็นที่ยอมรับจากพระองค์ และความประสงค์ของพระองค์ที่ทรงสร้างสรรค์สิ่งทั้งหลายบนโลกนี้

ทุกๆปีและทุกๆเราะฮฺสูตต่างเรียกร้องไปสู่การเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺﷻด้วยความบริสุทธิ์ใจห้ามจากการตั้งภาคีนี้คือเป้าหมายของการส่งบรรดาเราะฮฺสูตเพื่อเป้าหมาย คือการให้ความเป็นหนึ่งเดียวกับอัลลอฮฺﷻในการอิบาดะฮฺต่อพระองค์และห้ามจากทุกๆประเภท ที่เป็นการปฏิเสธความเสียหาย และการฝ่าฝืน เป็นต้น (ibn Taimiyah, 2000: 1/39)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ คือเป้าหมายที่สูงสุดในการสร้างสรรค์สิ่งทั้งมวลเพื่อเป็นการเรียกร้องไปสู่การเคารพภักดี การอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียวเท่านั้น

2.4.3 หลักฐานต่างๆจากอัลกุรอานและอัลหะดีษที่บ่งชี้ถึงเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ

2.4.3.1 หลักฐานจากอัลกุรอาน

จากการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่าจำนวนอายะฮฺที่พูดถึงเกี่ยวกับเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺมีจำนวนมากมายในอัลกุรอานผู้วิจัยได้หยิบยกมาเพียงบางส่วน

1. เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ คือเป้าหมายของการสร้างญินและมนุษย์เพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียว ดังที่อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

(الذاريات: 56)

ความว่า: “และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า”

(อัลษะฮารียาต: 56)

2. เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺ คือสิ่งที่บรรดาเราะสุล^ﷺของพระองค์เริ่มต้นเรียกร้องเชิญชวนมนุษย์ไปสู่การเคารพภักดีต่อพระองค์ ดังที่อัลลอฮฺ^ﷻตรัสว่า

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾

(النحل: 36)

ความว่า: “และโดยแน่นอน เราได้ส่งเราะสุลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจว็ด”

(อันนะฮล: 36)

3. เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺคือการทำให้อิบาดะฮฺทุกรูปแบบต้องมุ่งสู่พระเจ้าองค์เดียวคืออัลลอฮฺ^ﷻ ดังที่อัลลอฮฺ^ﷻตรัสว่า

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

(الفاتحة: 5)

ความว่า: “เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกข้าพระองค์เคารพอิบาดะฮฺ และเฉพาะพระองค์เท่านั้นที่พวกข้าพระองค์ขอความช่วยเหลือ”

(อัลฟาติฮะฮฺ: 5)

และต้องให้การอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ^ﷻเพียงองค์เดียวทั้งด้วยอวัยวะและจิตใจต่อพระองค์ ดังที่อัลลอฮฺ^ﷻตรัสว่า

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

(الأنعام: 162)

ความว่า: “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงการละหมาดของฉัน และการอิบาดะฮฺของฉัน และการมีชีวิตของฉัน และการตายของฉัน นั้นเพื่ออัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลกเท่านั้น”

(อัลอันอาม: 162)

4. เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮฺคือการให้อิบาดะฮฺต่อพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจปราศจากการตั้งภาคีใดๆคู่เคียงกับพระองค์ ดังที่อัลลอฮฺ^ﷻตรัสว่า

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ خُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ

﴿وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ﴾

(البينة: 5)

ความว่า: “และพวกเขาไม่ได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ เป็นผู้ที่มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง และดำรงการละหมาด และจ่ายซะกาต และนั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม”

(อัลบัยยินะฮะ: 5)

และอัลลอฮ์ﷻตรัสอีกว่า

﴿وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا﴾

(النساء: بعض من آية 36)

ความว่า: “และจงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด และอย่าให้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์”

(อันนิสาอ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 36)

5. เตาฮีดอัลอูลูฮียะฮ์คือเตาฮีดที่อัลลอฮ์ﷻ มะลาอิกะฮ์ และบรรดาอูละมาอ์เป็นพยาน ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

(آل عمران: 18)

ความว่า: “อัลลอฮ์ทรงยืนยันว่า แท้จริงไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใด ๆ นอกจากพระองค์เท่านั้น และมะลาอิกะฮ์ และผู้มีความรู้ในฐานะดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมนั้น ก็ยืนยันด้วยว่าไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพสักการะใดๆ นอกจากพระองค์ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น”

(อาล อิมรอน: 18)

2.4.3.2 หลักฐานจากอัลฮะดีษ

นอกจากอายะฮ์อัลกุรอานได้กล่าวถึงเตาฮีดอัลอูลูฮียะฮ์แล้ว ยังกล่าวไว้ในอัลฮะดีษเช่นกัน ดังฮะดีษต่อไปนี้

1. ท่านอบีฮุร็อยเราะฮ์ﷺ กล่าวว่า อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

((أَنَا أَعْنَى الشُّرَكَاءِ عَنِ الشِّرْكِ، مَنْ عَمَلَ عَمَلًا أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ

غَيْرِي، تَرَكْتُهُ وَشِرْكُهُ))

(أخرجه مسلم، د.ت.: 2985)

ความว่า: “ข้าคือผู้ที่เหนือกว่าภาคีใดๆจากการตั้งภาคี ผู้ใดที่ปฏิบัติกรงานหนึ่งกรงานใดโดยมีภาคีอื่นจากข้ามาร่วมมีหุ้นส่วนกับข้า ข้าจะละทิ้งการปฏิบัติกรงานของเขา และผู้ร่วมภาคีของเขา”

(บันทึกโดย Muslim, n.d.: 2985)

2. ท่านอับดุลลอฮ์ رضي الله عنه กล่าวว่า ท่านเราะสูล ﷺ กล่าวว่า

((مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ نِدَاءَ النَّارِ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 4497)

ความว่า: “ผู้ใดที่เสียชีวิตในขณะที่เขาวิงวอนต่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮ์ ﷻ โดยเท่าเทียมพระองค์เขาจะต้องเข้านรก”

(บันทึกโดย al- Bukhārī, n.d.: 4497)

3. ท่านอิบนุ อุมร์ กล่าวว่า ท่านเราะสูล ﷺ กล่าวว่า

((أُمِرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَشْهَدُوا أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ، وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 25)

ความว่า: “ฉันถูกบัญชาให้ทำสงครามกับมวลมนุษยจนกว่าพวกเขาจะปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ ﷻ และแท้จริงมุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ ﷻ และพวกเขาได้ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และการชำระซะกาต”

(บันทึกโดย al- Bukhārī, n.d.: 25)

4. ท่านอปีสะอีด กล่าวว่า ท่านเราะสูล ﷺ กล่าวกับบรรดาเศาะฮาบะฮ์ว่า

((أَلَا أُخْبِرُكُمْ بِمَا هُوَ أَخَوْفُ عَلَيْكُمْ مِنَ الْمَسِيحِ عِنْدِي « قَالَ: قُلْنَا:

بَلَى، قَالَ: " الشِّرْكُ الْخَفِيُّ: أَنْ يُفْؤِمَ الرَّجُلُ يَعْملُ لِمَكَانٍ رَجُلٍ))

(أخرجه أحمد، 2001: 11252)

ความว่า: “ฟังให้ดี ฉันจะบอกพวกท่านทั้งหลายด้วยกับสิ่งที่ฉันกลัวว่าจะเกิดขึ้นกับพวกท่านมากยิ่งขึ้นกว่ากลัวมะสือเสียอีก ท่านกล่าวว่า: พวกเราได้กล่าวว่า: โอ้ ใช่ครับ ท่านได้กล่าวว่า: คือ ชิริกเคาะฟี(เล็ก) เช่น ชายคนนั้นได้ลุกขึ้นปฏิบัติกรงานหนึ่ง(ละหมาด)สำหรับสถานที่หนึ่งที่มีชายคนหนึ่ง (มีคนอยู่)”

(บันทึกโดย Ahmad, 2001: 11252)

2.5 ความหมายของเตาฮีดอัลฮัสมาอ์วัตศิฟาต

2.5.1 ความหมายของเตาฮีดอัลฮัสมาอ์วัตศิฟาตเชิงภาษาศาสตร์

คำว่า เตาฮีดอัลฮัสมาอ์ วัตศิฟาต มาจากคำภาษาอาหรับสองคำด้วยกัน คือมาจาก คำว่า อัลฮัสมาอ์ *ءلسم* และคำว่า ศิฟาต *صفا* คำว่า อัลฮัสมาอ์ *ءلسم* เป็นพหูพจน์ของคำว่า อิสมุณ *اسم* แปลว่า นาม ตามหลักไวยากรณ์นั้นหมายถึง คำที่ให้ความหมายในตัวมันเองโดยไม่ผูกพันกับเวลา (al-Jurjānī, 1996: 46) ส่วนคำว่า ศิฟาต *صفا* เป็นพหูพจน์ของคำว่า ศิพะฮุ *صفة* แปลว่า คุณลักษณะ หมายถึง สิ่งที่ดำรงอยู่กับชาติ (ตัวตน) ที่สามารถจำแนกความแตกต่างจากสิ่งอื่นที่มีตัวตนที่เป็นนามธรรม หรือเป็นกริยา หรือคำว่าศิพะฮุหมายถึง คำนามที่บ่งบอกถึงสภาพบางอย่างของตัวตน เช่น ยาว สั้น ฉลาด เขลา เป็นต้น เป็นสัญลักษณ์ที่จำเป็นต้องอยู่กับตัวตน (al-Tamīmī, 1996: 34)

2.5.2 ความหมายของเตาฮีดอัลฮัสมาอ์ วัตศิฟาตเชิงวิชาการ

อตัตะมีมี (al-Tamīmī, 1999: 29) ได้ให้ความหมายของเตาฮีดอัลฮัสมาอ์ วัตศิฟาต ว่า “คือการศรัทธามั่นต่ออัลลอฮ์ด้วยพระนามที่ประเสริฐยิ่งและคุณลักษณะที่สูงส่งยิ่งของพระองค์ ตามที่ปรากฏในอัลกุรอานและอัลฮะดีษ ศรัทธาในความหมายและเนื้อหาของทั้งสอง ตลอดจนสุกุ่มบทบัญญัติต่างๆของทั้งสอง”

อัลอุชัยมีน (al-Uthaimīn, 2005: 40) ได้ให้ความหมายของเตาฮีดอัลฮัสมาอ์ วัตศิฟาตว่า “คือการให้ความเป็นหนึ่งเดียวต่ออัลลอฮ์ด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ให้พระนามและคุณลักษณะต่อตัวของพระองค์เองไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานและอัลฮะดีษของท่านเราะสูล กล่าวคือ การยืนยันในสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงยืนยันและปฏิเสธในสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิเสธโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลง ไม่มี การปฏิเสธไม่มี การคลางแคลงใจ และไม่มี การเปรียบเทียบ”

เตาฮีดอัลฮัสมาอ์ วัตศิฟาตหมายถึง การยึดมั่นต่อพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์ที่มีอยู่ในอัลกุรอานและอัลฮะดีษของท่านเราะสูล ที่ถูกต้อง ตามความหมายที่ปรากฏ โดยไม่ปฏิเสธ ไม่แปรความหมายหรือตีความหมายไปเป็นอย่างอื่น ไม่นำไปเปรียบเทียบ เสมอ เหมือนกับลักษณะของสิ่งที่ถูกบังเกิดทั้งหลาย ไม่มีการตัดทอนหรือต่อเติมพระนามและคุณลักษณะของพระองค์

อิมามอะบูฮะนีฟะฮุ กล่าวว่า : “ไม่เป็นการบังควรที่บุคคลหนึ่งจะพูดถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกี่ยวกับตัวตนของอัลลอฮ์ แต่ทว่าเขาจงให้ลักษณะพระองค์ตามที่พระองค์ได้ให้ลักษณะตัวของพระองค์เอง และเขาอย่าได้กล่าวสิ่งหนึ่งสิ่งใดในเรื่องนั้นด้วยความคิดเห็นของตัวเอง ความจำเริญยิ่งเป็นของอัลลอฮ์ ผู้ทรงสูงส่ง ผู้ทรงเป็นองค์อภิบาลโลกทั้งหลาย” (al-Atharī, 2001: 62)

อิมามนะอีม บิน ฮัมมาต กล่าวว่า ผู้ใดเปรียบเทียบอัลลอฮ์เหมือนกับมักลुकของพระองค์ เขาผู้นั้นย่อมตกเป็นกาเฟร และผู้ใดที่ปฏิเสธสิ่งที่พระองค์ได้ให้ลักษณะต่อตัวของพระองค์เอง เขาผู้นั้นก็ตกเป็นการเฟร ส่วนสิ่งที่พระองค์หรือเราะสูลของพระองค์ได้ให้ลักษณะต่อตัวของพระองค์ นั้นมิใช่การเปรียบเทียบเสมอเหมือน (al-Dhahabī, 1991: 184)

อิมามอัชชาฟีอี ได้ยืนยันอย่างเป็นทางการเป็นมติเอกฉันท์ของอะฮ์ลุลิสลาม อะฮ์ลุลบัยรุต อะฮ์ลุลญะมาอะฮ์ คือแท้จริงสำหรับอัลลอฮ์ﷻ นั้นทรงมีพระนามต่างๆ ซึ่งกล่าวพระนามนั้นด้วยพระองค์เองและบรรดาพระนามต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดคือบรรดาพระนามอันวิจิตรสวยงามดังที่อัลลอฮ์ﷻ ตรัสว่า

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ كَانُوا يُدْعُونَ فِي أَسْمَائِهِ
سَيُخْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

(الأعراف: 180)

ความว่า: “และอัลลอฮ์ﷻ นั้นมีบรรดาพระนามอันสวยงาม ดังนั้นพวกเจ้าจงเรียกหาพระองค์ด้วยพระนามเหล่านั้นเถิด และจงปล่อยบรรดาผู้ที่ทำให้เฉ ในบรรดาพระนามของพระองค์เถิด พวกเขาเหล่านั้นจะถูกตอบแทนในสิ่งที่พวกเขากระทำ”

(อัลอะอรอฟ: 180)

อิมามอัชชาฟีอี ได้กล่าวในบทนำในหนังสืออัรริสาละฮ์ว่า “บรรดาการสรรเสริญทั้งหมดนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ﷻ ซึ่งพระองค์ทรงมีคุณลักษณะดังที่พระองค์ทรงให้คุณลักษณะกับพระองค์เอง และเนื่องจากคุณลักษณะที่สิ่งถูกสร้างของพระองค์ให้มันกับพระองค์” (al-Shafi‘iy, 2005: 49)

การให้เอกภาพในเรื่องพระนามและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์และมันคือการศรัทธาต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ﷻ ที่มีเกียรติและสุนนะฮ์ ที่ถูกต้องมาจากท่านเราะสูลﷺ แห่งอัลลอฮ์ﷻ เกี่ยวกับพระนามและลักษณะต่างๆ ของพระองค์และการนำเอามันมาระบุดอกแต่อัลลอฮ์ﷻ ตามรูปแบบที่สมควรกับพระองค์โดยไม่มีการบิดเบือน ไม่มีการเฉไฉ ไม่มีการถามหาวิธีและไม่มีการถามหาตัวอย่าง (อัลคูลละซีซ อิบน์ บ้าซ, 1424: 6)

ในหลักการยึดมั่นต่อพระนามและคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์นั้น ชาวอะฮ์ลุลิสลาม อะฮ์ลุลบัยรุต อะฮ์ลุลญะมาอะฮ์ พวกเขาได้ศรัทธาด้วยกับพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮ์ﷻ ที่มีอยู่ในตัวบทบัญญัติ ดังนั้นพวกเขาได้ให้คุณลักษณะของพระองค์ตามที่พระองค์ให้คุณลักษณะของตัวเองและด้วยกับคุณลักษณะของพระองค์ที่ท่านเราะสูลﷺ ได้ให้ไว้โดยความหมายที่ปรากฏโดยไม่ตีความเป็นอย่างอื่น ไม่เปรียบเทียบไม่ถามถึงวิธีการ พวกเขาได้ศรัทธาต่อคุณลักษณะต่างๆ อย่างแท้จริงที่คู่ควรกับพระองค์ไม่มีการทำให้เสมอเหมือนของคุณลักษณะของสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย (Abdullah bin Abd al-Āziz, n.d.: 1/96)

2.5.3 หลักรฐานต่างๆ จากอัลกุรอานและอัลอะฮ์ดีษที่บ่งชี้ถึงเตาฮีดอัลอัสมَاء์ วัตศิฟَات

2.5.3.1 หลักรฐานจากอัลกุรอาน

จากการศึกษาค้นคว้าปรากฏว่าจำนวนอายะฮ์ที่พูดถึงเกี่ยวกับเตาฮีด อัลอัสมَاء์ วัตศิฟَات มีจำนวนมากมายในอัลกุรอานผู้วิจัยได้หยิบยกมาเพียงบางส่วน

1. พระองค์ทรงยืนยันถึงตัวตนของพระองค์ไม่ทรงเสมอเหมือนสิ่งใดดังที่อัลลอฮ์ﷻ ตรัสว่า

ความว่า: “ไม่มีบ่าวคนใดที่กล่าวในตอนเช้าทุกวันและตอนเย็นทุกคำคืน ด้วยพระนามของอัลลอฮฺﷻ ไม่มีอันตรายใดๆในแผ่นดินและชั้นฟ้ากับการกล่าวพระนามของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ได้ยินและทรงรอบรู้ กล่าวสามครั้ง ดังนั้นเขาจะไม่ได้รับอันตรายใดๆเลย”

(บันทึกโดย al-Tirmidhī, 1975: 3388)

2. ท่านอบีฮุร็อยเราะฮฺﷺ กล่าวว่า ท่านเราะสูลﷺ กล่าวว่า
 ((عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: ((إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا، مِائَةٌ إِلَّا وَاحِدًا، مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ))
 (أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ، د.ت.: 7392)

ความว่า: “แท้จริงสำหรับอัลลอฮฺﷻ นั้นมีเก้าสิบเก้าพระนามคือหนึ่งร้อยเว้นแต่หนึ่ง ผู้ใดได้ท่องจำและเข้าใจผู้นั้นได้เข้าสวรรค์”

(บันทึกโดย al-Bukhārī, n.d.: 7392)

3. ท่านญะรீร อิบน์ อับดุลลอฮฺ กล่าวว่า ท่านเราะสูลﷺ ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของความเมตตาปราณีของอัลลอฮฺﷻ ดังต่อไปนี้

((عَنْ جَرِيرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا يَزِيحُ اللَّهُ مَنْ لَا يَزِيحُ النَّاسَ))
 (أَخْرَجَهُ الْبُخَارِيُّ، د.ت.: 7376)

ความว่า: “อัลลอฮฺﷻ จะไม่ทรงเมตตาปราณีผู้ที่ไม่ทรงเมตตาปราณีมนุษย์”

(บันทึกโดย al-Bukhārī, n.d.: 7376)

2.6 ประวัติความเป็นมาของอัตเตาฮีด

2.6.1 ประวัติความเป็นมาของอัตเตาฮีดในยุคของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ

หลักอัตเตาฮีดในยุคสมัยของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นับว่าเป็นยุคที่มีความถูกต้องที่สุดสมบูรณ์ที่สุด เนื่องจากเป็นยุคที่ไม่มีแนวคิดต่างๆเกิดขึ้นหรือมีปัญหาต่างๆเกิดขึ้นในเรื่องของความเชื่อหลักศรัทธา และถึงแม้ว่าในบางครั้งจะมีแนวความคิดเริ่มเบี่ยงเบนเกิดขึ้นบ้างก็ตาม แต่ไม่ทำให้ความเข้าใจหลักอัตเตาฮีดต้องผิดไปจากความเป็นจริงยังคงไว้ซึ่งความเป็นเอกภาพของอัลลอฮฺ ﷻ เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น เช่นเดียวกันบรรดาเศาะฮาบะฮฺก็มีความเข้าใจเป็นอย่างดี ลึกซึ้งถึงหลักอัตเตาฮีดที่ได้รับถ่ายทอดมาจากท่านนบี ﷺ พวกเขาไม่ได้เฝ้าถามหรือสงสัยใดๆหรือเกิดคำถามใดๆเลยที่เกี่ยวกับหลักอัตเตาฮีด แม้กระทั่งในเรื่องของพระนามคุณลักษณะต่างๆของพระองค์ว่ามี

ลักษณะเป็นอย่างไรพระองค์ทรงประทับอยู่ ณ ที่แห่งหนใด แต่พวกเขาก็เชื่อมั่นและศรัทธาตามที่อัลกุรอานและท่านนบี ﷺ ได้สั่งสอนเอาไว้

ท่านมาลิก บิน อนัส (Malik Ibn Anas) กล่าวว่า “เป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลย สำหรับใครสักคนที่จะกล่าวและคาดเดาว่าท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ไม่ได้สอนแต่ฮิดแก่ประชาชาติของท่านทั้งๆที่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นได้สอนแก่กระทั่งการชำระล้างด้วยก้อนหิน (อิสตินญาอ์) แก่ประชาชาติของท่าน” al-Burrak, 1997: 27)

อัลมุกริซียี (al-Mukrizi, 2002: 3/309-310) อธิบายถึงรายละเอียดเกี่ยวกับหลักฮิดในยุคนั้นว่า “พึงทราบเถิดว่าหลังจากที่อัลลอฮ์ ﷻ ได้ทรงแต่งตั้งท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ซึ่งเป็นชาวอาหรับมาเป็นท่านศาสนทูตเพื่อมนุษยชาติ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้อธิบายถึงคุณลักษณะของอัลลอฮ์ ﷻ ด้วยกับสิ่งที่พระองค์ทรงอธิบายไว้ด้วยกับตัวของพระองค์เองในอัลกุรอาน และด้วยกับวะฮีย์ที่ท่านได้รับจากอัลลอฮ์ ﷻ ไม่เคยมีผู้ใดเลยจากชาวอาหรับที่ถามถึงรายละเอียดในเรื่องดังกล่าว”

จากคำอธิบายข้างต้นเป็นหลักฐานยืนยันว่าแท้จริงหลักฮิดในยุคนั้นของ ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ นั้นเป็นหลักฮิดที่ถูกต้องที่สุด มีความบริสุทธิ์ปราศจากข้อครหาแคลงข้อสงสัยใดๆเพราะเหล่าบรรดาเศาะฮาบะฮ์ที่ใกล้ชิดกับท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ พวกเขาเชื่อมั่นและศรัทธา น้อมรับตามคำบัญชาของอัลลอฮ์ ﷻ และคำสั่งใช้ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นหรือไม่ก็ตาม จะเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับสติปัญญาหรือไม่ก็ตามแต่พวกเขาก็เชื่อมั่น ศรัทธาตามที่ปรากฏในอัลกุรอานและอัสนนะฮ์ของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ทุกประการ

2.6.2 ประวัติความเป็นมาของฮิดในยุคนั้นของเศาะฮาบะฮ์

ในยุคนั้นของเศาะฮาบะฮ์หลักฮิดเริ่มมีการเบี่ยงเบนเกิดขึ้น เริ่มมีปัญหาคความวุ่นวายเกิดขึ้นตามมาหลังจากที่ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้เสียชีวิตลง เป็นความขัดแย้งที่ไม่เกี่ยวกับหลักฮิดโดยตรงแต่มีผลส่งหลักฮิดฮิดเช่น มุสลิมบางคนในสมัยเคาะลีฟะฮ์ท่านอับูบักร์ ﷺ ได้ตักศาสนา และออกนอกแนวทางอิสลามเนื่องจากไม่ยอมจ่ายชะกาต จนกระทั่งนำไปสู่สงคราม และเกิดฟิฏนะฮ์(ความวุ่นวาย) เกิดขึ้นคือมีการลอบสังหารเคาะลีฟะฮ์อุษมาน บิน อ์ฟฟาน ด้วยน้ำมือของกลุ่ม สะบะอียะฮ์ ยิ่งกว่านั้นในยุคนั้นของท่านเคาะลีฟะฮ์อลี บิน อปีฏอลิบ ﷺ พวกนอกรีตได้ขยายอิทธิพลไปตามหัวเมืองต่างๆคือกลุ่มเคาะวาริจญ์ ซึ่งพวกเขามีแนวทางที่เบี่ยงเบนอย่างเห็นได้ชัดในด้านหลักศรัทธาและความเชื่อบางกลุ่มในพวกเขาเชื่อว่าท่าน อลี บิน อปีฏอลิบ ﷺ เป็นพระเจ้า จนในที่สุดท่านอลี บิน อปีฏอลิบได้จัดการกับกลุ่มนอกรีตนี้ด้วยการจับเผา เป็นต้น (al-Rumiy, Baltājiy, n.d.: 5/223)

ท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้กล่าวไว้ในฮะดีษบทหนึ่งกับบรรดาเศาะฮาบะฮ์ก่อนที่ท่านจะเสียชีวิตท่านได้กล่าวว่า

((فَإِنَّهُ مَنْ يَعِشْ مِنْكُمْ يَرَى اخْتِلَافًا كَثِيرًا، وَإِيَّاكُمْ وَمُخَدَّاتِ الْأُمُورِ
فَإِنَّهَا ضَالَّةٌ فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَعَلَيْهِ بِسُنَّتِي وَسُنَّةِ الْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِينَ
الْمُهَدِّينَ، عَضُّوا عَلَيْهَا بِالنَّوَاجِدِ))

(أخرجه الترمذي، 1975: 2676)

ความว่า: “ดังนั้น แท้จริงผู้ใดในหมู่ของพวกเจ้าที่มีชีวิตต่อไปหลังจากฉัน พวกเขาจะพบกับความแตกแยกมากมายและเมื่อเป็นเช่นนั้นพวกเจ้าจงพึงระวังสิ่งอูฐที่ทั้งหลายเพราะสิ่งอูฐทั้งหลายนั้นคือสิ่งที่หลงทาง ดังนั้นผู้ใดในหมู่ของพวกเจ้าพบเจอกับเรื่องดังกล่าวเขาจะต้องยึดมั่นกับสุนนะฮ์ของฉันและสุนนะฮ์เคาะลีฟะฮ์ที่ได้รับทางนำพวกเจ้าจงขม้มันด้วยฟันกราม”

(บันทึกโดย al-Tirmidhī, 1975: 2676)

จากอะดิษข้างต้นท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้บอกไว้ถึงความขัดแย้งจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอนหลังจากที่ท่านจากไป ดังนั้นให้ประชาชาติของท่านยึดมั่นต่อหลักการศรัทธา หลักความเชื่อมั่นที่ถูกต้องตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และแนวทางของเศาะฮาบะฮ์ตลอดจนแนวทางของเคาะลีฟะฮ์ผู้ทรงได้รับการชี้แนะบรรดาเศาะฮาบะฮ์คือบรรดาผู้ที่ดีที่สุด อยู่ในศตวรรษที่ดีที่สุด ดังอะดิษของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่

((خَيْرُ النَّاسِ قَرْنِي، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ))

(أخرجه مسلم، د.ت. 2533)

ความว่า: “มนุษย์ที่ดีที่สุดคือมนุษย์ที่อยู่ในศตวรรษของฉันและรองลงมาคือศตวรรษถัดไปและรองลงมาคือศตวรรษที่ถัดไป”

(บันทึกโดย Muslim, n.d.: 2533)

หลักเตาฮีดในยุคเศาะฮาบะฮ์เป็นหลักเตาฮีดที่อยู่บนหลักการที่ต้องครบถ้วนตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ยังไม่มีการใช้แนวทางที่เบี่ยงเบนที่แตกต่างไปจากแนวทางของท่านซึ่งพวกเขาได้ยึดมั่นตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ดังที่พวกเขาได้รับการอบรมสั่งสอนจากท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ (al-Turki, 1993: 28)

อัลลาละกาอี⁹ (al-Lalakāi) กล่าวว่า “ในยุคของเศาะฮาบะฮ์และบรรดาอูละมาอ์ อัศศอลิฮ์ที่มาจากเศาะฮาบะฮ์ทั้งหลายนั้นอะกีดะฮ์ของพวกเขายังคงไว้ซึ่งความสมบูรณ์ทุกประการ

⁹ อิบะตุลลอฮ์ บิน อัลอะสัน บิน มันศูร อีรรอซี อัญญาอะบะรี อัลลาละกาอี มีชื่อเล่นว่า อบูอัลกอสิม เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ.41845 (al-Zereky, 1411 : 1/ 79)

จนกระทั่งเกิดการเบี่ยงเบนในเรื่องดังกล่าวขึ้น ซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคต้นๆ ของราชวงศ์มรวานียะฮฺ ซึ่งเริ่มมีการขัดแย้งกันขึ้นในเรื่องการศรัทธาต่อภวสภาวะของอัลลอฮฺ (al-Turkī, 1993: 31)

จากฮะดีษและคำอธิบายดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าบรรดาเศาะฮาบะฮฺนั้นพวกเขาได้มีหลักอะกีดะฮฺที่ถูกต้องที่สุด ที่ดำเนินรอยตามท่านเราะสูลﷺ พวกเขาได้ยึดมั่นต่อหลักคำสอนของท่านอย่างแน่วแน่

และอัลลอฮฺﷻ ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของพวกเขาไว้ในอัลกุรอานดังต่อไปนี้

﴿إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجَلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ﴾

(المؤمنون: 57-60)

ความว่า: “แท้จริงบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นผู้มีจิตใจยำเกรงเนื่องจากความกลัวต่อพระเจ้าของพวกเขา และบรรดาผู้ที่พวกเขาศรัทธาต่อสัญญาณต่างๆแห่งพระเจ้าของพวกเขา และบรรดาผู้ที่พวกเขาไม่ตั้งภาคีต่อพระเจ้าของพวกเขา และบรรดาผู้ที่บริจาคลสิ่งของพวกเขา ได้มาโดยที่จิตใจของเขาเปี่ยมได้ด้วยความหวั่นเกรงว่า แท้จริงพวกเขาต้องกลับไปหาพระเจ้าของพวกเขา”

(อัลมูมินูน: 57-60)

อิบน์กะษีร (Ibn-Kthir, 1981: 568) ได้อธิบายว่า “พวกเขาคือผู้ที่กระทำความดีเป็นผู้ที่เชื่อมั่นและประกอบกิจการที่ดีทั้งหลายเนื่องจากมีความเกรงกลัวต่ออัลลอฮฺﷻ พวกเขาคือผู้ที่ศรัทธาต่อโอองการต่างๆของอัลลอฮฺﷻ ทั้งด้านจักรวาลและบทบัญญัติ และพวกเขาจะไม่เคารพสักสิ่งใด นอกจากอัลลอฮฺﷻ พวกเขาคือผู้ที่ให้บริจาคนเนื่องจากความเกรงกลัวว่าการทำงานของเขาคงจะไม่ถูกตอบรับและเกรงกลัวว่าจะถูกตัดขาดในวันกียามะฮฺเนื่องจากเงื่อนไขของการให้บริจาคน”

และอัลลอฮฺﷻ ตรัสไว้อีกว่า

﴿وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ﴾

(آل عمران: بعض من آية 7)

ความว่า: “และไม่มีใครรู้ในการตีความโองการนั้นได้นอกจากอัลลอฮฺ และบรรดาผู้ที่มั่นคงในความรู้เท่านั้นโดยที่พวกเขาจะกล่าวว่า พวกเราศรัทธาต่อโองการนั้น ทั้งหมดนั้นมาจากที่ที่พระผู้เป็นเจ้าของเราทั้งสิ้น และไม่มีใครที่จะได้รับคำตักเตือนนอกจากบรรดาผู้ที่มีสติปัญญาเท่านั้น”

(อาล อิมรอน: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่ 7)

ดังกล่าวนี้ไม่มีผู้ใดที่มีพื้นฐานความรู้อย่างมั่นคง เกี่ยวกับคุณลักษณะต่างๆของพระองค์ (ศิฟะฮ) และความมุ่งหมายในบทบัญญัติของพระองค์ตลอดจนมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาที่เป็นไวยากรณ์ของพระองค์อย่างกว้างขวางด้วยนอกจากพระองค์เท่านั้น แต่พวกเขาน้อมรับศรัทธาและปฏิบัติคำสั่งสอนที่มาจากอัลกุรอานและอัสสุนนะฮฺของท่านนบีมุฮัมมัดﷺ

ส่วนหนึ่งจากคำกล่าวของเศาะฮาบะฮฺที่ยืนยันถึงหลักความเชื่อเรื่องอัตเตฮะฮิดของท่านที่ถูกต้องตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัดﷺ

คำกล่าวของท่านอิบนุอับบาสﷺ เกี่ยวกับอัตเตฮะฮิด ท่านกล่าวว่า
(فكروا في كل شيء ولا تفكروا في ذات الله، فإن بين السموات

إلى كرسية سبعة آلاف نور، وهو فوق ذلك سبحانه وتعالى))

ความว่า: “พวกท่านจงคิดในทุกๆสิ่งและพวกท่านอย่าได้คิดในตัวตนของอัลลอฮฺ ดังนั้นแท้จริงระหว่างบรรดาชั้นฟ้าทั้งหลายไปยังเก้าอี้ของพระองค์มีเจ็ดพันรัศมี และอัลลอฮฺﷻ ทรงอยู่เหนือดังกล่าว”

(al-Dhahabī, 1999: 2/134)

และคำกล่าวของท่านอุมมุสะลามะฮฺ(ภรรยาของท่านนบีมุฮัมมัดﷺ) เกี่ยวกับเตฮะฮิดอัลอัสมาอ์ วัศซิฟَات (พระนามและคุณลักษณะต่างๆของอัลลอฮฺﷻ เช่นกันว่า

((الاستواء غير مجهول، والكيف غير معقول، والإقرار به إيمان واجب

والجحد به كفر))

ความว่า: “คุณลักษณะของอัลลอฮฺ อัลอิสติวอาอ์ (ทรงสถิต) นั้นไม่ใช่สิ่งที่ไม่รู้ และวิธีการ(รายละเอียด) นั้นเป็นสิ่งที่สติปัญญาไม่สามารถเข้าใจ และการยอมรับมันนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องศรัทธาและการปฏิเสธไม่ยอมรับด้วยกับมันนั้นเป็นการกัฟร (ปฏิเสธ)”

(ibn Mandāt, 1998: 302-303)

ท่านอิมาม มาลิก ได้กล่าวว่า “อัลอิสติวอาอ์นั้นเป็นสิ่งที่ทราบกันดี แต่มันเป็นอย่างไรนั้นไม่เป็นที่รู้จัก การศรัทธาต่อสิ่งนี้จำเป็นอย่างยิ่ง และการถามถึงสิ่งนี้เป็นบิตอะฮฺ” (al-Dhahabiy, 1991: 141)

จากตัวบทอัลกุรอานและอัลฮะดีษข้างต้นเป็นสิ่งที่บ่งชี้และยืนยันให้เห็นว่าเตฮะฮิดในยุคเศาะฮาบะฮฺนั้นดำเนินตามแนวทางและคำสั่งสอนเช่นเดียวกับยุคของท่านนบีมุฮัมมัดﷺ พวกเขาน้อมรับต่อการศรัทธาและเชื่อมั่นต่อสิ่งดังกล่าวโดยปราศจากความอยากรู้อยากเห็นไปจากคำสั่งใช้ของอัลลอฮฺﷻ และท่านนบีมุฮัมมัดﷺ แต่ประการใด

2.6.3 ประวัติความเป็นมาของเตาฮีดในยุคของตาบิอินและอัครบิดรตาบิอิน

เตาฮีดในยุคสมัยหลังจากบรรดาเศาะฮาบะฮ์นั้นคือยุคของตาบิอิน ซึ่งหลังจากที่บรรดาเศาะฮาบะฮ์ได้เสียชีวิตไปผู้ที่สืบทอดเจตนาธรรมต่อคือบรรดาตาบิอิน ซึ่งพวกเขาได้มีชีวิตอยู่ร่วมกับบรรดาเศาะฮาบะฮ์ (al-Suyūṭī, 1996: 134) พวกเขาได้ดำรงไว้ซึ่งหลักเตาฮีดตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ ตามแนวทางของบรรดาเศาะฮาบะฮ์ แม้จะมีแนวคิดที่เบี่ยงเบนในเรื่องศาสนาเกิดขึ้นมากมายก็ตาม เช่นกลุ่มคอวาริจญ์ กลุ่มมัจอะตะซิชะฮ์ กลุ่มญะฮ์มียะฮ์ กลุ่มอะซาอิเราะฮ์และกลุ่ม รอฟิฎฎะฮ์ เป็นต้น ซึ่งกลุ่มต่างๆที่เกิดขึ้นล้วนแต่มีแนวคิดที่เริ่มเบี่ยงเบนในหลักเตาฮีด โดยเฉพาะในเรื่องของพระองค์อัลลอฮ์ ﷻ เช่นกลุ่มญะฮ์มียะฮ์ได้เผยแพร่ความเชื่อว่าอัลกุรอานเป็นมัดคูลุก(สิ่งถูกสร้าง) เป็นกลุ่มแรกที่ได้กล่าวถึงเรื่องดังกล่าว (al-Ruhilī, 1422: 1/153)

และเช่นเดียวกันกลุ่มมัจอะตะซิชะฮ์พวกเขาได้นำคำพูดมาจากกลุ่มญะฮ์มียะฮ์ด้วยการปฏิเสธคุณลักษณะต่างๆของพระองค์และคำพูดของพวกเขาที่ว่าอัลกุรอานเป็นสิ่งถูกสร้างและปฏิเสธการเห็นอัลลอฮ์ ﷻ ในวันอาคีเราะฮ์ (Hasan, 1994: 257)

ท่านอิมามอะฮ์มัด บินฮันบัล ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “ผู้ใดที่กล่าวว่า อัลกุรอานเป็นมัดคูลุก แท้จริงเขาคือผู้ที่ปฏิเสธ และผู้ใดที่ไม่แน่ใจในความเป็นผู้ปฏิเสธของผู้ที่กล่าวในลักษณะดังกล่าว เขาคือผู้ที่ปฏิเสธเช่นกัน” (al-Ruhilī, 1422: 1/155)

และท่านยังได้กล่าวไว้ในหนังสือ “อุศูลอัสนนะฮ์”ของท่าน อีกว่า: และผู้หยุดอยู่เกี่ยวกับอัลกุรอาน ดังนั้นเขากล่าวว่าฉันไม่รู้ว่าเป็นสิ่งถูกสร้างหรือไม่ใช่สิ่งถูกสร้าง แท้จริงดังนั้นเขาคือเจ้าของบิดอะฮ์ เช่นเดียวกับผู้ที่กล่าวว่ามันเป็นสิ่งถูกสร้าง และที่แท้มันคือคำพูดของอัลลอฮ์ ﷻ ไม่ใช่สิ่งถูกสร้าง (Ahmad bin Hanbal, 1411: 1/22)

พวกเขาปฏิเสธคุณลักษณะและพระนามที่แท้จริงทั้งหมดโดยถือว่าพระนามของอัลลอฮ์ ﷻ เป็นเชิงอุปมา (มะญาฮ) เพราะมีฉะนั้นก็จะเหมือนกับมนุษย์และสิ่งที่ถูกสร้าง ทั้งหลาย (Awajī, 1996: 2/800)

ถึงแม้หลักเตาฮีดในยุคนี้เริ่มจะมีแนวทางที่เบี่ยงเบนเกิดขึ้นมากมายแต่ก็ยังคงเป็นที่ยืนยันจากคำกล่าวของตาบิอินบางท่าน ที่บ่งบอกถึงหลักเตาฮีดที่ดำเนินตามแนวทางของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ และสอดคล้องกับเตาฮีดในยุคของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ เช่นกัน

คำกล่าวของท่านอิมามอัลเอาซาลี¹⁰เพื่อยืนยันถึงหลักเตาฮีดที่ถูกต้องหลังจากที่แนวคิดของกลุ่มญะฮ์มียะฮ์ได้เผยแพร่ออกไปท่านกล่าวว่า

((كنا والتابعون متوافرون، نقول: إن الله فوق عرشه، ونؤمن بما وردت

به السنة من صفاته))

ความว่า: “พวกเราและบรรดาตาบิอินทั้งหลายที่มีอยู่กันมากมายต่างกล่าวว่าแท้จริงอัลลอฮ์ ﷻ ทรงสถิตย์อยู่บนบัลลังก์และพวกเราศรัทธากับทุกคุณลักษณะของอัลลอฮ์ ﷻ ที่มาจากสุนนะฮ์”

(al-Dhahabī, 1999: 2/175-176)

¹⁰อับดุลรอฮมาน บิน อัมร อัลเอาซาลี เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ. 157(al-Asqalani,1995:593)

คำกล่าวอิมามอะบูฮะนีฟะฮฺที่เกี่ยวกับคุณลักษณะของอัลลอฮฺﷻ ท่านได้กล่าวว่า
 ((لا ينبغي لأحد أن ينطق في ذات الله بشيء؛ بل يصفه بما وصف به

نفسه، ولا يقول فيه برأيه شيئاً؛ تبارك الله تعالى رب العالمين))

ความว่า: “ไม่เป็นการบังควรที่คนหนึ่งจะพูดถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกี่ยวกับ
 ตัวตนของอัลลอฮฺ ﷻ แต่เขาจงให้ลักษณะพระองค์ตามที่พระองค์ให้
 ลักษณะตัวของพระองค์เอง และเขาอย่าได้กล่าวสิ่งหนึ่งสิ่งใดในเรื่อง
 นั้นด้วยความคิดของตัวเอง ความจำเริญยังเป็นของอัลลอฮฺﷻ ผู้ทรง
 สูงส่ง ผู้ทรงเป็นองค์อภิบาลแห่งสากลโลก”

(al-Atharī, 2001: 62)

และอิมามอะบูฮะนีฟะฮฺได้กล่าวเกี่ยวกับคุณลักษณะการสละตัวของอัลลอฮฺﷻ อีกว่า

((من قال لا اعرف ربي في السماء أو في الأرض فقد كفر))

ความว่า: “ผู้ใดที่กล่าวว่า ฉันไม่ทราบพระเจ้าของฉันอยู่บน
 พากฟ้าหรือบนพื้นดินแท้จริงเขาได้ปฏิเสธแล้ว”

(al-Dhhabī, 1999: 2/178)

ท่าน อิมามนะอิม บิน ฮัมมาด¹¹ กล่าวว่า “ผู้ใดเปรียบอัลลอฮฺﷻ เหมือนกับมัลลูก
 ของพระองค์ เขาผู้นั้นย่อมตกเป็นกาเฟร และผู้ใดที่ปฏิเสธสิ่งที่พระองค์ได้ให้ลักษณะต่อตัวของ
 พระองค์เอง เขาผู้นั้นก็ตกเป็นกาเฟร ส่วนสิ่งที่พระองค์หรือเราะสุลﷺ ของพระองค์ได้ให้ลักษณะต่อตัว
 ของพระองค์ นั้นมิใช่การเปรียบเสมอเหมือน” (al-Dhhabī, 1991: 184)

จากหลักฐานดังกล่าวเป็นการยืนยันถึงหลักเตาฮีดของตาบิอินที่สอดคล้องกับหลัก
 เตาฮีดของเศาะฮาบะฮฺและของท่านนบีมุฮัมมัดﷺ โดยที่พวกเขาไม่ยอมรับและเชื่อมั่นไม่มีข้อสงสัยใดๆใน
 เรื่องที่เกี่ยวกับหลักเตาฮีด ถึงแม้จะมีแนวคิดต่างๆมากมายที่บกพร่องเกิดขึ้นก็ตาม

2.7 ความสำคัญของอัตเตาฮีด

อัตเตาฮีดนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่มุสลิมจะต้องเรียนรู้และมีหลักความเชื่อที่ถูกต้อง
 เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตที่เขาผู้นั้นจำเป็นต้องดำเนินตามบทบัญญัติของอัลลอฮฺﷻ และ
 แบบอย่างของท่านเราะสุลﷺ ซึ่งเป็นหัวใจที่สำคัญที่สุด หากเขาผู้นั้นมีหลักความเชื่อความศรัทธาที่ผิด
 ไปจากอัลกุรอานและอัลฮะดีษแน่นอนเขาผู้นั้นย่อมล้มเหลวในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้และโลกหน้า ซึ่ง
 ในอัลกุรอานและอัลฮะดีษมีหลักฐานมากมายที่พูดถึงหลักอัตเตาฮีดและความสำคัญของอัตเตาฮีด
 และผู้วิจัยจะกล่าวถึงความสำคัญของอัตเตาฮีดดังต่อไปนี้

¹¹ นะอิม บิน ฮัมมาด อัลเคาะซาอีย์ เป็นอาจารย์ของอิมามอัลบุคอรี เกิดในปี ฮ.ศ.146 และเสียชีวิตในปี ฮ.ศ. 229

2.7.1 อัตเตาฮีดคือเป้าหมายแรกที่อัลลอฮฺﷻทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งหลายและเป็นสิ่งแรกที่มุสลิมจะต้องเรียนรู้และปฏิบัติ

อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوَاكُمْ﴾

(محمد: 19)

ความว่า: “ฉะนั้นพึงรู้เถิดว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใด (ที่ถูกกราบไหว้โดยเที่ยงแท้) นอกจากอัลลอฮฺ และจงขอร้องโทษต่อความผิดเพื่อตัวเจ้า และเพื่อบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิง และอัลลอฮฺทรงรู้ดียิ่งถึงพฤติกรรมของพวกเจ้าและที่พำนักของพวกเจ้า”

(มุฮัมมัด: 19)

อัญญาะบะรี (al-Tabari, 2000: 508) ได้กล่าวอธิบายว่า: “อัลลอฮฺﷻตรัสแก่ท่านนบีมุฮัมมัดﷺว่าพึงรู้เถิดโอ้มุฮัมมัดﷺ แท้จริงไม่มีผู้ใดที่สมควรแก่การถูกเคารพสักการะสำหรับเขาหรือเป็นที่อนุญาตสำหรับท่าน และสำหรับสรรพสิ่งทั้งหลาย นอกจากพระองค์อัลลอฮฺﷻ เพราะพระองค์คือผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งหลาย เป็นผู้ทรงกรรมสิทธิ์ในทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์จะทรงให้การตอบแทนแก่เขา พระองค์คือพระเจ้าไม่มีสิ่งใดนอกเหนือจากพระองค์”

ดังที่อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

(الذاريات: 56)

ความว่า: “และข้ามิได้สร้างญิน และมนุษย์เพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่อเคารพภักดีต่อข้า”

(อัซซารียาต: 56)

และนี่คือเป้าหมายที่อัลลอฮฺﷻทรงสร้างญินและมนุษย์ และส่งบรรดาเราะสุลมาเพื่อเรียกร้องไปสู่พระองค์ การอิบาตะฮฺต่อพระองค์ รวมไปถึงซึ่งการรู้จักพระองค์ ความรักต่อพระองค์ การยอมรับพระองค์ และการผินหลังให้กับสิ่งอื่นนอกจากพระองค์

จากอายะฮฺและคำอธิบายดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่าถึงการทำความรู้จักเกี่ยวกับพระองค์ แท้จริงอิบาตะฮฺของเขาจะไม่สมบูรณ์นอกจากต้องทำความรู้จักพระองค์อัลลอฮฺﷻ และบ่าวจะต้องเพิ่มการทำความรู้จักเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของเขา การอิบาตะฮฺของเขาถึงจะสมบูรณ์ ดังกล่าวนี้คือเป้าหมายที่พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งสองมา ผู้ใดที่เชื่อฟังต่อพระองค์เขาจะได้รับรางวัลตอบแทนอย่างดีงาม และผู้ใดฝ่าฝืนต่อพระองค์เขาจะได้รับการลงโทษอย่างสาหัส

ไม่มีผู้ได้รับการเคารพภักดีโดยเที่ยงแท้ นอกจากอัลลอฮฺเท่านั้นดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้รับการเคารพภักดีนอกเหนือจากอัลลอฮฺจะเป็นมนุษย์ มะลัก ญิน หรืออื่นจากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่ได้รับการเคารพภักดีที่ไม่เที่ยงแท้ และผู้ที่ได้รับการเคารพภักดีที่เที่ยงแท้เท่านั้นคืออัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น (อัब्ดุลอะซีซ อิบน์ บัซ. 1409: 11)

ซึ่งเหตุผลหลักที่พระองค์ทรงสร้างมาเพื่อการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์และแท้จริงพวกเขาไม่ได้ถูกสร้างมาอย่างไรเป้าหมายแต่พวกเขาถูกสร้างมาเพื่อคำสั่งใช้อันยิ่งใหญ่ การขอดูอาของพวกเขา ความเกรงกลัวของพวกเขา ความหวังของพวกเขาการละหมาดของพวกเขา การถือศีลอดของพวกเขา การเชือดของพวกเขา การบอบานของพวกเขาและอื่นๆอีกเป็นต้น ต้องเพื่อพระองค์เท่านั้น เมื่อท่านทราบว่าแท้จริงพระองค์ทรงสร้างท่านมาเพื่ออิบาดะฮ์ต่อพระองค์ ดังนั้นพึงรู้เถิดอิบาดะฮ์จะไม่ถูกเรียกว่าอิบาดะฮ์เว้นแต่จะต้องมีหลักเตาฮีดร่วมอยู่ด้วยเช่นเดียวกับการละหมาดจะไม่ถูกต้องนอกจากจะต้องมีความสะอาด และเมื่อการตั้งภาคีเกิดขึ้นอิบาดะฮ์ของเขาก็เป็นโมฆะ เช่นเดียวกันในเรื่องของความสะอาดเมื่อสิ่งสกปรกเกิดขึ้นก็ใช้ไม่ได้

อะฮมัด บิน รุสลัน (Ahmad bin Ruslan) กล่าวว่า “สิ่งแรกที่วาญิบสำหรับมุสลิมต้องเรียนรู้คือการรู้จักอัลลอฮฺทั้งนี้เนื่องจากว่าการปฏิบัติศาสนกิจต่างๆไม่ว่าจะเป็นวาญิบหรือสุนนะฮ์จะไม่ได้รับการตอบรับ เป็นโมฆะหากยังไม่รู้จักพระองค์” (al-Ramliyy, 1994: 12)

อัลลาละกาอีย¹²(al-Lalaka'iy, 2003: 1/19) กล่าวว่า: “ดังนั้นแท้จริงสิ่งที่จำเป็นยิ่งสำหรับมนุษยชาติคือการรู้จักและการยึดมั่นในเรื่องของศาสนาและสิ่งที่อัลลอฮฺทรงบัญญัติไว้แก่ปวงบ่าวของพระองค์การเข้าใจเตาฮีดและคุณลักษณะของพระองค์”

อิบนุอับบาสได้กล่าวว่า: แท้จริงท่านเราะสูลﷺเมื่อท่านส่งท่านมูอาซ บินญะบัลไปยังประเทศเยเมนท่านได้กล่าวว่า

((إِنَّكَ تَقْدَمُ عَلَى قَوْمٍ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ، فَلْيَكُنْ أَوَّلَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَى أَنْ يُوجِّدُوا اللَّهَ تَعَالَى))

(أُخْرِجَهُ الْبُخَارِيُّ، د.ت. : 7372)

ความว่า: “แท้จริงท่านต้องนำไปยังกลุ่มชนหนึ่งจากชาวคัมภีร์ ดังนั้นจงทำให้สิ่งแรกที่ท่านต้องเรียกร้องเชิญชวนพวกเขาไปสู่การให้ความเป็นหนึ่งเดียวต่ออัลลอฮฺเท่านั้น”

(บันทึกโดย al-Bukhāriy.n.d.: 7372)

ในฮะดีษอีกสำนวนหนึ่งว่า ท่านมูอาซ บิน ญะบัล กล่าวว่า แท้จริงท่านเราะสูลﷺได้ส่งฉันมา ท่านได้กล่าวว่า

((إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ، فَادْعُهُمْ إِلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ وَابِّي رَسُولُ اللَّهِ))

(أُخْرِجَهُ مُسْلِمٌ، د.ت. : 19)

¹² ท่านคืออิบาดุลลอฮฺ บิน อัลหะสัน บิน มันศูร อัญญาอะบะรีย อัรรอซีย เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ. 418 (al-Zereky,1992:8/71)

ความว่า: “แท้จริงท่านได้มายังกลุ่มชนหนึ่งจากชาวคัมภีร์ตั้งนั้นจงเรียกร่องเชิญชวนพวกเขาไปสู่การปฏิญาณตนว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ﷻ และแท้จริงฉันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ ﷻ”

(บันทึกโดย Muslim. n.d.: 19)

อิบนุ อะบี อัลอิซ อัลฮะนะฟี กล่าวว่า: “สิ่งที่ถูกต้อง สิ่งแรกที่จำเป็นสำหรับมุสลิม (ผู้ที่ถูกบังคับ) คือ การกล่าวปฏิญาณตนว่าแท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากอัลลอฮฺ ﷻ ไม่ต้องพิจารณาไม่ต้องสงสัยเหมือนกับคำพูดของบางคนที่ถูกดำเนิน ยิงไปกว่านั้นบรรดาผู้นำสลัฟเห็นพ้องต้องกันว่า สิ่งแรกที่ถูกต้องใช้กับบ่าวของพระองค์คือ การกล่าวคำปฏิญาณทั้งสองว่า (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ﷻ และแท้จริงท่านนบีมุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ) และเห็นพ้องต้องกันอีกว่า ผู้ใดได้ทำการปฏิญาณตนก่อน การบรรลุนิติภาวะ เขาผู้นั้นไม่จำเป็นต้องทำใหม่อีกแล้วสำหรับเขา” (ibn Abī al-‘i,z,1984: 78)

ดังนั้นชี้ให้เห็นว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการรู้จักพระเจ้า และศรัทธาต่อพระองค์ก่อนที่ จะรู้จักสิ่งถูกสร้างทั้งหมด เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมุสลิมทุกคนในการดำเนินชีวิตอยู่ของเขาในโลกนี้ เพราะการรู้จักอัลลอฮฺ ﷻ และการยอมรับในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ ﷻ เพียงองค์เดียวนั้นคือ แก่นแท้และจุดสูงสุดของเตาฮีด หากเขาไม่เรียนรู้เรื่องพระเจ้าไม่รู้จักผู้สร้างไม่รู้จักเราะฮ์สุลของพระองค์ การมีชีวิตอยู่และการปฏิบัติการทำงานทั้งหลายก็จะขาดทุนทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

2.7.2 เตาฮีด เป็นหลักธรรมชาติของอัลลอฮฺ ﷻ ซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมชาติของมนุษย์ที่พระองค์สร้างขึ้น

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾

(الرُّوم: 30)

ความว่า: “ดังนั้น เจ้าจงผินหน้าของเจ้าสู่ศาสนาที่เที่ยงแท้ (โดยเป็น) ธรรมชาติของอัลลอฮฺ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาไม่มีการเปลี่ยนแปลงในการสร้างของอัลลอฮฺ นั่นคือศาสนาอันเที่ยงตรงแต่ส่วนมากของมนุษย์ไม่รู้”

(ฮัรรูม: 30)

การผินหน้าสู่ศาสนา คืออัลอิสลาม อัลอีมาน และ อัลอิฮซาน เขาจะต้องผินหน้าสู่พระองค์ ด้วยกับหัวใจของท่าน ด้วยกับเป้าหมายของท่าน และด้วยกับร่างกายของท่านไปสู่การดำรงไว้ซึ่งบทบัญญัติต่างๆของศาสนาที่ปรากฏชัดแจ้ง เช่นการละหมาด การชำระชะกาต การถือศีลอด

การประกอบพิธีหัจญ์และอื่นๆ และบทบัญญัติต่างๆที่อยู่ภายในไม่ปรากฏชัดแจ้งเช่น ความรัก ความกลัว ความหวัง และความดีต่างๆในบทบัญญัติที่ปรากฏชัดแจ้งและไม่ปรากฏชัดแจ้ง

แท้จริงท่านจะต้องเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ﷻเสมือนท่านเห็นพระองค์ถึงแม้ว่าท่านจะไม่เห็นพระองค์แต่พระองค์ทรงเห็นท่าน ถูกจำกัดไว้เฉพาะพระองค์เท่านั้นที่จะต้องยืนหยัดและผินหน้าสู่พระองค์ เพราะแท้จริงการยอมรับของใบหน้า เป็นการปฏิบัติตามที่มาจากกรยอมรับของหัวใจ และจากทั้งสองอย่างนี้เป็นการดำเนินไปของร่างกาย ดังกล่าวนี้เป็นศาสนาที่เที่ยงแท้ การน้อมรับต่ออัลลอฮ์ﷻและผินหลังจากสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ และคำสั่งนี้ซึ่งเราได้สั่งใช้ท่านด้วยกับคำกล่าวที่ว่า เป็นธรรมชาติของอัลลอฮ์ﷻ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา และสิ่งที่ดีและสิ่งที่น่ารังเกียจถูกวางไว้ในสติปัญญาของพวกเขา

ดังนั้นข้อบทบัญญัติทั้งหมดทั้งที่ปรากฏชัดแจ้งและไม่ปรากฏชัดแจ้ง แน่นอนอัลลอฮ์ﷻได้ทรงกำหนดไว้ในหัวใจของการสร้างทุกอย่างอย่างมีการเอนเอียงไปสู่ดังกล่าว ทรงกำหนดในหัวใจของพวกเขา ความรักแห่งสัจธรรมคุณงามความดี นี่คือหลักธรรมชาติอันแท้จริง ผู้ใดที่ออกรากรากฐานนี้ โดยที่เขาผินหลังจากธรรมชาติของเขาจะเกิดความเสียหาย

ท่านนบีมุฮัมมัดﷺ ได้กล่าวว่า

((كُلُّ مَوْلُودٍ يُوَدُّ عَلَى الْفِطْرَةِ، فَأَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ، أَوْ يُنَصِّرَانِهِ، أَوْ

يُجَسِّسَانِهِ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 100)

ความว่า: “เด็กทุกคนถูกกำเนิดมาบนความบริสุทธิ์ ดังนั้นพ่อแม่ของเขาทำให้เขาเป็นยิว และเป็นคริสต์ และเป็น พวกบูชาไฟ”

(บันทึกโดย al-Bukhārī.n.d.: 1385)

และจิตวิญญาณโดยธรรมชาติของเขา ความดีงามของเขา เมื่อเขาถูกทอดทิ้ง ปรากฏว่าเขายอมรับต่ออัลลอฮ์ﷻด้วยความเป็นพระเจ้า เป็นผู้ที่มีความรักต่ออัลลอฮ์ﷻ ท่านจะต้องเคารพภักดีต่อพระองค์โดยที่สิ่งหนึ่งสิ่งใดจะไม่เป็นภาคีกับพระองค์ แต่ทว่าความเสียหายโดยธรรมชาติและการหันเหโดยธรรมชาติจากสิ่งดังกล่าว เกิดจากมารร้ายที่มาจากมนุษย์และญินได้เข้ามาแทรกแซง บางส่วนจากพวกเขาไปสู่บางอย่างของการยับยั้งคำพูด ดังนั้นเตาฮีดคือจุดศูนย์กลางในธรรมชาติและ การตั้งภาคีคือตัวทำลายและเข้ามาแทรกแซงในธรรมชาติ (Fauzān, 1999: 1/20-21)

แท้จริงอัลลอฮ์ﷻทรงทำให้ธรรมชาติของหัวใจ ยอมรับต่อความสัจจริง ยึดมั่นต่อความจริง และความสงบนิ่งของหัวใจ เป็นที่พิศพิง และความรักหัวใจ และธรรมชาติของหัวใจหยุดยั้งจากการโกหก สิ่งที่ไม่ดี ความไม่สงบนิ่งหัวใจ และหากว่าธรรมชาติยังคงอยู่ในสภาพนี้ เมื่อมีอิทธิพลต่อความสัจจริง และเมื่อมีที่พิศพิง เว้นแต่ต้องไปสู่พระองค์ และจะไม่เกิดความสงบนิ่งของหัวใจเว้นแต่ด้วยกับพระองค์ และจะไม่เกิดความรักในหัวใจอื่นๆจากนี้ (Ibn-Qaiyim, 1996: 437)

แท้จริงธรรมชาติของบ่าวของพระองค์คือ การดำรงไว้ซึ่งการผินหน้าสู่ศาสนาที่เที่ยงแท้ คือการอิบาดะฮ์ต่อพระองค์โดยไม่ตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์ ดังนั้นการดำเนินไปตามธรรมชาติที่มั่นคงที่มีความเป็นกลางสอดคล้องกับหัวใจ และปล่อยทิ้งไปตามธรรมชาติจากความมีดมนอันยิ่งใหญ่

ที่พวกเขาได้ปฏิบัติตามพวกฟองของเขาและอารมณ์ของพวกเขาโดยปราศจากความรู้ และเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับประชาชาตินี้และการสร้างนี้คือ ความถูกต้องของการสร้าง จากความเข้มแข็งและการยึดมั่นด้วยการพิจารณาถึงสิ่งที่อยู่ในธรรมชาติ จากสิ่งที่ต้องมีความรู้และการปฏิบัติ นี่คือความสมบูรณ์ของศาสนาด้วยกับธรรมชาติที่สมบูรณ์ ด้วยกับบทบัญญัติที่ถูกประทานลงมาจากอัลกุรอาน เช่นเดียวกับน้ำที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานลงมาจากฟากฟ้า และเช่นเดียวกันตัวอย่างในเรื่องดังกล่าวระบุไว้ในคัมภีร์อัลกุรอานและอัลฮะดีษ ผู้ใดที่พวกเขาหันเหออกจากธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงไปตามหัวใจที่ไม่มั่นคงของเขา พวกเขาคือผู้ที่หัวใจของพวกเขาป่วยและแข็งกระด้าง แน่นอนอัลลอฮ์ได้ทรงประทานคัมภีร์ลงมาเพื่อเป็นการรักษาสิ่งที่อยู่ในทรวงอก เมื่อมนุษย์ได้อ่านอัลกุรอานหัวใจของเขาจะพิจารณาใคร่ครวญ แท้จริงมันจะรักษาหัวใจผู้ที่ป่วย (al-Uthaimin , n.d.: 371)

อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

﴿وُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا﴾

(الإسراء: 82)

ความว่า: “และเราได้ให้ส่วนหนึ่งจากอัลกุรอานลงมาซึ่งเป็นการบำบัดและความเมตตาแก่บรรดาผู้ศรัทธา และมันมิได้เพิ่มอันใดแก่พวกอธรรม นอกจากการขาดทุนเท่านั้น”

(อัลอิสรอ์: 82)

และปรากฏว่าการตั้งภาคีเป็นที่โมฆะ และความน่าเกลียดของมันเป็นที่รู้จักด้วยกับธรรมชาติอันบริสุทธิ์และสติปัญญาอันถูกต้อง และความรู้ด้วยความน่าเกลียด เลวทรามจะปรากฏชัดขึ้น จากความรู้ด้วยความน่าเกลียด นอกเหนือจากพฤติกรรมที่น่าเกลียด ความเลวทรามต่างๆ

2.7.3 เตาฮีดเป็นเป้าหมายแรกของการตะอวะฮฺเรียกร้องเชิญชวนของบรรดาเราะฮูลในทุกๆยุคสมัย

การเรียกร้องมนุษยชาติสู่การเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์องค์เดียวเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่อัลลอฮ์ ทรงแต่งตั้งและส่งบรรดาเราะฮูลของพระองค์มาเพื่อให้ดำรงไว้ซึ่งคำกล่าวที่ว่า (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์และไม่มีภาคีใดๆสำหรับพระองค์) การเรียกร้องสู่หลักเตาฮีดทั้งสิ้น

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

(الأنبياء: 25)

ความว่า: “และเราได้ส่งเราะฮูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีย์แก่เขาว่าแท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้าดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า”

(อัลอันบิยาฮ์: 25)

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ เป็นหลักฐานทางด้านสติปัญญาที่ยืนยันว่าไม่มี
 ्हุ่นส่วนใดกัับพระองค์และเป็นการถ่ายทอดจากบรรดาเราะสุลทั้งหมดนั้นม่จริง คือพวกเขาได้
 เรียกร้องไปสู่พระองค์ เป็นหลักฐานทางด้านสติปัญญาและหลักฐานทางด้านกาถ่ายทอดจากบรรดา
 เราะสุล

อัลกุฎฎีบัย (al-qurtubiy, 1964: 280) อธิบายอายะฮ์ดังกล่าวว่า: “ประเด็นนี้ใน
 คัมภีร์โตะเล่าที่ถูกระทานลงมา ในคัมภีร์อัลกุรอาน หรือ ในคัมภีร์ต่างๆที่ถูกระทานลงมาแก่บรรดาน
 บิอื่นจากนี้ (นี่คือข้อตักเตือนผู้ที่อยู่พร้อมกันฉัน) ด้วยกับความบริสุทธิ์ใจของอัตเตอาฮ์ด ในคัมภีร์อัลกุ
 รอาน (และนี่คือข้อตักเตือนผู้ที่อยู่ก่อนหน้าฉัน) ในคัมภีร์เตารอตและคัมภีร์อินญิล และสิ่งที้อลลฮ์
 ุได้ทรงประทานลงมาจากคัมภีร์ต่างๆ ดังนั้นพวกเขาจึงพิจารณาดู ในคัมภีร์หนึ่งจากคัมภีร์ทั้งหลายนี้
 แท้จริงอัลลฮ์ได้ทรงสั่งใช้ให้ยึดถือพระเจ้าอื่นนอกเหนือจากพระองค์หรือ ดังนั้นบทบัญญัติต่างๆ
 ไม่ได้มีความแตกต่างหากเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับหลักอัตเตอาฮ์ด แท้จริงสิ่งที่ได้แตกต่างกันคือในคำสั่งใช้
 และคำสั่งห้ามต่างๆ ท่านเกาะตาอะฮ์ได้กล่าวว่า บนิคนหนึ่งไม่ได้ถูกส่งลงมาเว้นแต่ด้วยกับอัตเตอาฮ์ด
 และบทบัญญัติมีความแตกต่างกันในคัมภีร์เตารอต คัมภีร์อินญิล คัมภีร์อัลกุรอาน และทุกๆดังกล่าว
 นั้นต้องมีความอิกลาศ (บริสุทธิ์ใจ) และอัตเตอาฮ์ด”

จากโองการและคำอธิบายดังกล่าวบ่งชี้ให้เห็นว่า ในทุกๆนปีอัลลฮ์ได้ส่งมาเพื่อ
 เรียกร้องเชิญไปสู่การอื่บาตอะฮ์ดต่อพระองค์เพียงองค์เดียวและไม่ตั้งภาคีใดๆกับพระองค์ และหลัก
 ธรรมชาตีก้เป็นพยานถึงดังกล่าวเช่นเดียวกัน บรรดาผู้ที่ตั้งภาคีทั้งหลายไม่มีหลักฐานใดๆสำหรับพวก
 เขาและหลักฐานทั้งหลายของพวกเขา ณ ที่อัลลฮ์ ความกริ้วโกรธมีแก่พวกเขา สำหรับพวกเขาจะ
 ด้รับการลงโทษอันเจ็บแสบ

ท่านนบีมุฮัมมัด ุได้ใช้เวลาจำนวน 13 ปีที่นครมักกะฮ์ในการเรียกร้องเชิญชวน
 สู่อัตเตอาฮ์ดและรากฐานของอะกีตะฮ์ก่อนที่สั่งสอนเรื่องบทบัญญัติต่างๆ ก่อนที่ท่านจะอพยพมาสู่นคร
 มดีนะฮ์เช่นเดียวกับบรรดาเราะสุล ุที่มาก่อนหน้าท่าน ก็ต่างเรียกร้องเชิญชวนไปสู่อัตเตอาฮ์ดเช่นกัน
 ดังที่อัลลฮ์ตรัสว่า

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾

(النحل: بعض من آية 36)

ความว่า: “และโดยแน่นอน เราได้ส่งเราะสุลมาในทุกประชาชาติ
 (โดยบัญญัติว่า) พวกเขาจงเคารพภักดีอัลลฮ์ และจงหลีกเลี่ยงให้
 ห่างจากพวกเจว็ด”

(อันนะฮล: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 36)

อิบนุกะซีร์ (Ibn Kathir, 1993: 2/741) อธิบายอายะฮ์ดังกล่าวว่า: “และอัลลฮ์
 ุได้ส่งเราะสุลลงมาทุกๆประชาชาติ ทุกศตวรรษ ทุกกลุ่มชาติพันธ์ บรรดาเราะสุลซึ่งทั้งหมดทำ
 หน้าที่อย่างเดียวกันคือการเรียกร้องเชิญชวนให้มนุษย์ทั้งหมดเคารพภักดีต่ออัลลฮ์ ุ และห้ามปราม
 จากการทำอื่บาตอะฮ์ดหรือเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากอัลลฮ์ ุ”

และนี่คือสิทธิที่สูงส่งและมีความยิ่งใหญ่ คือสิทธิต่ออัลลอฮ์ﷻที่บ่าวจะต้องเคารพสักการะต่อพระองค์โดยไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ และหลังจากนั้นคือสิทธิต่อสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหลาย อัลลอฮ์ﷻได้ตรัสไว้ในอัลกุรอานหลายอายะฮ์ถึงการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดาเราะสูลของพระองค์สู่หลักเตาฮีดดังต่อไปนี้

1) ท่านนบีนูฮ عليه السلام ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ﴾

(الأعراف: 59)

ความว่า: “และแท้จริงเราได้ส่งนูฮไปยังประชาชาติของเขา แล้วเขาได้กล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉันจงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด ไม่มีผู้ได้รับการเคารพสักการะใดๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์ แท้จริงฉันกลัวการลงโทษในวันอันยิ่งใหญ่จะประสบแก่พวกท่าน”

(อัลอะฮรอฟ: 59)

2) ท่านนบียูซุฟ عليه السلام ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ﴾

(الأعراف: 65)

ความว่า: “และยังประชาชาติฮาดนั้น เราได้ส่งฮูด ซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป เขากล่าวว่า โอ้ประชาชาติของฉันจงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด ไม่มีผู้สมควรได้รับการเคารพสักการะใดๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์ พวกท่านไม่ยำเกรงดอกหรือ”

(อัลอะฮรอฟ: 65)

3) ท่านนบีสอลิฮ عليه السلام ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ﴾

(الأعراف: بعض من آية 73)

ความว่า: “และยังประชาชาติษะมุदनนั้น เราได้ส่งสอลิฮซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป เขากล่าวว่าโอ้ประชาชาติของฉัน! จงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด ไม่มีผู้สมควรได้รับการเคารพสักการะใดๆ สำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์”

(อัลอะฮรอฟ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 73)

4) ท่านนบิซุอัยบ رضي الله عنه ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَالِي مَدِينٍ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ﴾

(الأعراف: بعض من آية 85)

ความว่า: “และยังประชาชาติมดยันนั้น เราได้ส่งซุอัยบ ซึ่งเป็นพี่น้องของพวกเขาไป เขากล่าวว่าโอ้ประชาชาติของฉัน! จงเคารพสักการะอัลลอฮ์เถิด ไม่มีสิ่งใดที่ควรได้รับการเคารพสักการะสำหรับพวกท่านอีกแล้วอื่นจากพระองค์”

(อัลอะอรอฟ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 85)

5) ท่านนบิมุฮัมมัด ﷺ ดังที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾

(الأنبياء: 25)

ความว่า: “และเราได้ส่งเราะซูลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเรา ได้วะฮีย์แก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า ดังนั้น พวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า”

(อัลอันบิยาฮ์: 25)

จากอายะฮ์ต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นอัลลอฮ์ ﷻ ทรงแต่งตั้งและส่งบรรดาเราะซูลของพระองค์มาในทุกยุคสมัยตั้งแต่บรรดานบีก่อนๆจนกระทั่งนบีมุฮัมมัด ﷺ มีเป้าหมายเดียวกันคือการเรียกร้องเชิญชวนมนุษยชาติไปสู่อัตเตอาฮีด การศรัทธาในความเป็นเอกะของพระองค์ อัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียว พระองค์คือผู้ที่ควรแก่การเคารพภักดีในทุกสภาพ ทุกสถานการณ์และนี่คือเป้าหมายหลักของการเรียกร้องเชิญชวนของบรรดาเราะซูลทั้งหลาย คือเป้าหมายที่พระองค์ทรงสร้างมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งมวล

ดังนั้นสิ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับมุสลิมคือการมีหลักอะกีดะฮ์เตอาฮีดที่ถูกต้อง และการปลุกฝังเรื่องอะกีดะฮ์เตอาฮีดให้มั่นคง พร้อมทั้งเผยแพร่หลักอัตเตอาฮีดที่ถูกต้องต่อจากบรรดาเราะซูลให้ดำรงอยู่ตลอดไป

2.7.4 เตอาฮีดคือเป้าหมายที่ประธานคัมภีร์มา

การที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประธานคัมภีร์ของพระองค์ลงมาโดยผ่านการเรียกร้องเชิญชวน การเผยแพร่ของบรรดาเราะซูลของพระองค์เป้าหมายที่สำคัญคือ เตอาฮีด การเคารพภักดีต่อพระองค์เพียงองค์เดียว และเพื่อที่จะเป็นทางนำให้กับมนุษย์ เป็นบทบัญญัติที่ครบถ้วนสมบูรณ์ซึ่งได้รวบรวมทุกเรื่องราวและทรงแจกแจงไว้อย่างชัดเจนแล้ว

อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿الرِّكَابُ أَحْكَمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ أَلَّا تَعْبُدُوا
إِلَّا اللَّهَ إِنَّنِي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ﴾

(هود: 1-2)

ความว่า: “อะลีฟ ลาม รอ คัมภีร์ที่โองการทั้งหลายของมันถูกทำให้รัดกุมมีระเบียบ แล้วถูกจำแนกเรื่องต่างๆ อย่างชัดเจน จากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เชี่ยวชาญ เพื่อพวกท่านจะได้ไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์ แท้จริงฉันได้รับการแต่งตั้งจากพระองค์มายังพวกท่าน เพื่อเป็นผู้ตักเตือนและผู้แจ้งข่าว”

(ฮูด: 1-2)

อัสสะอดีย (al-Sa‘diy, 2000: 376) อธิบายอายะฮ์ดังกล่าวว่า: “นี่คือคัมภีร์หนึ่งที่มีความยิ่งใหญ่และถูกประทานลงอย่างมีเกียรติ มีความหนักแน่น สวยงาม ชำครวต่าง ๆ มีความสัจจริง คำสั่งใช้และคำสั่งห้ามต่างๆ มีความเที่ยงธรรม มีความถูกต้องชัดเจนทั้งสำนวนและความหมาย และได้จำแนกแจกแจงชนิดต่างๆ ไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างได้วางไว้ในตำแหน่งของมัน ไม่มีคำสั่งใช้และคำสั่งห้ามใด เว้นแต่ด้วยกับสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ด้วยกับอิกมะฮ์ (วิทยปัญญา) ของมัน ชำครวที่ประจักษ์และซ่อนเร้น ข้อตัดสินมาจากอัลลอฮ์ﷻ ดังนั้นจะไม่มีคำถามที่มาจากนี้ จากความยิ่งใหญ่ ความสูงส่งและถูกรวมไว้ถึงความสมบูรณ์ของอิกมะฮ์ (วิทยปัญญา) และความกว้างขวางของความเมตตา”

แท้จริงสิ่งที่อัลลอฮ์ﷻทรงประทานลงมาคัมภีร์ของพระองค์ เพื่อที่พวกท่านจะต้องไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮ์ﷻ เพื่อความบริสุทธิ์ใจทั้งหมดของศาสนาเพื่ออัลลอฮ์ﷻเท่านั้น และสิ่งหนึ่งสิ่งใดจากสิ่งถูกสร้างจะไม่ตั้งภาคีต่อพระองค์ แท้จริงอัลลอฮ์ﷻคือพระเจ้าของพวกท่านทั้งหลายและเป็นข้อเตือนใจผู้ที่ฝ่าฝืนด้วยการลงโทษในโลกดุนยาและอาคิเราะฮ์และเป็นข่าวดีสำหรับผู้ที่เชื่อฟังอัลลอฮ์ﷻด้วยผลบุญในโลกดุนยาและอาคิเราะฮ์

อายะฮ์อันมีเกียรตินี้ได้ชี้ให้เห็นถึงความชัดเจนถึงอิกมะฮ์ (วิทยปัญญา) อันยิ่งใหญ่ที่ประทานอัลกุรอานมา เพื่อที่เขาจะเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ﷻองค์เดียว โดยไม่ตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์ในการทำอิบาดะฮ์ต่างๆ

มุฮัมมัด อัลอะมีน (Muhammad al amīn, 1995: 169) กล่าวว่าคือ “มีความถูกต้องชัดเจน ในอายะฮ์ต่างๆของคัมภีร์นี้ ได้ถูกจำแนกเรื่องต่างๆอย่างชัดเจนจากพระผู้ทรงปรีชาญาณ ผู้ทรงรอบรู้เพื่อที่เขาจะเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ﷻองค์เดียว”

อิบนุกะษีร์ (ibn kathīr, 1999: 303) กล่าวว่า: “อัลกุรอานนี้ มีความรัดกุม มีการจำแนกเรื่องต่างๆอย่างชัดเจน ได้ถูกประทานลงมาเพื่ออิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮ์ﷻองค์เดียวไม่ตั้งภาคีใดๆต่อพระองค์”

อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا

﴿فَاعْبُدُونِ﴾

(الأنبياء: 25)

ความว่า: “และเราได้ส่งเราะสุลคนใดก่อนหน้าเจ้านอกจากเราได้วะฮีย์แก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า”

(อัลอันบิยาฮ์: 25)

และอัลลอฮฺﷻตรัสอีกว่า

﴿وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ﴾

(النحل: 36)

ความว่า: “และโดยแน่นอน เราได้ส่งเราะสุลมาในทุกประชาชาติ (โดยบัญญัติว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺ และจงหลีกเลี่ยงให้ห่างจากพวกเจว็ด”

(อันนะฮล: 36)

อิบนุตัยมียะฮฺ (ibn Taimiyah, 1995: 397) กล่าวว่า: “และการอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮฺﷻองค์เดียวคือรากฐานของศาสนาและคือเตาฮีด ซึ่งอัลลอฮฺﷻได้ส่งบรรดาเราะสุลมายังเขาและประธานคัมภีร์มายังเขาเช่นกัน”

จากอายะฮ์และคำอธิบายดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าแท้จริงทุกๆบรรดาเราะสุลที่ถูกส่งมาล้วนถูกบัญชาให้พวกเขาเรียกร้องไปสู่การอิบาดะฮ์ต่ออัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียวเท่านั้น

2.7.5 เตาฮีดเป็นคุณสมบัติสำคัญที่จะทำให้อิบาดะฮ์ได้รับการตอบรับจากอัลลอฮฺﷻ

การปฏิบัติการทำงานทั้งหลายของบ่าวของพระองค์ ต้องมีเจตนาทำไปเพื่อใคร ทุกคนต้องตั้งคำถาม เพราะนั่นย่อมแสดงให้เห็นว่าเขามีเป้าหมายในการกระทำของเขา พร้อมทั้งมีความบริสุทธิ์ใจจริงๆในการกระทำของเขาถึงจะได้รับการตอบแทนการมีหลักเตาฮีดนั่นเอง คือเป้าหมายที่เขาจะกระทำอิบาดะฮ์ทั้งหลายเพื่อพระองค์อัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียวโดยไม่มีภาคีใดๆกับพระองค์ เพราะหากเขากระทำอิบาดะฮ์ไปเพื่อสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺﷻแน่นอนการกระทำของเขาก็จะสูญเปล่า

การทำงานต่างๆไม่ถูกต้องเว้นแต่ต้องมีเตาฮีด ดังนั้นรากฐานของการทำงานทั้งหลายถูกสร้างมาบนหลักการนั้น เมื่อไหร่ที่เขาไม่พบสิ่งนั้น การงานก็จะไร้ประโยชน์เป็นโมฆะ การอิบาดะฮ์ก็จะต้องหากมีการตั้งภาศิร่วมอยู่ด้วย

และอัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّٰ أَنَّمَا إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ
يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا﴾

(الكهف: 110)

ความว่า: “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริง ฉันเป็นเพียงสามัญชนคน
หนึ่งเยี่ยงพวกท่าน มีวะฮีย์แก่ฉันว่า แท้จริงพระเจ้าของพวกท่านนั้น
คือพระเจ้าองค์เดียว ดังนั้น ผู้ใดหวังที่จะพบพระผู้เป็นเจ้าของเขา ก็
ให้เขาประกอบการทำงานที่ดี และอย่าตั้งผู้ใดเป็นภาคีในการเคารพ
ภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขาเลย”

(อัลกะฮฟ: 110)

อิบนุตัยมียะฮฺ (ibn Taimiyah, n.d.: 58) กล่าวว่า: “การอิบาดะฮฺของผู้ที่ตั้งภาคี
ซึ่งพวกเขาทำให้มีหุ้นส่วนกับอัลลอฮฺ ﷻ สิ่งหนึ่งสิ่งใดจะไม่ถูกตอบรับจากเขา ณ. ที่อัลลอฮฺﷻ แต่ทว่า
ทุกๆอิบาดะฮฺที่ตั้งภาคีของเขาจะไม่ถูกทำให้เป็นอิบาดะฮฺสำหรับพวกเขาต่างหาก”

และอัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ خُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ﴾

(البينة: 5)

ความว่า: “และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อ
เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์
เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรงและดำรงการละหมาด และจ่าย
ซะกาต และนั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม”

(อัลบัยยีนะฮฺ: 5)

อัสสะฮะดียฺ (al-Sa'diy, 2000: 1/931) ได้อธิบายว่า: “แท้จริงอัลลอฮฺﷻได้ทรง
ประทานคัมภีร์ต่างๆมา มันคือรากฐานเดียวกัน และได้ทรงประทานศาสนาให้แก่ชาวคัมภีร์ (ชาวยิว
และ ชาวคริสเตียน) มันคือศาสนาเดียวกัน และพระองค์ก็ไม่ได้สั่งใช้พวกเขาอื่นใดเลย นอกจากเพื่อ
เคารพภักดีต่ออัลลอฮฺﷻ และจุดประสงค์หลักของการอิบาดะฮฺต่างๆก็เช่นเดียวกันทั้งภายในและ
ภายนอก ก็เพื่อพระองค์เท่านั้น ด้วยกับความบริสุทธิ์ใจต่อศาสนาของพระองค์มิใช่เพื่อศาสนาอื่นใด
เลยที่ขัดแย้งต่อหลักอิตเตฮีดเช่นเดียวกับอิบาดะฮฺทั้งสองก็เช่นกันคือการละหมาด การชำระซะกาต
ล้วนอยู่บนแนวทางของศาสนา ต้องมีองค์ประกอบหลักคือการมีหลักอิตเตฮีด และการมีความ
บริสุทธิ์ใจต่อศาสนาของพระองค์ มีความบริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียวเท่านั้น”

และอัลลอฮฺﷻตรัสอีกว่า

﴿إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ﴾

(الزمر: 2)

ความว่า: “แท้จริงเราได้ประทานคัมภีร์มายังเจ้าด้วยสัจธรรม
ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺโดยเป็นผู้มีความบริสุทธิ์ใจใน
ศาสนาต่อพระองค์”

(อฺซุซุมัร: 2)

อิบน์ุกอยยิม¹³ (ibn-Qaiyim,1990: 203) ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเตาฮีด
กับความบริสุทธิ์ใจที่ไม่อาจจะแยกออกจากกันได้ว่า: “อิคลาศและเตาฮีดเปรียบเสมือนหัวใจของต้นไม้
ส่วนการปฏิบัติอะมาล (การงาน) ต่างๆเปรียบเสมือนกิ่งก้านต่างๆของต้นไม้ และผลของมันคือชีวิตที่ดี
ในโลกนี้และความโปรดปรานอันนิรันดร์ในสวนสวรรค์”

ดังนั้นการมีเตาฮีดที่เข้มแข็งพร้อมทั้งมีความบริสุทธิ์ต่ออัลลอฮฺﷻเป็นเงื่อนไขสำคัญ
ประการหนึ่งที่จะทำให้อิวาตะฮฺของเขาถูกตอบรับจากอัลลอฮฺﷻถ้าหากขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไป แน่แน่นอน
การอิวาตะฮฺของเขาก็จะเป็นโมฆะทั้งหมด

2.7.6 เตาฮีดคือสิ่งที่มาแบ่งแยกผู้ที่ศรัทธาและปฏิเสธ

อัลลอฮฺﷻทรงสร้างมนุษย์ทั้งหลายมาในโลกนี้ทั้งบรรดาผู้ที่ศรัทธาและปฏิเสธ
ศรัทธาต่อพระองค์ และพระองค์ทรงประทานพวกเขาไปพร้อมกับสติปัญญาเพื่อการพิจารณา
ไตร่ตรองสิ่งที่ถูก ผิด ความดี ความชั่ว และปฏิบัติตัวของพวกเขา ผู้ที่ศรัทธาเขาจะอิมานศรัทธา
ต่ออัลลอฮฺﷻเลือกคบค้าสมาคมเป็นมิตรกับผู้ที่อิมานซึ่งแตกต่างกับผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาพวกเขาให้ความ
รักใคร่เป็นมิตรกับผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาต่ออัลลอฮฺﷻ

อัลลอฮฺﷻตรัสอีกว่า

﴿لَا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ كَتَبَ
فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُمْ بِرُوحٍ مِنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا
إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

(مجادلة: 22)

¹³ ท่านมุฮัมมัด บิน อับย บักรฺ บิน สะอัด อัลซุรฮีย เกิดเมื่อปี ฮ.ศ. 691 เสียชีวิตเมื่อปี ฮ.ศ. 751(al-Zereky,1992:6/56)

ความว่า: “เจ้าจะไม่พบหมู่ชนใดที่พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวัน
 ปรโลก รักใคร่ชอบพอผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์
 ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นพ่อของพวกเขาหรือลูกหลานของพวกเขา
 หรือพี่น้องของพวกเขา หรือเครือญาติของพวกเขาก็ตาม ชน
 เหล่านั้นอัลลอฮ์ได้ทรงบันทึกการศรัทธาไว้ในจิตใจของพวกเขา
 และได้ทรงเสริมพวกเขาให้มีพลังมากขึ้นด้วยการสนับสนุนของ
 พระองค์ และจะทรงให้พวกเขาได้เข้าสวนสวรรค์หลากหลาย มี
 แม่น้ำหลายสายไหลผ่าน ณ เบื้องล่างของสวนสวรรค์ โดยเป็นผู้
 พำนักอยู่ในนั่นตลอดกาล อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานต่อพวกเขาและ
 พวกเขาที่ยินดีปรีดาต่อพระองค์ ชนเหล่านั้นคือพรรคของอัลลอฮ์
 พึงรู้เถิดว่า แท้จริงพรรคของอัลลอฮ์นั้น พวกเขาเป็นผู้ประสบ
 ความสำเร็จ”

(มูญาตะละฮะฮ์: 22)

อัสซะอดีฮ์ (al-Sa'idi, 2000: 1/848) อธิบายอายะฮ์นี้ว่า: “ดังกล่าวนี้เขาจะไม่ถูก
 รวมไว้ ดังนั้นบ่าวจะไม่เป็นผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันอาคีเราะฮ์อย่างแท้จริงเว้นแต่เขาเป็นผู้
 ปฏิบัติตามสอดคล้องกับอีมานของเขาและสิ่งที่จำเป็นสำหรับเขา จากความรักที่มีต่อผู้ที่ดำรงไว้ซึ่ง
 อีมานและปกป้องช่วยเหลือเขา และการลดละจากผู้ที่ไม่ดำรงไว้ซึ่งอีมานและการคบค้าสมาคมกับเขา
 ถึงแม้ว่าจะเป็นคนใกล้ชิดของเขา นี่คือการอีมานอย่างแท้จริงผลของมันจะได้พบเจอและคือเป้าหมาย
 ของการอีมาน และผู้ที่มีลักษณะเช่นนี้พวกเขาคือผู้ที่อัลลอฮ์ทรงบันทึกอีมานในหัวใจของพวกเขา
 คือทรงสลักไว้ในหัวใจของเขาให้เขามั่นคงและเพาะปลูกไว้ในหัวใจของเขา พวกเขาจะไม่หวั่นไหว
 ความคลุมเครือ ความสงสัยใดๆไม่มีในหัวใจของพวกเขา และพวกเขาคือผู้ที่อัลลอฮ์ทรงทำให้หัวใจ
 ของพวกเขามีความเข้มแข็งด้วยกับจิตวิญญาณจากอีมานนั้นคือด้วยกับวะฮยู ด้วยกับการรู้จักผูกผัน
 กับพระเจ้า การทำความดีกับพระเจ้าและพวกเขาคือผู้ที่ถูกทำให้มีชีวิตที่ดีในโลกนี้และได้รับสวน
 สวรรค์ในโลกหน้า ซึ่งในนั้นทุกๆสิ่งที่ตัวเขาปรารถนาเขาจะได้สัมผัสกับดวงตาของเขาและได้เลือก
 ความประเสริฐอย่างมากและยิ่งใหญ่จะได้แก่พวกเขา และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงให้ความพอพระทัยแก่
 พวกเขาพระองค์จะไม่ทรงโกรธพวกเขาเด็ดขาด และพวกเขาก็พอใจต่อพระเจ้าของพวกเขาในสิ่งที่
 พระองค์ทรงประทานให้แก่พวกเขาจากความประเสริฐต่างๆ และความสมบูรณ์ของผลบุญต่างๆ และ
 ความสูงส่งของการประทานให้และยกย่องระดับขั้นต่างๆ โดยที่พวกเขาไม่เห็นเหนือสิ่งที่พระองค์
 ทรงประทานให้แก่เขา การให้ความช่วยเหลือ ความรักคือเป้าหมาย และเบื้องหลังคือบั้นปลาย และ
 ส่วนผู้ที่อ้างว่าเขาได้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันอาคีเราะฮ์พร้อมทั้งนั้นเขายังให้ความรักต่อบรรดา
 ศัตรูของอัลลอฮ์และผู้ที่ห่างไกลจากอีมาน ข้างหลังของพวกเขา แท้จริงเป็นอีมานที่แอบอ้างไม่ใช่
 อีมานที่แท้จริงสำหรับเขา ดังนั้นแท้จริงคำสั่งใช้ไม่ได้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเขาจากหลักฐานที่แท้จริง
 การเรียกร้องเชิญชวนปราศจากสิ่งใดๆเลยที่เป็นประโยชน์และไม่มีความจริงเลยจากเจ้าของของมัน”

อัลลอฮ์ﷻตรัสอีกว่า

﴿لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً وَيُحَذِّرْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ﴾

(آل عمران: 28)

ความว่า: “ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้น จงอย่าได้ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากบรรดามุอิมินและผู้ใดกระทำเช่นนั้นเขาจะไม่อยู่ในสิ่งใดที่มาจากอัลลอฮ์ (กล่าวคือถ้ามุอิมินคนใดเอาผู้ปฏิเสธศรัทธามาเป็นมิตรรู้เห็นความลับต่างๆของมุสลิมินแล้วเขาไม่ได้ตั้งอยู่ในศาสนาของอัลลอฮ์แต่อย่างใด) นอกจากพวกเขาจะป้องกัน (ให้พ้นอันตราย) จากพวกเขาจริงๆเท่านั้นและอัลลอฮ์ทรงเตือนพวกเขาให้ยำเกรงพระองค์และยังอัลลอฮ์นั้นคือการกลับไป (ของพวกเขา)”

(ออล อิมรอน: 28)

อัลลอฮ์ﷻทรงห้ามและเตือนมุอิมินที่พวกเขาจะยึดเอาพวกปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรให้ความช่วยเหลืออื่นจากบรรดาผู้ศรัทธา แท้จริงบางส่วนจากพวกเขาเป็นมิตรกับอีกบางส่วน อัลลอฮ์ﷻคือวะลียมิตรของพวกเขาและผู้ใดที่ได้กระทำดังกล่าวเขาได้เป็นผู้ที่ผินหลัง แท้จริงไม่ได้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาจากอัลลอฮ์ﷻเลย อัลลอฮ์ﷻคือผู้ทรงบริสุทธิ์ยิ่ง

ดังนั้นผู้ที่มีเตาฮีดจะเป็นสิ่งที่จะมาแบ่งแยกระหว่างผู้ที่ศรัทธากับผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา ซึ่งในหัวใจของเขาเต็มไปด้วยศรัทธาต่ออัลลอฮ์ﷻองค์เดียวไม่ได้ให้ความสนิทสนม รักใคร่ และเป็นมิตรกับศัตรูของพระองค์ สำหรับผู้ที่ปฏิบัติในทางที่กลับกันแน่นอนเขาไม่ใช่ผู้ที่มีอีมานและศรัทธาต่อพระเจ้าของเขาอย่างแท้จริง

2.7.7 เตาฮีดคือสัญลักษณ์แห่งความเป็นเอกภาพและภราดรภาพของประชาชาติอิสลาม

เตาฮีดคือสัญลักษณ์ที่สำคัญแห่งความเป็นเอกภาพของประชาชาติอิสลามตั้งแต่ในยุคแรกๆจนกระทั่งยุคนบีท่านสุดท้ายคือท่านนบีมุฮัมมัดﷺ ก็มีความเป็นหนึ่งเดียวกันในเรื่องของการเรียกร้องเชิญชวนและดำรงไว้ซึ่งหลักเตาฮีดที่มั่นคง ถึงแม้แต่ละยุคสมัยจะมีบทบาทปฏิบัติแตกต่างกันแต่ล้วนมีเป้าหมายเดียวกันในเรื่องหลักการเตาฮีดเดียวกัน ไม่เคยปรากฏมีข้อขัดแย้งเกิดขึ้นในระหว่างบรรดานบีแต่ละยุคสมัยเกี่ยวกับเตาฮีด

ดังนั้นเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่าศาสนาอิสลามคือศาสนาแห่งเอกภาพและภราดรภาพ เตาฮีดคือตัวเชื่อมสัมพันธ์ที่สำคัญที่สุดที่เป็นเหตุให้ประชาชาติมุสลิมทั้งหมดเกิดความเป็นหนึ่งเดียวกัน เกิดความเป็นภราดรภาพ เกิดความเป็นพี่น้องกัน ไม่มีความแตกต่างกันในด้านสายเลือด เชื้อชาติ สีผิว ภาษา วัฒนธรรม แต่ทุกคนคือผู้ที่มีค้ำปฏิญาณตนเดียวกันคือ (الله لا إله إلا الله) ไม่มีพระเจ้าอื่นใด

นอกจากอัลลอฮ์ ﷻ คำนี้ไม่สามารถทำลายความเป็นพี่น้องกันได้ และไม่สามารถทำลายประชาชาติอิสลามได้ตราบใดที่เรารักษาและยึดมั่นต่อคำคำนี้ไว้จนสิ้นลมหายใจ

และอัลลอฮ์ ﷻ ทรงกล่าวถึงความเป็นประชาชาติเดียวกัน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีเป้าหมายเดียวกันคือ ดำรงไว้ซึ่งหลักเตาฮีด พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُون﴾

(الأنبياء: 92)

ความว่า: “แท้จริง นี่คือประชาชาติของพวกเขา ซึ่งเป็นประชาชาติเดียวกัน และข้าเป็นพระเจ้าของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเคารพภักดีข้าเถิด”

(อัลอันบิยาอ์: 92)

ดังนั้นมุสลิมไม่สามารถจะรวมตัวกันได้นอกจากจะต้องมีหลักอัตเตาฮีดอันเดียวกัน และไม่สามารถนำมาซึ่งความปลอดภัย และการดำรงอยู่ได้นอกจากต้องมีเตาฮีดตั้งที่อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

(النور: 55)

ความว่า: “อัลลอฮ์ทรงสัญญากับบรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเขาและบรรดาผู้กระทำความดีทั้งหลายว่า แน่นอนพระองค์จะทรงให้พวกเขาเป็นตัวแทนสืบช่วงแผ่นดินเสมือนดังที่พระองค์ทรงให้บรรดาชนก่อนพวกเขาเป็นตัวแทนสืบช่วงมาก่อนแล้ว และพระองค์จะทรงทำให้ศาสนาของพวกเขาซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานเป็นที่มั่นคงเป็นเกียรติแก่พวกเขา และแน่นอนพระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงให้พวกเขาได้รับความปลอดภัยหลังจากความกลัวของพวกเขาโดยที่พวกเขาจะต้องเคารพภักดีข้า ไม่ตั้งภาคีอื่นใดต่อข้า และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้น ชนเหล่านั้นพวกเขาคือผู้ฝ่าฝืน”

(อันนุร: 55)

ด้วยกับเงื่อนไขนี้ มันคือรากฐานที่ท่านจะได้รับจากคำร้องขออันยิ่งใหญ่ ด้วยกับการอิวาดะฮ์ต่อพระองค์เพียงองค์เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆกับพระองค์ (พวกเขาได้เคารพภักดีต่อข้าโดยไม่ได้ตั้งภาคีใดๆกับข้า) ประชาชาตินี้ไม่สามารถจะรวมตัวกันได้ และไม่สามารถสร้างความเป็นประชาชาติเดียวกันให้เกิดขึ้นได้ นอกจากมีคำปฏิญาณเดียวกัน มีอะกีดะฮ์เตาฮีดที่ถูกต้อง

เมื่อมีการตั้งภาคีเกิดขึ้นและมีสิ่งที่เป็นการอุตริกรรมแพร่กระจาย มีสิ่งที่ไม่ดีต่างๆเกิดขึ้น มนุษย์ได้พากันละทิ้ง มนุษย์มีอิสระในหลักอะกีดะฮ์ของพวกเขา ดังกล่าวนี้นำมาซึ่งความ

ขัดแย้งความแตกแยก มารร้ายเข้ามาแทรกแซงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างพี่น้องมุสลิมด้วยกัน ดังนั้นความเป็นญะมาอะฮฺ (กลุ่มก้อน) ของพวกเขาได้แบ่งแยกขึ้น ดังที่เราได้เห็นตัวอย่างเกิดขึ้นมากมายในประเทศต่างๆ (Saleh al fauzān, n.d.: 5)

และจะเห็นว่ามนุษย์ได้ตกอยู่ในการกระทำบาปใหญ่ห้อมล้อมไปด้วยความชั่วและความโง่ต่างๆ และพวกเขายังตกอยู่ในการกระทำสิ่งที่เป็นบิดอะฮฺ (การอุตริกรรมในเรื่องของศาสนาและความไม่ดีต่างๆ และจะเห็นถึงผู้ที่เชิญชวนสู่ความหลงผิด แน่นนอนพวกเขาเอาชนะอย่างมาจากความโง่เขลาและยุ่งยากและจะนำพาพวกเขาไปสู่ความพินาศและหลงผิด และจะไม่มีการรวมตัวกันและความเข้มแข็งนอกจากจะกลับไปสู่คำภีร์ของอัลลอฮฺ ﷻ และเราะสูล ﷺ ละทิ้งสิ่งที่ขัดแย้งกันไม่ว่าจะเป็นประเด็นปัญหาด้านอะกิดะฮฺซึ่งมันคือรากฐาน (Saleh al fauzān, 1999: 1/7)

อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا﴾

(آل عمران: بعض من آية 103)

ความว่า: “และพวกเจ้าจงยึดสายเชือกของอัลลอฮฺโดยพร้อมกันทั้งหมด และจงอย่าแตกแยกกัน”

(อัล อิมรอน: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่103)

และทุกคนมีความเป็นพี่น้องกันดังที่อัลลอฮฺ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾

(الحجرات: 10)

ความว่า: “แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธานั้นเป็นพี่น้องกัน ดังนั้นพวกเจ้าจงไกล่เกลี่ยประนีประนอมกันระหว่างพี่น้องทั้งสองฝ่ายของพวกเจ้า และจงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความเมตตา”

(อัลฮุญรอต: 10)

2.8 ความประเสริฐของอัตเตาฮีด

อัตเตาฮีดถือเป็นสิ่งที่มีความประเสริฐที่สุด จากความโปรดปรานอันยิ่งใหญ่ที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงประทานให้สำหรับมนุษย์ผู้ที่ศรัทธาต่อพระองค์ และประกอบกิจการงานที่ดีทั้งหลายด้วยความบริสุทธิ์ใจเพื่อพระองค์เท่านั้นซึ่งพระองค์จะทรงประทานรางวัลให้เขาได้รับทั้งโลกนี้และโลกหน้าจาก ความประเสริฐที่ผู้วิจัยจะนำมากล่าวมีดังต่อไปนี้

2.8.1 เตาฮีดจะลบล้างความผิดบาปต่างๆ

อัลลอฮฺ ﷻ จะทรงอภัยโทษจากการกระทำความผิดต่างๆของมนุษย์สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และจะลงโทษสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์เช่นกัน และจากความโปรดปรานของพระองค์สำหรับผู้ที่มิศรัทธาต่อพระองค์ และอิวาตะฮฺต่อพระองค์โดยไม่ได้ตั้งภาคีใดๆกับพระองค์

ดั่งที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا﴾

(النساء: 48)

ความว่า: “แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่การที่สิ่งหนึ่งจะถูกให้มีภาคีขึ้นแก่พระองค์และพระองค์จะทรงอภัยให้แก่สิ่งอื่นจากนั้นสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และผู้ใดให้มีภาคีขึ้นแก่อัลลอฮ์แล้วแน่นอนเขาก็ได้อุปโลกน์บาปกรรมอันใหญ่หลวงขึ้น”

(อันนิสาอ์: 48)

อิบน์กะษีร (ibn kthir, 1999: 325) ได้กล่าวว่า: “แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงอภัยโทษให้แก่บ่าวที่เขามาพบกับพระองค์ และเขาคือผู้ที่ตั้งภาคีต่อพระองค์และจะทรงอภัยโทษจากความผิดต่างๆสำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากบ่าวของพระองค์”

ในอะดีษอีกสำนวนหนึ่งว่าท่านมูอาซ บินญะบัล กล่าวว่า: “แท้จริงท่านเราะสูลﷺได้ส่งฉันมา” ท่านได้กล่าวว่า:

((إِنَّكَ تَأْتِي قَوْمًا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ، فَادْعُهُمْ إِلَىٰ شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّي رَسُولُ اللَّهِ))

(أخرجه مسلم، د.ت.: 19)

ความว่า: “แท้จริงท่านได้มายังกลุ่มชนหนึ่งจากชาวคัมภีร์ ดังนั้นจงเรียกร้องเชิญชวนพวกเขาไปสู่การปฏิญาณตนว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และแท้จริงฉันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์”

(บันทึกโดย Muslim. n.d.: 19)

ท่านมูอาวิยะฮฺ กล่าวว่า เขาได้ยินท่านเราะสูลﷺ กล่าวว่า

((كُلُّ دَنَبٍ عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَغْفِرَهُ، إِلَّا الرَّجُلُ يَقْتُلُ الْمُؤْمِنَ مُتَعَمِّدًا، أَوْ الرَّجُلُ يَمُوتُ كَافِرًا))

(أخرجه النسائي، 1986: 3984)

ความว่า: “ทุกๆความผิด หวังว่าอัลลอฮ์จะทรงอภัยโทษให้แก่เขา เว้นแต่ชายคนที่เขาได้ฆ่ามุอฺมิน (ผู้ศรัทธา) ด้วยเจตนาารมณฺ์ และชายคนที่เขาตายไปในสภาพกาเฟร (ผู้ปฏิเสธศรัทธา)

(บันทึกโดย al-Nasā'iy, 1986: 3984)

และท่านอนัสได้รายงานจากท่านนบีมุฮัมมัดﷺ กล่าวว่า
 ((يَا ابْنَ آدَمَ لَوْ بَلَغْتَ ذُنُوبَكَ عَنَانَ السَّمَاءِ ثُمَّ اسْتَغْفَرْتَنِي غَفَرْتُ لَكَ،
 وَلَا أَبَايَ، يَا ابْنَ آدَمَ إِنَّكَ لَوْ أَتَيْتَنِي بِقُرَابِ الْأَرْضِ خَطَايَا ثُمَّ لَقَيْتَنِي لَا
 تُشْرِكُ بِي شَيْئًا لَا تُنِيكَ بِقُرَابِهَا مَغْفِرَةً))
 (أخرجه الترمذي، 1975: 3540)

ความว่า: “โอ้ลูกหลานของอาดัมเอ๋ย หากความผิดต่างๆของท่าน
 บรรลุถึงสิ่งที่สามารถมองเห็นบนท้องฟ้า ต่อมาจงวิงวอนขอร้อง
 โทษต่อฉัน ฉันจะอภัยโทษให้แก่ท่านและฉันจะไม่แค้น โอ้ลูกหลาน
 ของอาดัมเอ๋ย แท้จริงหากท่านได้นำมายังฉันความผิดบาปที่ใกล้เต็ม
 แผ่นดินต่อมาเขาจะได้พบกับฉัน โดยที่ท่านไม่ได้ตั้งภาคีสิ่งหนึ่งสิ่งใด
 ต่อฉัน ฉันจะนำมาให้แก่ท่านซึ่งการอภัยโทษที่ใกล้เต็มแผ่นดิน
 เช่นกัน”

(บันทึกโดย al-Tirmidhiy, 1975: 3540)

จากอะดิษดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ผู้ใดที่มายังอัลลอฮ์ﷻพร้อมกับความผิดที่ใกล้เต็ม
 แผ่นดิน หรือสิ่งที่เต็มไปด้วยความผิดของเขา เขาจะพบกับอัลลอฮ์ﷻ อิบน์รอญับ (ibn Rajab, 2001:
 2/417) กล่าวว่า: “การอภัยโทษที่ใกล้เต็มแผ่นดินนี้ แต่ทว่าจะมาพร้อมกับความประสงค์ของอัลลอฮ์
 ﷻ หากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะอภัยโทษแก่เขา และหากพระองค์ทรงประสงค์ก็จะเอาความผิดแก่
 เขา ต่อมาก็จะลงโทษเขา จะไม่ให้เขาอยู่ในนรกตลอดกาล แต่ทว่าเขาจะออกจากนรก ต่อมาก็ได้เข้า
 สวรรค์ ดังนั้นแท้จริงเขาได้ทำให้สมบูรณ์เตาฮีดของเขา และความบริสุทธิ์ใจของเขาเพื่ออัลลอฮ์ﷻใน
 เตาฮีด และเขาดำรงอยู่ด้วยกับเงื่อนไขของเตาฮีดทั้งหมด ด้วยกับหัวใจของเขาและลิ้นของเขาและ
 ร่างกายของเขา หรือ ด้วยกับหัวใจของเขาและลิ้นของเขาขณะที่เขาตาย การอภัยโทษนั้นเป็นสิ่งที่
 คู่ควรแก่เขาจากความผิดต่างๆทั้งหมดที่ผ่านมา และห้ามเขาจากการเข้าไปนรกทั้งหมด”

ส่วนหนึ่งจากสาเหตุที่ทำให้อัลลอฮ์ﷻทรงลบล้างหรืออภัยโทษจากความผิดต่างๆ
 ของเขาคืออัตเตาฮีดซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ได้รับการอภัยโทษจากอัลลอฮ์ﷻ ผู้ใดที่ไม่มีเตาฮีด เขาไม่ได้
 รับการอภัยโทษจากอัลลอฮ์ﷻ และผู้ใดที่มีเตาฮีดเพื่ออัลลอฮ์ﷻด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงไม่ตั้งภาคีใดๆ
 กับพระองค์ผู้นั้นย่อมได้รับการอภัยโทษจากอัลลอฮ์ﷻอย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าความผิดต่างๆของเขาจะ
 มีมากมายก็ตามอัลลอฮ์ﷻคือผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่ง

อิบนุกุัยยิม (ibn Quiyim, 1996: 338) กล่าวว่า: “ความชั่วต่างๆได้ถูกให้แก่เขาเพื่อ
 มีความดีต่างๆในตัวเขาและเพื่อที่เขาจะได้รับการอภัยโทษ ผู้ใดความดีของเขามีน้ำหนักมากกว่าความ
 ชั่วเขาได้รับชัยชนะและไม่ถูกลงโทษสำหรับผู้ที่มีเตาฮีด การอภัยโทษไม่เกิดขึ้นผู้ที่ตั้งภาคี
 และแท้จริงเขาได้ดำรงอยู่กับสิ่งที่อัลลอฮ์ﷻทรงรักเขาสิ่งที่ผ่านมาพระองค์ทรงอภัยโทษให้แก่เขาและ
 จะทรงลบล้างเขา เป็นสิ่งที่ไม่ถูกลบล้างสำหรับผู้ที่ตั้งภาคี และทั้งหมดนั้นปรากฏว่าเตาฮีดของบ่าวมี
 ความยิ่งใหญ่ การอภัยโทษของอัลลอฮ์ﷻสำหรับเขานั้นสมบูรณ์ ดังนั้นผู้ใดที่พบว่าตัวเองไม่ตั้ง

ภาคีใดๆกับพระองค์ แน่แน่นอนความผิดต่างๆของเขาทั้งหมดพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่เขา เป็นสิ่งที่
จะเกิดขึ้น และเขาจะไม่ถูกลงโทษด้วยความผิดนั้น”

2.8.2 เตาฮีดเป็นสาเหตุในการตั้งถิ่นฐานของความจำเริญ

เตาฮีดจะเป็นสาเหตุนำไปสู่ประตูความดีงามต่อบ่าว คุณค่าความดีงามต่างๆมากมาย
คุณค่าของความจำเริญ ความเป็นสิริมงคล การเพิ่มพูนการงานของบ่าวขึ้นแม้แต่เล็กน้อยก็ตามนี้คือ
คุณสมบัติพิเศษของเตาฮีดเพื่ออัลลอฮ์

ดังที่อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ
وَالْأَرْضِ وَلَكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾

(الأعراف: 96)

ความว่า: “และหากว่าชาวเมืองนั้นได้ศรัทธากันและมีความยำเกรง
แล้วไซ้ แน่แน่นอนเราก็เปิดให้แก่พวกเขาแล้ว ซึ่งบรรดาความเพิ่มพูน
จากฟากฟ้าและแผ่นดินแต่ทว่าพวกเขาปฏิเสธ ดังนั้นเราจึงได้
ลงโทษพวกเขา เนื่องด้วยสิ่งที่พวกเขาชวนชวายเป็น”

(อัลอะออรอฟ: 96)

อัลสะอูดีย (al-Sa‘diy, 2000: 298) อธิบายอายะฮ์ดังกล่าวว่า: “แท้จริงบรรดาผู้ที่
ปฏิเสธศรัทธาต่อบรรดาเราะสุลพวกเขาถูกทดสอบด้วยกับภัยอันตราย อุทากรณและข้อตกเตือนต่างๆ
และด้วยกับความสุขสบายที่ลวงหลอก และกลลวง เล่ห์เหลี่ยม ให้ระลึกถึงชาวเมืองหากพวกเขาได้
ศรัทธาด้วยหัวใจของพวกเขา อีमानอย่างแท้จริงการงานทั้งหลายของเขาก็จะเป็นจริงกับเขา และจง
ปฏิบัติ จงยำเกรงต่ออัลลอฮ์ซึ่งที่เปิดเผยและที่ลับด้วยการละทิ้งสิ่งที่จะต้องห้ามของอัลลอฮ์
ทั้งหมด พระองค์จะทรงทำให้เขาได้รับความจำเริญ ความเป็นสิริมงคลจากฟากฟ้าและแผ่นดินทั้งหลาย
ให้แก่เขา ดังนั้นอัลลอฮ์ได้ทรงประทานน้ำฝนจากฟากฟ้าตกลงมายังพวกเขาและได้ให้พืชพรรณงอก
งายมาจากพื้นแผ่นดินสิ่งที่ทำให้พวกเขาได้มีชีวิตชีวาขึ้น และประทานประศุสัตว์ทั้งหลายให้แก่พวกเขา
มีความอุดมสมบูรณ์ยิ่งและปัจจัยยังชีพที่เพิ่มพูนมากมาย โดยที่ไม่มีความทุกข์ ไม่มีการลงโทษต่างๆ
หรือเคราะห์กรรมต่างๆ ให้หมดไปจากความเหน็ดเหนื่อย ไม่มีความยากลำบากเดือดร้อน และไม่มี
เคราะห์กรรมใดๆ แต่ทว่าพวกเขาที่ไม่ศรัทธา และไม่มีความยำเกรงต่อความจำเริญ ต่อความมีสิริ
มงคลต่างๆและความมากมายของความโปรดปราน และบางส่วนของ การตอบแทนการงานของพวกเขา
เขา เว้นแต่พระองค์ได้ลงโทษพวกเขาด้วยกับสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหา ชวนชวายเป็นทั้งหมด สิ่งที่เขาได้
ละทิ้งมันไว้บนพาดินนั้น”

ดังที่อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ
الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ﴾

(الرอม: 41)

ความว่า: “การบ่อนทำลาย ได้เกิดขึ้นทั้งทางบกและทางน้ำ เนื่องจากสิ่งที่มีมือของมนุษย์ได้ชวนขวยไว้เพื่อที่พระองค์จะให้พวกเขาเสื่อมรบบางส่วนที่พวกเขาประกอบไว้ โดยที่หวังจะให้พวกเขากลับเนื้อกลับตัว”

(อรรุม: 41)

อัลกุฎฎีบีย (al-Qurtubiy, 1964: 40) ได้อธิบายอายะฮ์นี้ไว้ในตีฟสิรของท่าน โดยท่านกล่าวว่า: “บรรดานักอูลาม่าอได้มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ถึงความหมายของอายะฮ์อัลกุอรานที่ว่า การบ่อนทำลายได้เกิดขึ้นทั้งทางบกและทางน้ำ”

ท่านเกาะตาตะฮฺและท่านอัสสุดีได้กล่าวว่า: “การบ่อนทำลายคือการตั้งภาคี คือการบ่อนทำลายที่ยิ่งใหญ่มาก”

และท่านอิบนุอับบาส ท่านอิกเราะมะฮฺ และท่านมูญาฮิด กล่าวว่า: “การบ่อนทำลายทางบกคือ การฆ่าของลูกหลานอาดัม พี่น้องของเขา กอบีลฆ่าฮาบีล และการบ่อนทำลายทางทะเลคือ การที่กษัตริย์ได้ยึดเอาเรือทุกลำโดยการแย่งชิงปราศจากความชอบธรรม และบางคนเขากล่าวว่าเป็นความเสียหายที่เกิดความแห้งแล้งเดือดร้อน พิษพรรณต่างๆมีเล็กน้อยและการหมดไปซึ่งความจำเริญ และเช่นเดียวกัน ท่านอิบนุอับบาสได้กล่าวว่า คือการทำให้ความจำเริญ ความมีสิริมงคลต้องลดน้อยลงไปด้วยกับการปฏิบัติการงานต่างๆของบ่าวเพื่อที่พวกเขาจะได้กลับเนื้อกลับตัว”

ท่านอันนะฮฮาสุได้กล่าวว่า: “คือดียิ่งสิ่งที่ได้กล่าวในอายะฮ์นี้และเช่นเดียวกันเขากล่าวว่า แท้จริงการบ่อนทำลายหรือความเสียหายทางทะเลคือการถูกตัดขาด ชะงัก จากการล่าสัตว์ ด้วยกับความผิดต่างๆของลูกหลานอาดัม”

และท่านอะฎียะฮฺได้กล่าวว่า: “ดังนั้นเมื่อฝนตกน้อย แหล่งน้ำหรือแอ่งน้ำก็จะน้อย ผู้ล่าสัตว์ก็พลาดหวัง พาหนะทางทะเลก็จะมีตมมองไม่เห็น”

และท่านอิบนุอับบาสได้กล่าวว่า: “เมื่อท้องฟ้าถูกทำให้มีฝนตก สองเปลือกประกบกันได้เปิดเผยให้เห็นในท้องทะเล ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นในมันจากฟากฟ้า คือไข่มุก บางคำกล่าวว่า การบ่อนทำลายคือ การขายไม่ออกของราคาสินค้า การมีชีวิตอยู่อย่างตกต่ำ ขาดแคลน บางคำกล่าวว่า การบ่อนทำลายคือ ผู้ที่กระทำการฝ่าฝืน การตัดขาดของหนทาง และความอธรรม การกระทำนี้กลายเป็นอุปสรรคจากการเพาะปลูก การก่อสร้างอาคารต่างๆ การค้าขายต่างๆ ความหมายทั้งหมดใกล้เคียงกัน”

อัลลอฮ์ﷻคือผู้ที่ทรงประทานความโปรดปราน ความจำเริญให้บ่าวของพระองค์ที่ศรัทธา ยำเกรงต่อพระองค์อย่างมากมายในโลกนี้และโลกหน้า และจะทรงลงโทษบ่าวที่ไม่ศรัทธาและไม่ยำเกรงต่อพระองค์ โดยการตัดขาดจากความเมตตาและการประทานปัจจัยยังชีพในโลกดุนยาต่างๆ ตัดขาดจากความจำเริญที่พระองค์ทรงประทานให้ทั้งทางบกและทางทะเล เป็นการตอบแทนการทำงานของพวกเขา และพระองค์ได้ลงโทษพวกเขาด้วยกับสิ่งที่พวกเขาได้แสวงหา สิ่งที่พวกเขาชวนขวยไว้ทั้งหมด เพื่อให้พวกเขาคิดใคร่ครวญรีบกลับเนื้อกลับตัวไปสู่อัลลอฮ์ﷻ

2.8.3 เตาฮีดเป็นเงื่อนไขได้รับการช่วยเหลือและความสามารถ ความมั่นคง การเป็นบ่าวที่ศรัทธาอิมานต่ออัลลอฮ์ ﷻ และปฏิบัติกิจการงานที่ดีทั้งหลายโดยไม่ตั้ง ภาคิต่อพระองค์ แท้จริงพระองค์จะทรงช่วยเหลือพวกเขาให้ได้รับความปลอดภัยทำให้พวกเขามีที่ พึ่งพาไม่เดียวดายในการดำรงชีวิตอยู่เมื่อต้องประสบกับการทดสอบและความทุกข์ยากลำบากต่างๆ

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ﴾

(النور: 55)

ความว่า: “อัลลอฮ์ทรงสัญญากับบรรดาผู้ศรัทธาในหมู่พวกเจ้าและ บรรดาผู้กระทำความดีทั้งหลายว่า แน่นนอนพระองค์จะทรงให้พวกเขาเป็นตัวแทนสืบช่วงแผ่นดินเสมือนดังที่พระองค์ทรงให้บรรดาชน ก่อนพวกเขาเป็นตัวแทนสืบช่วงมาก่อนแล้ว และพระองค์จะทรงทำ ให้ศาสนาของพวกเขาซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานเป็นที่มั่นคงเป็น เกียรติแก่พวกเขาและแน่นนอนพระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงให้พวกเขา ได้รับความปลอดภัย หลังจากความกลัวของพวกเขาโดยที่พวกเขา จะต้องเคารพภักดีข้าไม่ตั้งภาคีอื่นใดต่อข้า และผู้ใดปฏิเสธ ศรัทธาหลังจากนั้น ชนเหล่านั้นพวกเขาคือผู้ฝ่าฝืน”

(อันนุร: 55)

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงกล่าวไว้ในอายะฮ์อันมีเกียรตินี้ แท้จริงพระองค์ทรงสัญญากับบรรดา ผู้ที่ศรัทธาและปฏิบัติกิจการงานที่ดีทั้งหลายจากประชาชาตินี้ พระองค์จะทรงให้พวกเขาเป็นตัวแทนสืบ ช่วงบนหน้าแผ่นดิน ซึ่งทรงให้พวกเขาดำเนินไปด้วยสิ่งนั้น และความสำเร็จของคำดำรัสเตาฮีด และ หลายๆอายะฮ์ชี้ให้เห็นว่าแท้จริงการเชื่อฟังต่ออัลลอฮ์ ﷻ ด้วยการอิมานต่อพระองค์และความรู้ที่ดีเป็น สาเหตุสำหรับความเข้มแข็งและการให้เป็นตัวแทนบนหน้าแผ่นดินและความสำเร็จของคำดำรัสเตาฮีด

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَاذْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهِ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾

(الأنفال: 26)

ความว่า: “และพวกเจ้าจงรำลึก ขณะที่พวกเจ้ามีจำนวนน้อยซึ่ง เป็นผู้อ่อนแอในแผ่นดิน โดยที่พวกเจ้ากลัวว่าผู้คนจะฉกฉวยพวก เจ้าไปแล้ว พระองค์ได้ทรงให้พวกเจ้ามีที่พำพิง และได้ทรง สนับสนุนพวกเจ้าด้วยการช่วยเหลือของพระองค์ และได้ทรง

ประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้าจากสิ่งที่ดีๆทั้งหลาย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ขอบคุณ”

(อัลอันฟาล: 26)

และอัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَادِمَتِ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾

(الحج: 40-41)

ความว่า: “บรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านเรือนของพวกเขา โดยปราศจากความยุติธรรม นอกจากพวกเขาบอกว่า อัลลอฮ์คือพระเจ้าของเราเท่านั้น และหากว่าอัลลอฮ์ทรงขัดขวางมิให้มนุษย์ต่อสู้ซึ่งกันและกันแล้ว บรรดาหอสวด และโบสถ์ (ของพวกคริสต์) และสถานที่สวด (ของพวกยิว) และมัสยิดทั้งหลายที่พระนามของอัลลอฮ์ ถูกกล่าวรำลึกอย่างมากมาย ต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน และแน่นอนอัลลอฮ์ จะทรงช่วยเหลือผู้ที่สนับสนุนศาสนาของพระองค์ แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพอย่างแท้จริง บรรดาผู้ที่เราให้พวกเขามีอำนาจในแผ่นดิน คือบรรดาผู้ที่ดำรงการละหมาด และบริจาคชะกาตและใช้กันให้กระทำความดี และห้ามปรามกันให้ละเว้นความชั่ว และบั้นปลายของกิจการทั้งหลายย่อมกลับไปหาอัลลอฮ์”

(อัลฮัจญ์: 40-41)

และอัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ﴾

(محمد: 7)

ความว่า: “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย หากพวกเจ้าสนับสนุน (ศาสนาของอัลลอฮ์) พระองค์ก็จะทรงสนับสนุนพวกเจ้าและจะทรงตรึงเท้าของพวกเจ้าให้มั่นคง”

(มุฮัมมัด: 7)

และมีอายะฮ์อื่นๆอีกหลายอายะฮ์ที่พูดถึงเรื่องดังกล่าว นี่คือสัญญาจากอัลลอฮ์ ﷻ แก่เราะสุล ﷺ ของพระองค์ แท้จริงจะทำให้ประชาชาติของเขามีตัวแทนบนหน้าแผ่นดิน คือผู้นำ มนุษย์และผู้ปกครองดูแลต่อพวกเขา ปรับแก้ไขประเทศ และทำให้ป่าวถ่อมตัวสำหรับพวกเขา และแน่นอนพระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงให้พวกเขาได้รับความปลอดภัยหลังจากความกลัวของพวกเขา และวิชาความรู้ในพวกเขา แน่نونอัลลอฮ์ ﷻ ได้ให้แก่เขา การสรรเสริญ ความปลอดภัยเป็นของพระองค์ และแท้จริงท่านเราะสุล ﷺ เขาจะไม่ตายจนกว่าอัลลอฮ์ ﷻ ให้เขาพิชิตมักกะฮ์และคอยบ์ และบะฮเรนและคาบสมุทรอาหรับต่างๆและแผ่นดินเยเมนอย่างสมบูรณ์และเก็บค่าภาษีจากชาว มะญูซีย็อพพไปและบางส่วนจากแถบขาม และยิว ฮีรกออล กษัตริย์ของโรม และเจ้าเมืองอียิปต์ และ อิสกันดะรียะฮ์ และเขาคือ มุเกากิส และกษัตริย์ของโอมาน และนะญาซียักษัตริย์ของสะบะชะฮ์ เปอร์เซียซึ่งเขาได้ครอบครองไว้ ด้วยความเมตตาของอัลลอฮ์ ﷻ และการให้เกียรติของพระองค์ต่อพวกเขา

ท่านอุบัย บินกะอบี ได้กล่าวว่า : ท่านเราะสุล ﷺ กล่าวว่า
 ((بَشِّرْ هَذِهِ الْأُمَّةَ بِالسَّعَاءِ، وَالتَّصْرِ، وَالتَّمَكِينِ، فَمَنْ عَمِلَ مِنْهُمْ
 عَمَلٌ الْآخِرَةِ لِلدُّنْيَا، لَمْ يَكُنْ لَهُ فِي الْآخِرَةِ نَصِيبٌ))
 (أخرجه أحمد بن حنبل، 2001: 21223)

ความว่า: “จงแจ้งข่าวดีแก่ประชาชาตินี้ด้วยกับความดีเลิศและความสูงส่งและศาสนาและการช่วยเหลือและความสามารถมั่นคงในแผ่นดินนี้ ดังนั้นผู้ใดได้กระทำจากพวกเขา การกระทำของโลกอาคิเราะฮ์สำหรับโลกดุนยา เคาระหัทกรรม ความยากลำบากจะไม่เกิดขึ้นสำหรับเขาในโลกอาคิเราะฮ์”

(บันทึกโดย Ahmad bin Hanbul, 2001: 21223)

พวกเขาจะต้องเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ไม่ตั้งภาคีอื่นใดต่อพระองค์ดังที่มีอะดีษกล่าวถึงสิทธิของอัลลอฮ์ ﷻ และป่าวที่จำเป็นต่อกัน

จากท่านมูอาษ บินญะบัลกล่าวว่า ท่านเราะสุล ﷺ กล่าวว่า
 ((يَا مُعَاذُ أَتَدْرِي مَا حَقُّ اللَّهِ عَلَى الْعِبَادِ؟ ، قَالَ: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ،
 قَالَ: أَنْ يَعْبُدُوهُ وَلَا يُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا، أَتَدْرِي مَا حَقُّهُمْ عَلَيْهِ؟ ، قَالَ:
 اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: أَنْ لَا يُعَدِّبَهُمْ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 7373)

ความว่า: “โอ้มูอาษ ท่านรู้หรือไม่อะไรคือสิทธิของอัลลอฮ์ ﷻ ที่มีต่อป่าว? เขากล่าวว่า: อัลลอฮ์ ﷻ และเราะสุล ﷺ ของพระองค์ทรงรู้ดียิ่ง ท่านเราะสุล ﷻ ได้กล่าวว่า พวกเขาทั้งหลายจะต้องเคารพภักดีต่อพระองค์ และพวกเขาทั้งหลายจะต้องไม่ตั้งภาคีใดๆกับพระองค์

ท่านรู้หรือไม่ว่าอะไรคือสิทธิของพวกเขาที่มีต่อพระองค์? เขากล่าวว่าอัลลอฮ์ﷻและเราะสูลﷺของพระองค์ทรงรู้ดียิ่ง ท่านเราะสูลﷺได้กล่าวว่า พระองค์จะไม่ทรงลงโทษพวกเขา”

(บันทึกโดย al Bukhārī, n.d.: 7373)

จำเป็นจะต้องให้การเจาะจง จำกัด ในการทำอิบาดะฮ์เพื่ออัลลอฮ์ﷻปราศจากการปะปนกับการตั้งภาคีเพื่อทำให้บ่าวอยู่บนแนวทางที่ถูกต้องตามแนวทางที่บริสุทธิ์ คือแนวทางเดียวกันของท่านนบีอาดัมﷺจนถึงวันนี้ นั่นคือการให้ความจำเป็นความสำคัญกับเตอาฮีด และการเชื่อมั่น และท่านเราะสูลﷺถูกถามถึงการทำงานที่ประเสริฐที่สุด ท่านกล่าวว่า คือการอีมานศรัทธาต่ออัลลอฮ์ﷻและเราะสูลﷺของพระองค์ (isma’i,l haqī, n.d.: 31)

การศรัทธา อีมานต่ออัลลอฮ์ﷻ พร้อมทั้งการปฏิบัติอิบาดะฮ์ต่างๆต่อพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ พระองค์ก็จะทรงช่วยเหลือเขาจะไม่ทรงลงโทษเขา และอภัยโทษให้แก่เขา

อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ﴾

(غافر: 51)

ความว่า: “แท้จริงเราจะช่วยเหลือบรรดาเราะสูลของเรา และบรรดาผู้ศรัทธาอย่างแนบแน่น ทั้งในชีวิตของโลกนี้ และวันที่ซึ่งปวงพยานจะยืนขึ้นเป็นพยาน”

(ขอฟิร : 51)

และอัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ الْعَالِيُونَ﴾

(الصافات: 171-173)

ความว่า: “และโดยแนบแน่น ลิขิตของเราได้บันทึกไว้ก่อนแล้ว แก่ปวงบ่าวของเราที่เป็นเราะสูล ว่าแนบแน่นพวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือ และแท้จริงไพร่พลของเรานั้น สำหรับพวกเขาจะเป็นผู้มีชัยชนะ”

(อัศศ็อฟฟาต: 171-173)

อัลลอฮ์ﷻจะทรงช่วยเหลือบรรดาเราะสูลของพระองค์ และบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อพระองค์อย่างแนบแน่น จากบรรดาศัตรูของพระองค์และภัยอันตรายต่างๆแก่พวกเขาทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

2.8.4 เตาฮีดเป็นเงื่อนไขได้รับความปลอดภัยและทางนำ

แท้จริงพระองค์จะทรงช่วยเหลือพวกเขาให้ได้รับความปลอดภัย ทำให้พวกเขาได้รับทางนำที่ถูกต้อง ในการดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้และโลกหน้า เมื่อต้องประสบกับการทดสอบและความทุกข์ยากลำบากต่างๆทรงทำให้พวกเขามีหัวใจที่เต็มไปด้วยอิมานและความเข้มแข็ง

และอัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿سَلِّطْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَأْوَاهُمُ النَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ﴾

(آل عمران: 151)

ความว่า: “เราจะโยนความกลัวเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาเหล่านั้น เนื่องจากการที่พวกเขาให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์ ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใดๆมายืนยันในสิ่งนั้น และที่อยู่ของพวกเขาคือขุมนรก ช่างเลวร้ายจริงๆ ซึ่งที่อยู่ของบรรดาผู้อธรรม”

(ออล อิมรอน: 151)

ด้วยความชั่วของพวกเขาก็จริงพวกเขาจะพบว่าในหัวใจของศัตรูของพวกเขา ซึ่งมีความกลัวจากพวกเขา และความต้อยต่ำสำหรับพวกเขา ด้วยกับสาเหตุของการปฏิเสธศรัทธาและการตั้งภาคีของพวกเขาพร้อมกับสิ่งเกลียดชังของเขา การลงโทษนี้จะได้รับสำหรับพวกเขาในโลกหน้า

ท่านเราะสูลกล่าวว่

((أَعْطَيْتُ حَمْسًا لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ، وَجَعَلْتُ لِي الْأَرْضَ مَسْجِدًا وَطَهُورًا، فَأَيُّمَا رَجُلٍ مِنْ أُمَّتِي أَدْرَكْتُهُ الصَّلَاةَ فَلْيَصَلِّ، وَأَجَلَّتْ لِي الْمَعَانِمُ وَلَمْ تَحِلَّ لِأَحَدٍ قَبْلِي، وَأَعْطَيْتُ الشَّفَاعَةَ، وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 335)

ความว่า: “ถูกประทานให้แก่ฉัน ห้าประการ คนหนึ่งคนใดก่อนหน้าฉันเขาไม่ถูกให้มาก่อน ฉันถูกให้ช่วยเหลือด้วยความหวาดกลัวดำเนินไปเป็นเดือน และแผ่นดินนี้ถูกทำให้เป็นมัสยิดและสะอาดแก่ฉัน ดังนั้นไม่มีชายคนไหนจากประชาชาติของฉันการละหมาดได้มายังเขาดังนั้นเขาจงละหมาด และทรัพย์เขลยเป็นที่อนุมัติแก่ฉัน และไม่มีที่อนุมัติสำหรับคนหนึ่งคนใดก่อนหน้าฉันเป็นที่อนุมัติมาก่อน และถูกประทานให้แก่ฉันการขอชะฟาอะฮ์ การอภัยโทษ และ

ปรากฏว่าท่านนบีถูกส่งมายังกลุ่มชนของเขาเฉพาะและถูกส่งมายัง
มนุษยชาติทั่วไปทั้งหมด”

(บันทึกโดย al Bukhāriy, n.d.: 335)

อัญญาอะบะรีย (al-Tabariy, 2000: 7/279) อธิบายอายะฮฺ (بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ)

เนื่องจากการที่พวกเขาให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ ﷻ คือ “การตั้งภาคีของพวกเขาต่ออัลลอฮฺ ﷻ และการ
อิวาดะฮฺรูปปั้นของพวกเขาและการเชื่อฟังต่อมารร้ายของพวกเขา ซึ่งสิ่งนั้นไม่ได้ถูกทำให้เกิดขึ้นแก่
เขาเนื่องจากการที่พวกเขาให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ ﷻ นี้เป็นหลักฐานซึ่งท่านเราะสูล ﷺ ได้บอกไว้ว่า
แท้จริงไม่ได้ถูกประทานแก่เขาด้วยการปฏิเสธและการตั้งภาคีของพวกเขา และนี่เป็นสัญญาที่
จากอัลลอฮฺ ﷻ และการชมเชยสหายของท่านเราะสูล ﷺ ด้วยการให้ความช่วยเหลือเหนือศัตรูของพวกเขา
เขา สิ่งที่ยืนยันพวกเขาต่อสัญญาของเขาและการยึดมั่นต่อการเชื่อฟังของเขา”

อัสสะอะดีย (al-Sa’diy, 2000: 151) อธิบายถึงสาเหตุที่อัลลอฮฺ ﷻ ให้ความ
หวาดกลัวเกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขาปฏิเสธศรัทธาทั้งหลาย (بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا) คือ
“เนื่องจากการที่พวกเขาให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ ﷻ ซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใดๆมา
ยืนยันในสิ่งนั้น นั่นเป็นสาเหตุสิ่งซึ่งพวกเขาได้ยึดเอาออกจากอัลลอฮฺ ﷻ จากบรรดาหุ่นส่วนและรูป
เจว็ดต่างๆ พวกเขาได้ยึดมั่นเนื่องจากทำตามอารมณ์ของพวกเขา และความต้องการของพวกเขาโดยที่
ไม่มีตัวบทหลักฐานใดๆและพวกเขาได้ตัดขาดจากผู้ที่ดูแลหนึ่งเดียวที่ทรงเมตตา บางทีจากผู้ที่ปฏิเสธ
ศรัทธาพวกเขาหวาดกลัวบรรดาผู้ศรัทธา และเขาไม่ยึดมั่นต่อกฎเกณฑ์ ความมั่นคง และไม่มีที่พำนัก
สำหรับเขา ทุกๆความทุกข์ยากและคับแค้น ที่พำนักของเขาคือไพนรกในโลกนี้และในโลกหน้ามีความ
รุนแรงและยิ่งใหญ่กว่านี้ และนี่คือสาเหตุการอธรรมของพวกเขา และการเป็นศัตรูของพวกเขาไพนรก
กลายเป็นที่พำนักของพวกเขา และเป็นที่พักอันชั่วช้ายิ่งสำหรับผู้อธรรมพวกเขาไม่สามารถออกมา
ได้”

จากคำอธิบายอะดียข้างต้นท่านเราะสูล ﷺ ถูกส่งลงมาด้วยการเรียกร้องไปสู่อัลลอฮฺ
ﷻ ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องของการตั้งภาคีเลยที่บรรดาผู้ปฏิเสธได้กระทำการยึดเอาสิ่งอื่น
เป็นที่พึ่งพาขอความช่วยเหลือนอกจากอัลลอฮฺ ﷻ ผลตอบแทนของพวกเขาคือไพนรก

และอัลลอฮฺ ﷻ ตรัสว่า

﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ﴾

(الأنعام: 82)

ความว่า: “บรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยที่มิได้ให้การศรัทธาของพวกเขา
ปะปนกับการอธรรมนั้น คนเหล่านี้แหละพวกเขาจะได้รับความ
ปลอดภัย และพวกเขาคือผู้ที่รับเอาคำแนะนำไว้”

(อัลอันอาม: 82)

และอัลลอฮฺตรัสว่า

﴿قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ
بِعَیْرِ الْحَقِّ وَأَنْ تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ
مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾

(الأعراف: 33)

ความว่า: “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) ว่า แท้จริงสิ่งที่พระเจ้าของฉันทรงห้ามฉันนั้น คือบรรดาสิ่งที่ชั่วชาน่ารังเกียจ ทั้งเป็นสิ่งที่เปิดเผยจากมันและสิ่งที่ไม่เปิดเผย และสิ่งที่เป็นบาป และการข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม และการที่พวกเจ้าให้เป็นภาคีแก่อัลลอฮฺซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใด ๆ ลงมาแก่สิ่งนั้น และการที่พวกเจ้ากล่าวให้ร้ายแก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้”

(อัลอะอรอฟ: 33)

จากอายะฮ์นี้บ่งชี้ให้ทราบว่าแท้จริงทุกๆการกระทำที่ไม่ดี ที่น่ารังเกียจนั้นเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้ามกระทำทั้งที่เปิดเผยและที่ซ่อนเร้น และสิ่งที่เป็นบาปทั้งหลายโดยเฉพาะการข่มเหงรังแกผู้อื่นโดย ละเมิดสิทธิของมนุษย์ด้วยกัน ทั้งชีวิตและทรัพย์สินของพวกเขา

ท่านอัสสุดียกกล่าวว่า: “สิ่งที่เป็นบาปคือสิ่งที่ฝ่าฝืน และการข่มเหงรังแก คือท่านได้ข่มเหงรังแกต่อมนุษย์โดยปราศจากความเป็นธรรม” (ibn-Kathir, 1999: 408)

และการที่พวกเจ้าให้เป็นภาคีแก่อัลลอฮฺซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใดๆ ลงมาแก่สิ่งนั้น

ท่านอับดุลอะซีซได้กล่าวว่า: “แท้จริงสิ่งที่พระเจ้าของฉันทรงห้ามฉันนั้น คือบรรดาสิ่งที่ชั่วทั้งหลาย และการตั้งภาคีต่อพระองค์ พวกเขาได้เคารพภักดีต่อพระเจ้าอื่นพร้อมกับพระองค์โดยไม่มีหลักฐานใดๆมายืนยัน เขากล่าวว่า พระเจ้าของพวกท่านได้ห้ามพวกท่านจากการมีหุ้นส่วนกับพระองค์ในการอวดต่อพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงทำให้พวกท่านในการมีหุ้นส่วนใดๆของพวกท่านเฉพาะเขาเท่านั้นในการอวดของเขามีได้มีหลักฐานเลย” (al-Tabariy, 2000: 12/404)

จากอายะฮ์อัลกุรอานและคำอธิบายดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าอัลลอฮฺทรงห้ามทุกๆการกระทำที่ชั่วช้าที่เป็นการฝ่าฝืนโดยเฉพาะการตั้งภาคี คือสิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้ามอย่างหนักหนา เป็นความอธรรมที่สุด

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ﴾

(الإسراء: بعض من آية 33)

ความว่า: “และพวกเจ้าอย่าฆ่าชีวิตที่อัลลอฮฺทรงห้ามไว้ เว้นแต่ด้วยความเที่ยงธรรม”

(อัลอิสรอฮ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 33)

อัลลอฮ์ﷻทรงห้ามจากการฆ่าชีวิตด้วยความอยุติธรรมตามบทบัญญัติ เช่นเดียวกัน ถูกยืนยันไว้ในชะติษเคาะฮียะฮ์ของท่านอิมามอัลบะคอรียะและอิมามมุสลิม ท่านเราะฮ์ลุสﷻกล่าวว่า

((لَا يَحِلُّ دَمُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ، يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّي رَسُولُ اللَّهِ، إِلَّا بِإِذْنِ ثَلَاثٍ: النَّفْسُ بِالنَّفْسِ، وَالتَّيَّبُ الزَّايِي، وَالْمَارِقُ مِنَ الدِّينِ التَّارِكُ لِلْجَمَاعَةِ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 6878)

ความว่า: “ไม่เป็นที่อนุมัติเลือดของบุคคลหนึ่งที่เป็นมุสลิม ที่เขาได้ ปฏิญาณตนว่าแท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ﷻและ แท้จริงฉันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ﷻ เว้นแต่ด้วยกับหนึ่งในสาม ประการ คือ ชีวิตด้วยกับชีวิต และผู้ที่แต่งงานแล้วทำซินา และผู้ที่ ออกนอกระบบศาสนาเป็นผู้ที่ละทิ้งกลุ่มญะมาอะฮ์”

(บันทึกโดย al Bukhāriy, n.d.: 6878)

และจากชะติษเคาะฮียะฮ์ของท่านอิมามอัลบะคอรียะได้กล่าวไว้ถึงเรื่องดังกล่าว ได้ถูกระบุไว้ เช่นเดียวกันในหนังสือเคาะฮียะฮ์มุสลิม ของอิมามมุสลิม (Muslim: 1678)

และท่านอะบีมาลิกได้กล่าวว่า ฉันได้ยินท่านเราะฮ์ลุสﷻ กล่าวว่า ((مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَكَفَرَ بِمَا يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ، حُرْمَ مَالِهِ، وَدَمِهِ، وَحَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ))

(أخرجه مسلم، د.ت.: 23)

ความว่า: “ผู้ใดกล่าวว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น และเขาได้ปฏิเสธต่อสิ่งที่ถูกเคารพภักดีนอกเหนือจากอัลลอฮ์และ ทรัพย์สินของเขา และเลือดเนื้อของเขาและการสอบสวนของเขาอยู่กับอัลลอฮ์”

(บันทึกโดย Muslim, n.d.: 23)

ท่านอบีฮุร็อยเราะฮ์ได้กล่าวว่า แท้จริงท่านเราะฮ์ลุสﷻได้กล่าวว่า ((أَمَرْتُ أَنْ أُقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، فَمَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، عَصَمَ مِنِّي مَالُهُ، وَنَفْسُهُ إِلَّا بِحَقِّهِ، وَحَسَابُهُ عَلَى اللَّهِ))

(أخرجه مسلم، د.ت.: 21)

ความว่า: “ฉันถูกบัญชาให้ทำสงครามกับมวลมนุษยชนกว่าพวกเขาจะกล่าวว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น ดังนั้น ผู้ใดที่กล่าวว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เท่านั้น

ทรัพย์สินของเขาและเลือดเนื้อของเขาถูกปกป้องจากฉัน เว้นแต่
สิทธิของเขาและการสอบสวนของเขาอยู่กับอัลลอฮ์ﷻ”

(บันทึกโดย Muslim, n.d.: 21)

ท่านมุฮัมมัดบินอับดุลวะฮฮาบได้กล่าวว่า: “อัลลอฮ์ﷻได้ประทับตราผู้ที่ตั้งภาคีด้วย
กับสิ่งที่นับไม่ถ้วนจากอายะฮ์ต่างๆ ดังนั้นจำเป็นจากการปฏิเสธศรัทธาของพวกเขาเช่นกัน นี่คือ
สอดคล้องกับประโยคที่ว่า (ﷻ ﻻ ﻟﻰ ﻻ) ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ﷻ เป็นคำที่บริสุทธิ์
ความหมายของมันจะไม่สมบูรณ์ เว้นแต่ด้วยการปฏิเสธจากการทำให้มีหุ้นส่วนกับอัลลอฮ์ﷻใน
การอวดต่อพระองค์ ซึ่งคำว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด เป็นการปฏิเสธสิ่งที่ถูกสักการะนอกเหนือจาก
อัลลอฮ์ﷻทั้งหมดและคำว่านอกจากอัลลอฮ์ﷻเท่านั้น เป็นการเน้นถึงการเคารพภักดีซึ่งเป็นสิทธิ
ของอัลลอฮ์ﷻแต่เพียงผู้เดียวโดยไม่มีผู้เสมอเหมือน หรือหุ้นส่วนอื่นใดเหมาะสมแก่การภักดีเท่าเทียม
พระองค์เลย” (Muhammad bin abd al-Wahab, 1421H: 35)

ในทำนองเดียวกันความหมายนี้ก็คือ ไม่มีผู้ที่ได้รับการเคารพภักดีโดยชอบธรรม นอก
จากอัลลอฮ์ﷻองค์เดียวเท่านั้นเพราะคำว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดเป็นการปฏิเสธสิ่งที่ถูกสักการะ
นอกเหนือจากอัลลอฮ์ﷻทั้งหมด และคำว่านอกจากอัลลอฮ์ﷻเท่านั้น เป็นการเน้นถึงการเคารพภักดี
ซึ่งเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ﷻแต่เพียงผู้เดียวโดยไม่มีผู้เสมอ(ภาคี)อื่นใดเหมาะสมแก่การภักดีเท่าเทียม
พระองค์เลย (มุฮัมมัด อิบน์ อับดุลวะฮฮาบ.1409: 35)

เช่นเดียวกับอะดิษเศาะฮียะฮ์ที่ได้ถูกกล่าวไว้ข้างต้นว่า ผู้ใดที่กล่าวว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใด
นอกจากอัลลอฮ์ﷻและปฏิเสธสิ่งที่เขาเคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮ์ﷻ ทรัพย์สินสมบัติของเขาและเลือด
เนื้อของเขาเป็นที่ต้องห้าม และการสอบสวนของเขาอยู่ที่อัลลอฮ์ﷻ (Abd al-Qadir, 1423H: 1/60)

จะเห็นได้ว่าคำกล่าวของเขาที่ว่า ด้วยกับสิ่งที่เขาเคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮ์ﷻนั้น
เป็นการเน้นย้ำถึงประโยคปฏิเสธ ดังนั้นจะไม่ถูกปกป้องคุ้มครองทั้งเลือดเนื้อและทรัพย์สินเว้นแต่ต้อง
มีสิ่งดังกล่าว หากมีการลั้งเลใจ สงสัยและกลับไปปฏิเสธ เลือดเนื้อของเขาและทรัพย์สินของเขาจะไม่
ถูกปกป้องคุ้มครอง

2.8.5 เตาฮีดเป็นเงื่อนไขในการชะฟาอะฮ์ (อภัยโทษ)

อัลลอฮ์ﷻทรงให้ความประเสริฐยิ่งแก่ผู้ที่มีเตาฮีดด้วยการชะฟาอะฮ์(อภัยโทษ)ให้
เขาและพระองค์ไม่ทรงพอพระทัยนอกจากมีเตาฮีด อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا﴾

(109:๕)

ความว่า: “วันนั้นการชะฟาอะฮ์จะไม่เกิดประโยชน์อันใด นอกจาก
ผู้ที่พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงอนุญาตแก่เขา และพระองค์ทรงพอ
พระทัยในคำพูดของเขาเท่านั้น”

(ฎอฮา: 109)

และอัลลอฮฺตรัสอีกว่า

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ
الْحَاسِرِينَ﴾

(آل عمران: 85)

ความว่า: “และผู้ที่แสวงหาศาสนาหนึ่งศาสนาใดอื่นจากอิสลาม
แล้ว ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขา
จะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน”

(อัล อิมรอน: 85)

การชะฟาอะฮฺจะมีสำหรับผู้ที่มีความบริสุทธิ์ใจด้วยการอนุญาตของอัลลอฮฺและ
จะไม่เกิดขึ้นสำหรับผู้ที่ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺและแท้จริงอัลลอฮฺคือผู้ที่ให้ความประเสริฐยิ่งแก่ผู้ที่มี
ความบริสุทธิ์ใจดังนั้นพระองค์จะทรงอภิเษกพวกเขาด้วยกับสื่อของคุดาจากผู้ที่พระองค์อนุญาตที่
จะขอชะฟาอะฮฺเพื่อให้เกียรติต่อเขา และได้รับตำแหน่งอันน่าสรรเสริญ แน่นอนท่านนบีﷺได้บอกว่า
แท้จริงชะฟาอะฮฺจะไม่มีขึ้นเว้นแต่สำหรับผู้ที่มีเตาฮีดและมีความบริสุทธิ์ใจเท่านั้น (ibn Taimiyah,
1996: 1/67)

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي
السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَمَا هُمْ فِيهَا مِن شَرِكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ
ظَهِيرٌ﴾

(سبأ: 22)

ความว่า: “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) พวกท่านจงวิงวอนต่อบรรดาที่
พวกท่านจินตนาการ (ว่าเป็นพระเจ้า) อื่นจากอัลลอฮฺพวกมันมิได้
ครอบครองแม้แต่น้ำหนักเพียงเท่าธุลีในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน
และพวกมันมิได้มีส่วนในทั้งสองนั้น และสำหรับพระองค์นั้นมิได้
มีผู้ช่วยเหลือมาจากพวกมัน”

(สะบะอ์: 22)

อัลลอฮฺตรัสอีกว่า

﴿وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ﴾

(سبأ: بعض من آية 23)

ความว่า: “การชะฟาอะฮฺ จะไม่เกิดประโยชน์อันใด ณ ที่พระองค์
นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงอนุญาตแก่เขา”

(สะบะอ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮฺที่23)

ดังนั้นเป็นการปฏิเสธสิ่งอื่น ๆ ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ตั้งภาคีทั้งหลาย ปฏิเสธสิ่งอื่นจากพระองค์ที่เป็นบรรดามลาอิกะฮ์ และความยุติธรรมจากบรรดามลาอิกะฮ์ และเป็นการช่วยเหลือเพื่ออัลลอฮ์ ﷻ และไม่ยังคงอยู่ เว้นแต่การชะฟาอะฮ์ เป็นการอธิบายว่าแท้จริงการชะฟาอะฮ์ไม่ยังประโยชน์เว้นแต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าอนุญาตสำหรับเขา

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾

(البقرة: 255)

ความว่า: “ใครเล่าคือผู้ที่จะขอความช่วยเหลือให้แก่ผู้อื่น ณ ที่พระองค์ได้ นอกจากด้วยอนุมัติของพระองค์เท่านั้น”

(อัลบะเกาะเราะฮ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 255)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสกับบรรดามลาอิกะฮ์ พระองค์อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสว่า

﴿وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ﴾

(الأنبياء: بعض من آية 28)

ความว่า: “และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใดนอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น”

(อัลอันบิยาฮ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 28)

อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَكَمْ مِنْ مَّلَكٍ فِي السَّمَاوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَىٰ﴾

(النجم: 26)

ความว่า: “และมะลักก็มากน้อยในชั้นฟ้าทั้งหลายนั้น การชะฟาอะฮ์ของพวกเขาก็จะไม่อำนวยประโยชน์อันใด (แก่พวกเขา) เว้นแต่หลังจากอัลลอฮ์จะทรงอนุมัติแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และทรงพอพระทัย”

(อันนัจญ์ม: 26)

และฮะดีษของท่านเราะสูล ﷺ กล่าวว่า

((أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ، أَوْ نَفْسِهِ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 99)

ความว่า: “มนุษย์ที่ได้รับการช่วยเหลือด้วยการชะฟาอะฮ์ของฉัน (อภัยโทษ) วันกียามะฮ์ ผู้ที่เขาถือว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจาก อัลลอฮ์ ด้วยความบริสุทธิ์ใจจากหัวใจของเขา หรือจากจิตใจของเขา”

(บันทึกโดย al Bukhariy, n.d.: 99)

อัลลอฮ์ทรงบอกให้ทราบว่า แท้จริงการชะฟาอะฮ์ทั้งหมดสำหรับเขา และแท้จริงไม่มีการชะฟาอะฮ์ให้คนหนึ่งคนใดจากพวกเขา นอกจากผู้ที่อัลลอฮ์ทรงอนุญาต แท้จริงอัลลอฮ์จะอนุญาตในการชะฟาอะฮ์ให้สำหรับผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์โดยที่พวกเขาไม่ยึดถือผู้ที่ให้ชะฟาอะฮ์อื่นนอกจากอัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์อนุญาตแก่เขา ผู้ที่มีเตาฮีด ซึ่งเขาไม่ได้ยึดถือเอาชะฟาอะฮ์อื่นจากอัลลอฮ์ และการชะฟาอะฮ์ซึ่งอัลลอฮ์ทรงยืนยันและเราะฮ์สูลทรงยืนยันคือการชะฟาอะฮ์ที่เกิดขึ้นจากการอนุญาตของเขา สำหรับผู้ที่ให้อัลลอฮ์เป็นหนึ่งในเด็ยวของเขา (Sulaiman bin Abdullah, 1984: 1/236)

2.8.6 เตาฮีดเป็นเงื่อนไขในการเข้าสวรรค์และรอดพ้นจากไฟนรกตลอดกาล

อัลลอฮ์ทรงให้ความโปรดปรานแก่บ่าวของพระองค์อย่างมากมายโดยเฉพาะผู้ที่ศรัทธาต่อพระองค์เพียงองค์เดียว อิบาตะฮ์ต่อพระองค์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ซึ่งเขาไม่ได้นำสิ่งใดมาเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์ พระองค์ทรงตอบแทนเขาด้วยการให้เขาเข้าสวนสวรรค์และรอดพ้นจากการลงโทษจากไฟนรก

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

(المائدة: بعض من آية 72)

ความว่า: “แท้จริงผู้ใดให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์ แน่นอนอัลลอฮ์จะทรงให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับบรรดาผู้ธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ”

(อัลมาอิตะฮ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 72)

ท่านญาบิร บิน अबดุลลอฮ์กล่าวว่า มีชายคนหนึ่งมาหาท่านเราะฮ์สูล ﷺ แล้วกล่าวว่า โอ้อ่านเราะฮ์สูล ﷺ อะไรคือสิ่งที่จำเป็นสองอย่างที่ต้งเกิดขึ้นท่านเราะฮ์สูล ﷺ กล่าวว่า

((مَنْ مَاتَ لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ الْجَنَّةَ، وَمَنْ مَاتَ يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا دَخَلَ النَّارَ))

(أخرجه مسلم، د.ت.: 93)

ความว่า: “ผู้ใดตายไปไม่ได้ตั้งภาคีใดๆต่ออัลลอฮ์^ﷻเขาได้เข้าสวรรค์ และผู้ใดตายไปเขาได้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์^ﷻเขาได้เข้านรก”
(บันทึกโดย Muslim, n.d.: 93)

ซึ่งอัลลอฮ์^ﷻจะไม่ตอบรับการทำงานใดๆนอกจากมีเตาฮีด และจะอภัยโทษให้แก่ผู้ที่มีเตาฮีดและจะไม่อภัยโทษแก่เขาเช่นกัน ทุกๆการยืนยันของเตาฮีดนี้ซึ่งคือรากฐานของศาสนาและหลักการของมัน สำหรับผู้ที่ละทิ้งเตาฮีด ฟังรู้เถิดแท้จริงไม่ถูกต้องสำหรับบ่าว และไม่ได้รับชัยชนะ ไม่ได้ประสบความสำเร็จ ไม่มีชีวิตที่ดี และไม่มีความสุขในสองโลกทั้งโลกนี้และโลกหน้า และเขาจะไม่รอดพ้นจากความอัปยศในโลกนี้และการลงโทษในอาคิเราะฮ์นอกจากจะต้องรู้สิ่งแรกที่จำเป็นสำหรับเขาและการปฏิบัติด้วยกับเตาฮีด มันคือคำสั่งซึ่งอัลลอฮ์^ﷻทรงสร้างพวกเขา เขาจะต้องยึดมั่นอย่างแน่นแฟ้นด้วยกับเตาฮีด พระองค์ได้ส่งเราะสุล^ﷺมายังพวกเขาด้วยกับเตาฮีดและทรงประทานคัมภีร์มายังพวกเขาด้วยเตาฮีด สำหรับพวกเขาโลกดุนยาโลกอาคิเราะฮ์ สวรรค์นรกและด้วยเตาฮีด วันกียามะฮ์นั้นแน่นอนจะต้องเกิดขึ้น ในวันกียามะฮ์กิจการงานของเขาจะนำมาบนตาชั่ง และบัญชีของเขาแผ่ออก และในนั้นจะมีทั้งความทุกข์ยากและความสุขสำราญเป็นไปตามการสอบสวนนั้นถูกแบ่งรัศมีออกเป็นต่างๆ

อัลลอฮ์^ﷻตรัสว่า

﴿وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ﴾

(النور: بعض من آية 40)

ความว่า: “และผู้ใดที่อัลลอฮ์ไม่ทรงทำให้เขาได้รับแสงสว่าง เขาก็จะไม่ได้รับแสงสว่างเลย”

(อันนุร: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 40)

และคำสั่งนั้นคือการรู้จักอัลลอฮ์^ﷻด้วยการเคารพภักดีต่อพระองค์ ด้วยกับการเป็นพระเจ้าของพระองค์ ด้วยกับพระนามและคุณลักษณะของพระองค์และเตาฮีดของพระองค์ (Hafis bin Ahmad, 1990: 55-56)

ผู้ใดที่อัลลอฮ์^ﷻให้ความโปรดปรานแก่เขาด้วยการรู้จักเตาฮีดท่านจงขอบคุณพระเจ้าของท่าน และเจ้านายของท่านด้วยกับสิ่งที่เป็นความโปรดปรานด้วยกับเตาฮีดที่มีมายังท่านและด้วยความบริสุทธิ์ใจของท่านและจงปฏิบัติสิทธิของความบริสุทธิ์ใจด้วยการพาดพิงถึงความประเสริฐสำหรับเจ้าของความประเสริฐอัลลอฮ์^ﷻ ดังนั้นหากว่าสิ่งที่เราได้รับทางนบีมุฮัมมัด^ﷺ ต่อมาเขาได้รักษามันด้วยความบริสุทธิ์ใจของคำพูดและการกระทำในที่ลับและเปิดเผย ต่อมาเขาได้เรียกร้องเพื่อเตาฮีดที่บริสุทธิ์บนแนวทางของท่านนบี^ﷺและอดทนต่อภัยอันตรายนั้น

อัลลอฮ์^ﷻตรัสว่า

﴿وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ

الْمُسْلِمِينَ﴾

(فصلت: 33)

ความว่า: “และผู้ใดเล่าจะมีคำพูดดีเลิศยิ่งไปกว่าผู้เชิญชวนไปสู่ อัลลอฮ์ และเขาปฏิบัติงานที่ดี และกล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้นอบน้อม”

(ฟุศลีล: 33)

ดังเช่น ท่านวะรอเกาะะ บิน เนาะฟัล กล่าวแก่ท่านนบีมุฮัมมัดﷺว่า ชายคนหนึ่งจะไม่มีมาอย่างแน่นอนที่เหมือนกับสิ่งที่ท่านได้มีมาด้วยกับมันนอกจากการให้กลับไป ดังนั้นจงทำให้เพิ่มพูนสำหรับท่านจากความอดทน ดังนั้นหนทางที่ยาวไกลและการให้สัตยาบันที่เสียใจ ขออัลลอฮ์ทรงทำให้เราเป็นบุคคลหนึ่งจากผู้ที่เผยแพร่ของเตาฮีดและผู้ที่ยช่วยเหลือเตาฮีด

2.9 อะกีตะฮออิสลามียะฮฺบนรากฐานของอัตเตาฮีด

2.9.1 ความหมายของอะกีตะฮ

2.9.1.1 อะกีตะฮตามหลักภาษา

คำว่า “อะกีตะฮ” (عَقِيدَةٌ) เป็นคำศัพท์ภาษาอาหรับมาจากรากศัพท์ตัวเดิมคำว่า อะเกาะตะ “عَقَدَ” มีความหมายโดยทั่วไปแบ่งออกเป็นสองความหมายดังนี้ (Ibn Manzūr, 1997: 9/309-310; Ibn Faris, 2000: 4/87)

ความหมายที่หนึ่ง “ฮิสสัยย” (حَسْبِي) เกิดขึ้นกับสิ่งที่สัมผัสได้ เช่น กรณีที่สัมผัสกับเชือก จะให้ความหมายว่า ผูก ขมวด มัดปม ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ﷻว่า

﴿وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ﴾

(الفلق: 4)

ความว่า: “และจากความชั่วร้าย ของบรรดาผู้เสกเป่าในปมเงื่อน”

(อัลฟะลัก: 4)

ความหมายที่สอง “มะอนะวียัย” (مَعْنَوِيٌّ) เกิดขึ้นกับสิ่งที่สัมผัสไม่ได้เป็นนามธรรมที่เกี่ยวข้องทางด้านจิตใจ จะให้ความหมายว่า คำมั่นสัญญา ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ﷻว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ﴾

(المائدة: بعض من آية 1)

ความว่า: “บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงรักษาบรรดาสัญญาให้ครบถ้วนเถิด”

(อัลมาอิดะฮฺ: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 1)

และยังให้ความหมายว่า การตั้งใจอย่างแน่วแน่ และการตั้งใจเตนนา ดังที่อัลลอฮ์

ﷻตรัสว่า

﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّعْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ﴾

(المائدة: بعض من آية 89)

ความว่า: “อัลลอฮ์จะไม่ทรงเอาโทษแก่พวกเจ้าด้วยถ้อยคำที่ไร้สาระในการสาบานของพวกเจ้า แต่ทว่าพระองค์จะทรงเอาโทษแก่พวกเจ้าด้วยถ้อยคำที่พวกเจ้าปลงใจสาบาน”

(อัลมาอิดะฮ์: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่ 89)

และอะกิตะฮ์ คือความถูกต้อง ชัดแจ้ง ไม่มีความสงสัยกับผู้ที่เชื่อมั่นต่อมันและหลักการยึดมั่นในศาสนา สิ่งที่เป็นเป้าหมายของมันคือ การยึดมั่นโดยปราศจากการปฏิบัติ เช่นการเชื่อมั่นต่อการมีอยู่ของอัลลอฮ์ﷻและการส่งบรรดาศาสนทูตลงมา สรุปรว่า สิ่งที่มีมนุษย์ได้เชื่อมั่นต่อมันด้วยหัวใจของเขาอย่างแน่วแน่คืออะกิตะฮ์เช่นเดียวกันจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง (Abdullah bin Abd al-Hamid, n.d.: 23)

ดังนั้นความหมายตามหลักภาษา แสดงให้เห็นถึงความหมายที่มีความมุ่งหมายอันเดียวกันคือ การสัมผัสและความรู้สึก

2.9.1.2 อะกิตะฮ์ตามหลักวิชาการ

ฮะสัน อัลบันนา¹⁴ ได้ให้ความหมาย อะกิตะฮ์: “คือสิ่งต่างๆที่จิตใจศรัทธามั่น และทำให้จิตใจรู้สึกสงบ ก่อให้เกิดความมั่นใจอย่างแน่วแน่ ปราศจากความสงสัยกลางแคลงใจใดๆ” (ฮะสัน อัลบันนา. มปป.1) คือการศรัทธาอย่างแน่วแน่ ซึ่งปราศจากข้อสงสัยใดๆสำหรับผู้ที่ยึดมั่นต่อมัน และจะต้องสอดคล้องกับความเป็นจริง ไร้ซึ่งข้อสงสัยนึกคิดใดๆ เพราะถ้าหากว่าไม่มีความเชื่อมั่นดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ จะไม่ถูกเรียกว่า อะกิตะฮ์ และที่ถูกเรียกว่า อะกิตะฮ์ นั้นเพราะมนุษย์ยึดมั่นมันด้วยหัวใจ

และอะกิตะฮ์อัลอิสลามียะฮ์ คือ การศรัทธาอย่างแน่วแน่ต่ออัลลอฮ์ ﷻ ด้วยกับเตาฮีดอรรูบียะฮ์ อัลอูลูฮียะฮ์ และอัลอัสมาว์ วัศศิฟัต และบรรดามลาอิกะฮ์ บรรดาคัมภีร์ บรรดาเราะสุล วันอาคิเราะฮ์ การกำหนดกฎสภาวะ(ทั้งดีและชั่วนั้นมาจากพระองค์)และศรัทธาต่อสิ่งอื่นๆที่มีการยืนยันที่ถูกต้องจากสิ่งเร้นลับต่างๆ และอสุลุดดีน และสิ่งที่เป็นมติเอกฉันท์ของสะลัฟศอลิฮ์ และการยอมจำนนอย่างสมบูรณ์ต่อคำสั่งใช้ ฮุกุม และเชื่อฟังปฏิบัติตามท่านเราะสุล ﷺของพระองค์ (Abdullah bin Abd al-Hamid, n.d.: 24)

จากความหมายข้างต้นคำว่าอะกิตะฮ์ คือการที่จิตใจมนุษย์ศรัทธามั่นอย่างแน่วแน่โดยปราศจากข้อสงสัยกลางแคลงใจใดๆทั้งสิ้น

¹⁴ หะสัน อัลบันนา เกิดในประเทศอียิปต์ เดิมทีในครอบครัวที่ยึดมั่นศาสนาอย่างเคร่งครัด ได้รับการศึกษาศาสนาจากครอบครัว มีสยิดและเข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐจนกระทั่งได้ศึกษาต่อในวิทยาลัยดาร์ลุลุม ณ กรุงไคโรและในวันที่ 12เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1949 เขาก็ถูกลอบสังหาร (Hasan al-Banna,1984:356-364)

ดั่งคำตรัสของอัลลอฮฺﷻว่า

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا﴾

(الحجرات: بعض من آية 15)

ความว่า: “แท้จริงศรัทธาชนที่แท้จริงนั้น คือ บรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและเราะสูลของพระองค์ แล้วพวกเขาไม่สงสัยเคลือบแคลงใจ”

(อัลฮุญร้อต: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่15)

และอัลลอฮฺﷻได้กล่าวให้ทราบถึงความชัดเจนในเรื่องของอะกีดะฮ์ซึ่งมีอยู่ในจิตใจของผู้ศรัทธาอย่างเหนียวแน่น จนไม่อาจคลี่คลายออกได้ ดั่งคำตรัสของอัลลอฮฺﷻว่า

﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ
وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ﴾

(البقرة: 256)

ความว่า: “ไม่มีการบังคับใดๆ (ให้นับถือ) ในศาสนาอิสลาม แน่นอนความถูกต้องนั้นได้เป็นที่กระจ่างแล้วจากความผิด ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่ออัญญา-ญอชุต และศรัทธาต่ออัลลอฮฺแล้ว แน่นอนเขาได้ยึดห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว โดยไม่มีการขาดใดๆเกิดขึ้นแก่มั่น และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงได้ยิน ผู้ทรงรอบรู้”

(อัลบะเกาะเราะฮ์ฮ์: 256)

ดังนั้นผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺﷻ โดยที่เขาไม่ได้เคารพภักดีสิ่งอื่นใดจากบรรดารูปเจิวต์ต่างๆ และสิ่งกราบไหว้อื่นจากพระองค์ ซึ่งเขาได้ยึดมั่นต่อหลักการศรัทธาอย่างเข้มแข็ง เขาคือผู้ที่มีหลักอะกีดะฮ์ต่ออัลลอฮฺﷻอย่างแท้จริง

2.9.2 เป้าหมายของการมีอะกีดะฮ์อิสลามียะฮ์

2.9.2.1 เพื่อให้เกิดความบริสุทธิ์ใจในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺﷻเพียงองค์เดียวในการกราบไหว้ อิบาตะฮ์ต่างๆ โดยไม่มีการตั้งภาคีใดๆกับพระองค์

อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ

وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ وَذَلِكَ دِينُ الْقَيِّمَةِ﴾

(البينة: 5)

ความว่า: “และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์เป็นผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ เป็นผู้อยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรงและดำรงการละหมาด และจ่ายซะกาตและนั้นแหละคือศาสนาอันเที่ยงธรรม”

(อัลบัยยีนะฮฺ: 5)

2.9.2.2 เพื่อปกป้องจากการตั้งเจตนาและการปฏิบัติของมนุษย์จากการบิดเบือนและความเข้าใจผิดในการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ และการสมาคมกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ส่วนหนึ่งจากหลักอะกัตะฮ์คือการศรัทธาต่อบรรดาเราะสุลของพระองค์ การเจริญรอยตามแบบอย่างของพวกเขาด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ในการปฏิบัติภารกิจต่างๆ

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿أَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ كُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ﴾

(البقرة: 285)

ความว่า: “เราะสุลนั้น (นบีมุฮัมมัด) ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เขาจากพระเจ้าของเขา และมุอิมินทั้งหลายก็ศรัทธาด้วยทุกคนศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดาเราะสุลของพระองค์ (พวกเขาบอกว่า) เราจะไม่แยกระหว่างท่านหนึ่งท่านใด จากบรรดาเราะสุลของพระองค์ และพวกเขาได้กล่าวว่า เราได้ยินแล้ว และเราได้ปฏิบัติตามแล้ว การอภัยโทษจากพระองค์เท่านั้นที่พวกเราปรารถนา โอ้พระเจ้าของพวกเรา และยิ่งพระองค์นั้น คือการกลับไป”

(อัลบะเกาะเราะฮฺ: 285)

และอัลลอฮ์ตรัสอีกว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ﴾

(محمد: 33)

ความว่า: “โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮ์ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามเราะสุลคนนี้เถิดและอย่าทำให้การทำงานของพวกเจ้าไร้ประโยชน์”

(มุฮัมมัด: 33)

2.9.2.3 เพื่อให้มนุษย์ยอมจำนนต่อผู้สร้าง และยอมรับสภาพความอ่อนแอของสิ่งถูกสร้างทั้งหลายเช่นเดียวกับตัวของพวกเขาเอง อัลลอฮฺﷻคือผู้ทรงมีความสามารถ ทรงปรีชาญาณ เป็นผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งมวล และเป็นผู้ทรงบริหารทุกอย่างให้ดำเนินไป มนุษย์และสิ่งถูกสร้างทั้งหมด เป็นสิ่งที่มีคุณลักษณะอ่อนแออัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ﴾

(النحل: 3-4)

ความว่า: “พระองค์ทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินด้วยความจริง พระองค์ทรงสูงส่งเหนือที่พวกเขาตั้งภาคี พระองค์ทรงสร้างมนุษย์จากน้ำอสุจิแล้วเขาก็เป็นปรปักษ์อย่างชัดเจน”

(อันนะฮล: 3-4)

พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งหลายและมนุษย์มาในสภาพที่ต่ำต้อย มาจากน้ำอสุจิ แต่พวกเขากลับเนรคุณเป็นปรปักษ์กับพระองค์อย่างชัดเจน พวกเขาได้ให้การเคารพภักดีสิ่งอื่นนอกจากพระองค์ทั้งๆที่สิ่งนั้นไม่คู่ควรแก่การภักดี ไม่มีอำนาจให้คุณและโทษแก่ตัวเองและ ไม่สามารถให้เกิด ให้ตาย และฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا﴾

(الفرقان: 3)

ความว่า: “พวกเขาได้เคารพบูชาพระเจ้าอื่น ๆ จากพระองค์ โดยที่พระเจ้าเหล่านั้นมิได้สร้างสิ่งใดทั้ง ๆ ที่พวกเขาถูกสร้างขึ้นมา และพวกเขาไม่มีอำนาจที่จะให้โทษและให้คุณแก่ตัวเองได้ และพวกเขาไม่มีอำนาจควบคุมความตายและความเป็นและการฟื้นคืนชีพ”

(อัลฟรกอ: 3)

2.9.2.4 เพื่อให้เกิดความสงบภายในจิตใจ ทำให้ผ่อนคลายความวิตกกังวลและความสับสนในการตัดสินใจ เพราะอะกิตะฮฺจะเป็นสิ่งที่สานสัมพันธ์ระหว่างผู้ศรัทธากับอัลลอฮฺﷻ โดยการยอมรับในความเป็นพระเจ้าบริหารกิจการต่างๆ ผู้ทรงกำหนดสรรพสิ่งต่างๆให้ดำเนินไปตามประสงค์ของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดจะดำเนินผิดไปจากนั้น เป็นผู้ที่ทรงชี้ขาดทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นทำให้ผู้ศรัทธามีจิตใจที่สงบมั่นคง พร้อมทั้งจะยอมรับในกฎสถานะที่อัลลอฮฺﷻทรงกำหนดไว้

อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرُ تَقْدِيرًا﴾

(الفرقان: 2)

ความว่า: “สำหรับพระองค์ เป็นผู้ครอบครองบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน และพระองค์จะไม่ตั้งผู้ใดเป็นพระบุตร และสำหรับพระองค์นั้น ไม่มีหุ้นส่วนร่วมกับพระองค์ในการครองอำนาจ และพระองค์ทรงให้บังเกิดทุกสิ่ง แล้วทรงกำหนดมันให้เป็นไปตามกฎสถานะ”

(อัลฟุรกอน: 2)

และผู้ที่มีมุ่งหน้าสู่พระองค์ และยอมรับด้วยสัจธรรม พวกเขาคือบรรดาผู้ที่ศรัทธาและหัวใจของพวกเขาจะสงบนิ่ง ดังที่อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ﴾

(الرعد: 28)

ความว่า: “บรรดาผู้ศรัทธา และจิตใจของพวกเขาสงบด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์ ฟังทราบเถิด ด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์เท่านั้น ทำให้จิตใจสงบ”

(ฮัรเราะฮุด: 28)

ดังนั้นผู้ที่ศรัทธาเขาจะมีความผูกพันกับพระเจ้าของเขา และรำลึกถึงพระองค์อยู่เสมอ จิตใจของเขาจะมีความสงบอันเนื่องมาจากการมีหลักอะกีดะฮ์อิสลามียะฮ์นั่นเอง เช่นเดียวกันอะกีดะฮ์จะเป็นตัวปลดปล่อยสติปัญญาและความคิดที่วุ่นวาย บางครั้งจิตใจที่ปราศจากอะกีดะฮ์จะทำให้เขาผู้นั้นตกเป็นทาสของอารมณ์ เป็นทาสของวัตถุ และตกอยู่ในหลุมพรางของความหลงผิด ความไร้สาระในเรื่องที่เหลวไหลอันหลีกเลี่ยงไม่ได้

2.9.2.5 เพื่อให้เขามีความตั้งใจมุ่งมั่นในการประกอบคุณงามความดี และหวังในผลบุญตอบแทนจากอัลลอฮ์ ในขณะที่เดียวกันเขามีความพยายามหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่เป็นบาปเพราะเขามีความเชื่อมั่นว่าทุกการกระทำของเขาจะได้รับการตอบแทนอย่างครบถ้วนทั้งความดีและความชั่ว ดังนั้นส่วนหนึ่งจากหลักอะกีดะฮ์คือการศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮ์ ซึ่งอัลลอฮ์จะให้เขาฟื้นคืนชีพมาอีกครั้งพร้อมทั้งตอบแทนการกระทำของเขาทั้งหมด

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾

(آل عمران: 114)

ความว่า: “พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก และใช้ให้ปฏิบัติสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้ปฏิบัติสิ่งที่ไม่ชอบ และต่างรีบเร่งกัน ในบรรดาสิ่งดีงาม และชนเหล่านี้แหละอยู่ในหมู่ที่ประเสริฐดี”

(อาล อิมรอน: 114)

อัลลอฮฺﷻตรัสอีกว่า

﴿وَلِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِّمَّا عَمِلُوا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ﴾

(الأنعام: 132)

ความว่า: “และสำหรับแต่ละคนนั้นมีหลายระดับชั้น เนื่องจากสิ่งที่พวกเขาได้ประกอบไว้ และพระเจ้าของเจ้านั้นมิใช่เผลอไผลในสิ่งที่พวกเขากระทำกัน”

(อัลอันอาม: 132)

ท่านเราะสูลﷺได้กล่าวว่า

((مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلَا يُؤْذِ جَارَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُكْرِمْ ضَيْفَهُ، وَمَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيُتَّقِلْ خَيْرًا أَوْ لِيَصْمُتْ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 6018)

ความว่า: “ผู้ใดที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺﷻและวันอาคิเราะฮฺ เขาอย่าได้ทำอันตรายต่อเพื่อนบ้านของเขาและผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮฺﷻและวันอาคิเราะฮฺเขาจงให้เกียรติต่อแขกของเขา(ผู้มาเยือน)และผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮฺﷻ และวันอาคิเราะฮฺเขาจงพูดแต่สิ่งที่ดีงามหรือไม่ก็นิ่งเงียบเสีย”

(บันทึกโดย al Bukhāriy, n.d.: 6018)

2.9.2.6 เพื่อสร้างประชาชาติที่เข้มแข็ง ทুমเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อศาสนาของอัลลอฮฺﷻ แท้จริงผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺﷻพวกเขาจะทุมเททั้งกายและจิตใจรวมทั้งทรัพย์สินไปในหนทางของอัลลอฮฺﷻในการปกป้องศาสนาของพระองค์โดยไม่มี ความหวาดหวั่น ความกลัวใดๆเกิดขึ้นสำหรับพวกเขา ซึ่ง อะเกิตะฮฺคือสิ่งที่สำคัญมากในการสร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นในจิตใจของพวกเขาและพวกเขายึดมั่นในคำดำรัสของพระองค์

อัลลอฮฺﷻตรัสว่า

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾

(الحجرات: 15)

ความว่า: “แท้จริงศรัทธาชนที่แท้จริงนั้น คือบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและเราะสูลของพระองค์ แล้วพวกเขาไม่สงสัยเคลือบแคลงใจ แต่พวกเขาได้เสียสละต่อสู้อันตรายด้วยทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา

เขา และชีวิตของพวกเขาไปในหนทางของอัลลอฮ์ จนเหล่านั้น
แหละคือบรรดาผู้สัตย์จริง”

(อัลฮุญร็อต: 15)

ท่านเราะสูลﷺได้กล่าวว่า

((جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ وَالسِّنْتِكُمْ))

(أخرجه النسائي، 1986: 3096)

ความว่า: “พวกเขาได้ต่อสู้บรรดาผู้ที่ตั้งภาคีด้วยทรัพย์สินของพวกเขา
เขาและด้วยกำลังของพวกเขาและด้วยคำพูดของพวกเขา”

(บันทึกโดย al-Nasāyī, 1986: 3096)

2.9.3 ผลของการมีอะกีตะฮะลามิยะฮุนนารากฐานอัตเตอาฮีด

2.9.3.1 ทำให้เขามีความรู้สึกใกล้ชิดและผูกพันกับอัลลอฮ์ﷻซึ่งเป็นความสัมพันธ์
ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าที่ปราศจากสื่อใดๆดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ
فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ﴾

(البقرة: 186)

ความว่า: “และเมื่อบ่าวของข้าถามเจ้าถึงข้าแล้วก็ (จงตอบเถิดว่า)
แท้จริงข้าอยู่น้อยใกล้ ข้าจะตอบรับคำวิงวอนของผู้ที่วิงวอน เมื่อเขา
วิงวอนต่อข้า ดังนั้น พวกเขาจงตอบรับข้าเถิด และศรัทธาต่อข้า เพื่อ
ว่าพวกเขาจะได้อยู่ในทางที่ถูกต้อง”

(อัลบะเกาะเราะฮะฮ: 186)

จากอายะฮ์ดังกล่าวอัลลอฮ์ﷻทรงกล่าวถึงบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อพระองค์อย่าง
แท้จริงพวกเขาจะได้รับทางนำที่ถูกต้อง และพระองค์จะทรงตอบรับคำวิงวอนขอของพวกเขา
ขณะที่เขาได้วิงวอนขอต่อพระองค์เนื่องจากพวกเขามีอะกีตะฮะลามิยะฮุนนารากฐาน
ใกล้ชิดกับพระเจ้าด้วยกับหัวใจที่ศรัทธาอย่างแท้จริง เขาก็จะไม่เคารพภักดีสิ่งอื่นใดหรือวิงวอนของ
สิ่งอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น

2.9.3.2 ทำให้เกิดความสงบสุขภายในจิตใจด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์ﷻในทุกๆการ
ดำเนินชีวิตอยู่ของเขา ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ﴾

(الرعد: 28)

ความว่า: “บรรดาผู้ศรัทธา และจิตใจของพวกเขาสงบด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์ พึงทราบเถิด ด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์เท่านั้นทำให้จิตใจสงบ”

(อ์เราะฮอด: 28)

ผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ﷻนั้นพระองค์จะทำให้จิตใจของเขามีความสงบด้วยการรำลึกถึงพระองค์ และพระองค์จะทรงเพิ่มพูนการศรัทธาให้กับเขาให้เขาได้รับกับความหอมหวานของอีมานเป็นผู้ที่ยอมรับกับทุกสภาพการณ์ที่มาประสบกับพวกเขาด้วยความเชื่อมั่นต่อพระองค์ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ
وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا﴾

(الفتح: 4)

ความว่า: “พระองค์คือผู้ทรงประทานความเจียบสงบลงมาในจิตใจของบรรดาผู้ศรัทธา เพื่อพวกเขาจะได้เพิ่มพูนการศรัทธาให้กับการศรัทธาของพวกเขา และเป็นของอัลลอฮ์ คือไพร่พลแห่งชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณเสมอ”

(อัลฟัตฮ: 4)

พวกเขา คือ บรรดาผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ﷻและวันโลกหน้าอย่างแท้จริง ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ﴾

(آل عمران: 114)

ความว่า: “พวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และวันปรโลก และใช้ให้ปฏิบัติสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้ปฏิบัติสิ่งที่ไม่ชอบ และต่างรีบเร่งกัน ในบรรดาสิ่งดีงาม และชนเหล่านี้แหละอยู่ในหมู่ที่ประพฤติดี”

(อาล อิมรอน: 114)

2.9.3.3 ทำให้มีชีวิตที่ดีในโลกนี้ด้วยการซึ้นนำ การปกป้องดูแล และได้รับการช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ﷻ ดังที่อัลลอฮ์ﷻตรัสว่า

﴿وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ
قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ آمَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾

(الحج: 54)

ความว่า: “และเพื่อบรรดาผู้รู้จะตระหนักว่าแท้จริงอัลกุรอานนั้นคือ
สัจธรรมจากพระเจ้าของเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้ศรัทธาต่อมัน
(อัลกุรอาน) แล้วจิตใจของพวกเขาจะได้มอบน้อมต่อมัน
(อัลกุรอาน) และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ชี้แนะบรรดาผู้ศรัทธาสู่
แนวทางอันเที่ยงตรง”

(อัลฮัจญ์: 54)

และอัลลอฮ์ﷻตรัสอีกว่า

﴿وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَآتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ﴾

(محمد: 17)

ความว่า: “ส่วนผู้ที่ปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกตั้งพระองค์ทรงเพิ่ม
แนวทางที่ถูกตั้งให้แก่พวกเขาและจะทรงประทานให้แก่พวกเขาซึ่ง
การยำเกรงของพวกเขา”

(มฮัมมัด: 17)

พระองค์จะทรงปกป้องดูแลเขาพร้อมทั้งทรงช่วยเหลือเขาขณะที่เขาประสบกับ
ความทุกข์ยาก อัลลอฮ์ﷻตรัสอีกว่า

﴿فَلَوْلَا كَانَتْ قَرِيبَةً آمَنَتْ فَأَنْفَعَهَا إِيمَانُهَا إِلَّا قَوْمٌ يُونُسَ لَمَا آمَنُوا
كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ﴾

(يونس: 98)

ความว่า: “ดังนั้น ทำไมจึงไม่มีหมู่บ้านสักแห่งหนึ่งศรัทธา โดยที่การ
ศรัทธาของพวกเขาจะอำนวยความสะดวกแก่พวกเขา นอกจากกลุ่มชน
ของยูนุสเมื่อพวกเขาศรัทธา เราได้ปลดเปลื้องการลงโทษอันอับยศ
จากพวกเขา ในการมีชีวิตในโลกนี้ และเราได้ยึดเวลาระยะหนึ่งแก่
พวกเขา”

(ยูนุส: 98)

และอัลลอฮ์ﷻตรัสอีกว่า

﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ﴾

(غافر: 51)

ความว่า: “แท้จริงเราจะช่วยเหลือบรรดาเราะสุลของเรา และ
บรรดาผู้ศรัทธาอย่างแน่นอน ทั้งในชีวิตของโลกนี้ และวันที่ปวง
พยานจะยืนขึ้นเป็นพยาน”

(ฆอฟิร: 51)

สิ่งดังกล่าวจะไม่เกิดขึ้นนอกจากผู้ที่มีอะกีตะฮฺอย่างแท้จริง บุคคลเหล่านี้จะได้รับชัยชนะและการช่วยเหลือจากอัลลอฮฺﷻ

2.9.3.4 เป็นผู้ที่มีความรักต่ออัลลอฮฺﷻและเราะสูลﷺเหนือสิ่งอื่นใด และเขาเป็นผู้ที่ไม่เกรงกลัวต่อความตาย เพราะเขาเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นต่อกำหนดการของอัลลอฮฺﷻ และอัลลอฮฺﷻตรัสอีกว่า

﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ﴾

(آل عمران: 145)

ความว่า: “และมิเคยปรากฏแก่ชีวิตใดที่จะตายนอกจากด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺเท่านั้น ทั้งนี้เป็นลิขิตที่ถูกกำหนดไว้ และผู้ใดต้องการผลตอบแทนในโลกนี้ เราก็จะให้แก่เขาจากโลกนี้ และผู้ใดต้องการผลตอบแทนในปรโลกเราก็จะให้แก่เขาจากปรโลก และจะตอบแทนแก่ผู้กตัญญูทั้งหลาย”

(อัล อิมรอน: 145)

แท้จริงสำหรับผู้ที่ศรัทธานั้นพวกเขาปรารถนาที่จะลิ้มรสกับความหอมหวานของอีมาน เมื่อพวกเขารักอัลลอฮฺﷻและเราะสูลﷺของพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด

ดังฮะดีษของท่านเราะสูลﷺได้กล่าวว่า

((ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ: أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولَهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُقَدَّفَ فِي النَّارِ))

(أخرجه البخاري، د.ت.: 16)

ความว่า: “สามประการถ้าผู้ใดมีอยู่ในตัวเขาแน่นอนเขาจะได้ลิ้มรสหอมหวานของอีมาน อัลลอฮฺﷻและเราะสูลﷺของพระองค์เป็นที่รักยิ่งสำหรับเขาว่าสิ่งอื่นใด และเขาจะรักผู้อื่นไม่ใช่รักเพื่ออื่นใด เว้นแต่เพื่ออัลลอฮฺﷻ และเขารังเกียจที่จะกลับไปในสภาพปฏิเสธ ดังเช่นเขารังเกียจที่จะถูกโยนลงไปไฟนรก”

(บันทึกโดย al-Bukhāriy, n.d.: 16)

2.9.3.5 จะทำให้สังคมมุสลิมเกิดความเข้มแข็งและเป็นหนทางในการสร้างความเป็นเอกภาพให้เกิดขึ้นได้

อะกีดะฮ์อิสลามียะฮ์เป็นรากฐานที่สำคัญของศาสนาอิสลามในการสร้าง ความเข้มแข็ง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในสังคม เพราะเป็นแนวทางที่มาจากวะฮยูของอัลลอฮ์ ﷻ จากแนวทางของท่านเราะสูล ﷺ และบรรดาเศาะฮาบะฮ์ที่สืบทอดกันมา ดังนั้นจำเป็นที่พวกเขาจะต้องยึดมั่นต่อแนวทางดังกล่าว มิเช่นนั้นจะนำไปสู่ความแตกแยกในระหว่างพวกเขา ความเป็นเอกภาพจะไม่เกิดขึ้นในสังคม อัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا﴾

(آل عمران: بعض من آية 103)

ความว่า: “และพวกเจ้าจงยึดสายเชือกของอัลลอฮ์โดยพร้อมกันทั้งหมด และจงอย่าแตกแยกกันและจงรำลึกถึงความเมตตาของอัลลอฮ์ที่มีแก่พวกเจ้า ขณะที่พวกเจ้าเป็นศัตรูกัน แล้วพระองค์ได้ทรงให้สนิทสนมกันระหว่างหัวใจของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าก็กลายเป็นพี่น้องกันด้วยความเมตตาของพระองค์”

(อาล อิมรอน: ส่วนหนึ่งจากอายะฮ์ที่103)

และอัลลอฮ์ ﷻ ตรัสอีกว่า

﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ لَهُمْ وَسَاءَ لِمِصِيرٍ﴾

(النساء: 115)

ความว่า: “และผู้ใดที่ฝ่าฝืนเราะสูล หลังจากที่เขาแนะนำอันถูกต้องได้ประจักษ์แก่เขาแล้ว และเขายังปฏิบัติตามที่มีไ้ทางของบรรดาผู้ศรัทธานั้น เราก็จะให้เขาหันไปตามที่เขาได้หันไป และเราจะให้เขาเข้านรก ญะฮันนัม และมันเป็นทีที่กลับอันชั่วร้าย”

(อันนิสาอ์: 115)

ดังนั้นอะกีดะฮ์อิสลามียะฮ์เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเป็นเอกภาพและความเข้มแข็งให้เกิดขึ้น เขาจะต้องเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามและยึดมั่นต่อคำสั่งของอัลลอฮ์ ﷻ และปฏิบัติตามแบบอย่างของท่านเราะสูล ﷺ และบรรดาผู้ที่ศรัทธาอย่างแท้จริงโดยที่ไม่ฝ่าฝืนแนวทางของพระองค์

มุสลิมที่มีอะกีดะฮ์อิสลามียะฮ์อย่างแท้จริงเขาจะเป็นผู้ที่มีความศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ มีความยำเกรงต่อพระองค์ในการปฏิบัติกิจการต่างๆ ในการดำเนินชีวิตของเขาเป็นผู้ที่มีจุดยืนที่เข้มแข็งในทุกสภาพการณ์อยู่ในกรอบของการศรัทธาต่อหลักอิตเตฮาด์ทั้งสามประเภทดังกล่าว